

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNA WOLFHART

WITCH'S
STORM

THE BONE COVEN CHRONICLES & BOOK II

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CADI FIRTINASI

BONE COVEN GÜNLÜKLERİ

Cadı Fırtınası

Bone Coven Günlükleri 2. Kitap

Kapak Tasarımı: [Orina Kafe](#)

Copyright © 2017 by Jenna Wolfhart

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Sonsöz</u>	
<u>Yazar Hakkında</u>	

CHAPTER 1

A uzun bir uluma geceyi yırttı. Kalabalık mekândaki herkes sessizliğe gömüldü. Çarşamba gecesini olmasına rağmen, Mavi Ay Tavernası'nda büyük bir hareketlilik vardı.

İnsanların, büyücülerin ve vampirlerin tuhaf bir kombinasyonu.

Vampirler ve Kemik Meclisi arasındaki ittifakı onarmak için yaptığım şey büyülü toplulukta yayıldığında, çalıştığım bar doğaüstü canlılar için doğrulanabilir bir merkeze dönüşmüştü. Yarıları sahnedeki en yeni kemik cadısını merak ediyordu, yarıları da üniversite bar gezintisine eklenecek başka bir uğrak yeri olduğu için mutluydu. İkincisi çoğunlukla insanlardı.

Buradaki insanların çoğunun kan emicilerle dirsek temasında olduklarından haberi yoktu. Vampirlerin meyhanede ucuz bira içmelerine tek bir şartla izin veriliyordu: müşterilerinden beslenmek yok. Ancak tüm insanlar normal dünyanın yüzeyinin altında gizlenen tehlikeden hâlâ habersiz değildi. Boston yeraltı dünyasında iblislerden, vampirlerden ve öldüren büyücülerden bahseden söylentiler dolaşıyordu.

"Bu da neydi böyle?" Yerlilerden biri Anastasia'nın yanındaki bar taburesine tündüğü yerden sordu; Laura'nın cadılar meclisi işaretini almasının üzerinden üç ay geçmiş olmasına rağmen en yakın arkadaşım Laura'ya hâlâ tedirgin edici bir ilgi gösteren kadın Gündüzgezen.

Anastasia uzun bir sarı saç telini parmağının etrafında döndürdü ve Laura'nın dökülen portoyu sildiği yere bakarak gülümsedi. "Acı içinde çılgılık atan birine benziyordu, ama bazen acı zevk verici olabilir. Sence de öyle değil mi Laura?"

Vampire kaşlarımı çattım. Laura'ya böyle şeyler söylemekten çok hoşlanıyordum. Sesimi tüm barın duyacağı şekilde yükselttiğimde gülümsemesi daha da genişledi. "Endişelenecek bir şey yok çocuklar. Sadece üst kattaki komşunun köpeği. Aylardır böyle uluyor. Şimdi, içelim!"

Ortam hemen kabadayı bar moduna geri döndü. Shot bardakları shot bardaklarına çarpıyor, bir grup erkek öğrenci arka köşede uluyor ve bir grup vampir müzik kutusunda çalan melankolik rock şarkısı eşliğinde şehvetle sallanmaya başlıyordu. Blue Moon Tavern'de başka bir gece daha.

Bir sonraki müşteri için iki bira bardağı almak üzere döndüğümde Laura yanıma yanaştı ve sesini fısıltıya düşürdü. "Juno'yla şu lanet köpek hakkında konuşmalıyız."

"Şaka yapmıyorum," dedim tavana bakarak. Köpek aylardır ara sıra uluyor olsa da son zamanlarda sesi iyice yükselmişti. Kulak tırmalayan bir ses oldukça doğru bir tanımdı. Anastasia'nın dediği gibi, zavallı yaratık sanki dünyanın sonunun geldiğini düşünüyormuş gibi ses çıkarıyordu. "Ulumanın müşterileri korkuttuğu üst üste iki gece oldu. Burası şu anda çok hareketli. İnsanları korkutup kaçırmak istemeyiz."

Laura omzunun üzerinden Anastasia'ya bakarken yüzü kızararak, "Belki de bu ortamın bir parçasıdır," dedi. Birkaç ay önce olanlar yüzünden duyduğu utancı hâlâ üzerinden atamamıştı.

Vampir kulübü Slayerville'e geri dönmüştü. Yansımalarını anlamadan, tüm çekingenliğinin pencereden uçup gitmesine neden olan bir vampir iksiri içmişti. Ve kendini Anastasia'nın kucağında, beslenirken bulmuştu.

O zamanlar Laura işaretlenmemiş bir cadıydı, yani resmi olarak herhangi bir cadılar meclisine ait değildi. Yani, vampir yemeği için adil bir oyundu. Ama artık öyle değildi.

"Yani, ürkütücü doğaüstü varlıklar ürkütücü havayı mı seviyor? Kimin aklına gelirdi ki?" Musluğu çevirdim ve köpüklü sıvının bardağa dolmasını izledim. "Anastasia'nın burada olmasının senin için sorun olmadığına emin misin? Eğer senin için çok tuhafsa ona dışarı kadar eşlik edebilirim. Ayrıca Laura'nın kanından ikinci kez içmek gibi parlak fikirlere kapılmasını da istemem."

Laura tezgâhın altından yeni bir GiGe viski alırken, "Hayır, sorun değil," dedi. Dağınık bir topuz yaptığı uzun saçlarıyla ince boynu iyice ortaya çıkmıştı ve Anastasia gözlerinin Laura'nın solgun tenine kilitlendiğini saklamak için hiçbir Gey yapmadı. "Artık cadılar meclisi işaretimi taşıdığım için bana dokunmayacak."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye mırıldandım ama zorlamamaya karar verdim. Anastasia ittifakı pek umursayacak bir vampire benzemiyordu, yoksa en başta bir cadıyla beslenmezdi. Laura *teknik olarak* yakalanmaya hazır olabilirdi ama vampirler işaretli olsun ya da olmasın büyücülerden su içmekten kaçınma eğilimindeydi. İttifak, gemiyi sallamak için çok zayıftı.

Neyse ki Laura'nın artık böyle bir sorunu yoktu. Büyükannemin üzerindeki laneti tersine çevirmek için kan büyüsunü yapmama yardım ettiğinde, büyü onun cadılar meclisi işaretini tetikleyecek kadar güçlüydü. Artık Kan Meclisi'nin resmi bir üyesiydi, ancak henüz onların arasına kabul edilmemişti. Boston bölgesinde birkaç kan büyücüsü olsa da, cadılar meclisinin resmi merkezi İskoçya'daydı ve Laura bildiği tek evi geride bırakmak istemiyordu.

Gecenin içinden bir uluma daha yükseldi; acı, korku ve öfkeden söz eden, tüyleri diken diken eden bir ses. Bardaki herkes dönüp tavana bakarken bir anlık sessizlik oldu. Birkaç kız çantalarını kapıp kapıya doğru ilerledi ve kızgın hayaletler hakkında fısıldaşmaya başladılar. Gözlerimi devirerek eğildim ve tezgâhın altında bulunan hoparlör kumandasını ayarlayıp müzik kutusunun sesini yükselttim. Eğer bu yakında durmazsa, daha fazla insan gidecekti.

"Nathan gelir gelmez," dedim duvardaki neon ışıklı saate bakarken, "Juno ile konuşacağım. Köpeğini kontrol altına alması gerekiyor."

Laura sivri perçemlerini üfledi ve alnındaki ter damlacıklarını sildi. Dışarıda hava sıcaklığı düşmesine rağmen, sıcak bedenler ve akan içkiler yüzünden ortam neredeyse boğucu bir hal almıştı. "Bütün hafta geç kaldı. Ne zaman geleceği belli olmaz. Hayır, sen şimdi git. Ben iyi olacağım."

"Barı tek başına idare edemezsin." Birbirlerine yaklaşmaya başlayan bedenleri işaret ettim, ön tarafta bir küme ellerinde paralarla öne doğru eğilmişti. "Burası çok kalabalık."

"Sen onunla konuşurken ben beş dakika idare ederim." On shot bardağını aldı ve bana bir başparmak işareti yaparak arka arkaya dizmeye başladı.

Başımı sallayarak kalabalığın arasından sıyrıldım ve dışarı çıktığımda serin havada rahatladım. Gökyüzü karanlık ve berraktı ve dolunay en parlak ampuller gibi parlıyordu. İnce pamuklu gömleğimin içinde titriyordum ve birden deri ceketimi almış olmayı diledim. Boston'da kış tüm hızıyla devam ediyordu ve çok yakında şehrin sokaklarında kar birikmeye başlayacaktı.

Merdivenlere açılan kapıya doğru döndüm ve Juno'nun Mavi Ay Meyhanesi'nin tam üstünde yer alan dairesinin ziline bastım. Bir dakika sonra kapı gıcırdayarak beni içeri alacağını işaret etti. Kısa bir merdiven inişinden sonra, dairesinin dışındaki sahanlıkta durmuş, Juno'ya bakıyordum.

çatlak bir kapıdan dışarı bakan bir çift koyu yeşil göze baktı.

"N'aber Zoe?" diye sordu, kapıyı yüzünün bir parçasını görebileceğim kadar açık tutarak. Gözlerinin altında hafif çillerini vurgulayan torbalar vardı ve kızıl saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Belli ki köpek de onun için işleri kolaylaştırmıyordu.

"Seninle konuşmam gerek Juno ve yanımda hediyelerle geldim." En sevdiği biranın şişesini kaldırdım. "İçeri girmeme izin verecek misin?"

Alt dudağını dişledi ve arkasına baktı. "Tamam. Bana bir saniye ver."

Juno dairesine girip etrafı karıştırdıktan sonra kapıyı açıp beni içeri buyur etti, yanakları pespembeydi. Kollarını yırtık pırtık bando tişörtüne doladı ve pijamalı bacaklarına baktı. Başka biri olsaydı bu kadar geç saatte uğradığım için kendimi kötü hissederdim ama Juno bir gece kuşuydu. Ve o kadar uğultu arasında uyuyor olmasına imkân yoktu.

"Bunun için üzgünüm. Ben sadece... burası bir enkaz," dedi.

Bu konuda yanılmamıştı. Gözlerim Juno'nun dairesinin halini içime çekerken hafif bir nefes verdim. Sehpa yana doğru devrilmişti ve her tahta ayağında çiğneme izleri vardı. Kanepenin iç dolgusu sökülmüştü ve duvardaki boya parçaları sanki biri ya da bir şey odadan çıkmaya çalışmış gibi yere saçılmıştı.

Kaşlarımı kaldırdım ve kısık bir ısıklık çaldım. "Her şey yolunda mı Juno?"

"Evet, tabii ki!" Sesi çok parlak, çok neşeliydi, bu da düşünmemi istediği kadar mutlu olmadığının kesin bir işaretiydi. "Köpek sadece bazı eğitim sorunları yaşıyor."

"Şaka yapmıyorum." Dudaklarımı birbirine bastırarak söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Lafi açılmışken, uğultu üzerinde çalışmanızın bir yolu var mı? Müşterileri ürkütmeye başladı. Etrafta dolaşan hayalet ve iblis söylentileri yüzünden buranın perili olduğunu düşünmeye başladılar. Bu gece en az yirmi kişi bu yüzden burayı terk etti."

Juno içini çekti ve omuzları çökmüş bir halde parçalanmış kanepeye yığıldı. "Özür dilerim Zoe. Son zamanlarda her şey çok çilgıncaydı. Köpeğin yaramazlık yapması ve benim iblis sorunun."

Hâlâ elimde tuttuğum bira şişesini sıkıca kavradım ve nefesim ciğerlerimde dondu. Duyduğumu sandığım şeyi duymuş olmama imkân yoktu. "Kendi iblis sorunun mu? Sen neden bahsediyorsun?"

Juno yüzde yüz insandı ama Nathan'la son birkaç aydır yakınlaşmışlardı. Her şeyi bir sır olarak saklaması için defalarca ricada bulunmama rağmen ona doğaüstü dünyayla ilgili her şeyi anlatmıştı.

Vampirler tarafından kaçırıldığı gece onu gerçekten sarsmış ve o zamandan beri eskisi gibi olmamıştı. Juno benim olamayacağım şekilde onun yanında olmuştu. Yani, gölge güçlerim hakkındaki gerçekler hariç, her ürkütücü detayı biliyordu. Çünkü Nathan bile bunu bilmiyordu. "Ver şunu bana. Sanırım buna ihtiyacım var," dedi ve memnuniyetle biranın içine bıraktığım biraya uzandı.

ellerini. Acı sıvıdan uzun bir yudum aldıktan sonra parmaklarını kızıl saçlarının arasına soktu ve gözlerini kapattı. "Tamirci dükkanımda bir iblis var. Aslında çoğu zaman kendi halinde takılıyor ama birkaç kez müşterilere saldırdı."

"Saldırıya uğradı." Gözlerimi kırıştırdım ve yıkılmış sehpasının kenarına yaslandım. Bir oto tamirhanesinde bir iblisin serbest kalma olasılığı yok denecek kadar azdı. Bir yıl boyunca, iblisler tarafından eziyet gördüklerini düşünen insanların davalarını üstlendim, ancak aşırı aktif hayal gücüne sahip bir sürü insan olduğunu keşfettim. Sadece bir vaka gerçektir, ama o zaman sayılmazdı. Çünkü o müşteri insan değildi. Fae'ydi.

"Geçen gün bir müşteri yere yığıldı, bir tür hayalet ona saldırıyormuş gibi sarsılıyordu." Juno ürperdi. "Nathan bunun bir iblis saldırısına benzediğini söyledi."

"Juno," dedim sessizce, çok küçümsüyormuşum gibi görünmeden bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. "Nathan haksız değildi. Bir iblis saldırısı böyle görünür ama bu adam muhtemelen sadece bir nöbet geçiriyordu. İblis avlayarak geçirdiğim onca zaman boyunca, gerçekten bir iblisle karşılaşmam çok nadir oldu."

"Bu doğru." Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı, dağınık kırmızı saçlarının arasından bakıyordu. Koyu renk göz kalemiyle çevrelenmiş gözleri, yüzündeki perili ifadeyi daha da belirginleştiriyordu. Bir iblis tarafından hedef alınmamış olsa bile, gerçekten öyle olduğunu düşünüyordu. "Eskiden iblis avlardın, değil mi? Bu tür şeylerle her zaman başa çıkardın. Cadı ekibine katılmadan önce."

"Değil..." 'Cadı takımı' terimine başımı salladım ama onu düzeltmemeye karar verdim. "Evet, öyle. Bir bakıma. Ama resmi bir Enforcer işi olmadığı sürece artık bunu yapmıyorum ve o zaman bile... Etrafta kovulacak iblis yok."

Başka bir deyişle, insanları dolandırmayı bırakmıştım. Artık buna gerek yoktu. Barmenlik işi ve İnfazcı maaşıyla nihayet kirayı zamanında ödeyebiliyor ve masaya ramen eriştesinden daha fazlasını koyabiliyordum. Benim için artık suç yoktu. Arada sırada hala içimde bir yerlerde siren sesleri duyuyordum, doğru ile yanlış arasındaki çizgiyi aşma isteği. Ama bunun sadece gölge doğamın konuşması olduğunu, beni karanlığa geri çekmeye çalıştığını biliyordum.

"Benim için ondan kurtulabilir misin?" Birasından bir yudum daha aldı ve etrafımızdaki dağınıklığı işaret etti. "Lütfen? Şu anda gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Ben ah..." Hayır demeliyim. Arkanı dön ve bu işten olabildiğince hızlı uzaklaş. Çünkü gerçek şu ki, Juno'nun oto tamirhanesinde gizlenen gerçek bir iblis olması pek olası değildi. Diyarlar arasındaki perde savaştan sonra güçlenmişti ve iblisler nadiren aradan geçebiliyordu. Ama o kadar umutlu ve üzgün görünüyordu ki, çiğnenmiş kanepesinde kamburunu çıkarmış otururken, onu geri çevirmeye kıyamadım.

"Zeminde herhangi bir işaret gördünüz mü? Buna benzer bir şey?" Cebimden telefonumu çıkardım ve fotoğraflarım arasında gezinerek tipik bir çağırma rününe ait bir resim buldum.

Juno kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, öyle bir şey değil."

İç çekerek telefonumu cebime geri koydum. Cehennem köpeği olmasına rağmen Juno tanıdığım en uyumlu insanlardan biriydi. Nazik, cömert ve son derece sadıktı. Nathan için çok şey yapmıştı. Bunun için ona borçlu olduğumu hissediyordum, özellikle de onu vampir karmaşasının içine çeken kişi ben olduğum için. Ve ona tüm bunların hayal gücünden kaynaklandığını nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Stres, korku, geçmiş travma, uykusuzluk, uyuşturucu. Bu tür şeylerden muzdarip birine benzemiyordu ama kendimle ilgili gerçekleri dünyanın geri kalanından saklamaya yabancı değildim.

"Size ödeme yapabilirim," dedi tereddüt ettiğimi anlamış gibi hızla. "Ne kadar ücret alıyorsunuz?" "Nakit paranız sizde kalsın. Bir arkadaş için bedava." Gülümsemeye başladığında bir elimi kaldırdım. "Ama hiçbir şey için söz vermiyorum. Gelip dükkâna bir göz atacağım ama sana karşı dürüst olmalıyım. Ne bir şeytana benzemiyor. Köpeğinizin zarar vermediğinden emin misiniz?"

Son söylediğim bir şakaydı ama Juno'nun yüzü, sanki tehlikeli bir fırtına aniden lekeli tavandan geçmiş gibi bulutlandı. Belki de onu gerçekten yanlış anlamıştım. Belki de onu gördüğünden daha fazla rahatsız eden bir şey vardı. Dükkânında gerçekten bir iblis olabilir miydi? Hayal etmesi zor görünüyordu ama onun için her şeyi kontrol edecektim.

"Yani, iyi miyiz?" Kaşlarımı kaldırdım ve ayağa kalktım. "Ben senin iblis sorununu kontrol edeceğim, sen de köpeğini eğitmeye çalışacaksın. Anlaştık mı?"

Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Bu gece ondan başka bir şey duymayacaksın. Söz veriyorum."

"Ne dedi?" Laura barın arkasında ona tekrar katıldığımda sordu. Nathan sonunda ortaya çıkmıştı, saçları dağılmış ve gözleri çökmüştü. Açıkçası, bok gibi görünüyordu. Kalbimden bir sızı geçti. Olanları kabullenmekte bu kadar zorlanmasından nefret ediyordum. O kadar kötüydü ki bazen O gece paylaştıklarından daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Ona göre, vampirler onu Mavi Ay Meyhanesi'ni kapatırken bulmuşlardı. Karşı koymaya çalıştıktan sonra onu bir arabanın bagajına tıkmışlar ve anlaşılmayı yapmak için Dorian'ın dairesine getirmişlerdi. Bu hikâyedeki sorun neydi? Arada hesaba katılmayan saatler vardı. İlk başta tüm kanını çektiklerinden korkmuştum ama boynunda hiç diş izi yoktu ve yeterince hızlı iyileşmişti.

"Köpeği sessiz tutacak ama Laura...." Sesimi fısıltıya indirmiş olmama rağmen bizi duyabilen Anastasia'ya arkamı döndüm. Vampirlerin duyması çok kötüydü. "Juno dükkânında bir iblis olduğunu düşünüyor ve çok korkmuş görünüyor. *Kimin* duygusal durumunun ona bulaştığını *bildiğini* düşünmeye başlıyorum."

Laura bakışlarını Nathan'ın depo kapısının yanında durduğu ve mor halkalı gözlerini ovuşturduğu yere kaydırды. "Yine akşamdan kalma görünüyor. Zavallı adam. Juno'nun gerçek bir iblisle uğraştığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Bir müşteriye gülümsedim, içki siparişini aldım ve bira musluğuna doğru geri döndüm. "Yani, bunun gerçekten olma ihtimali ne olabilir ki? Tanıdığımız birine?"

"Üç ay önce, ihtimallerin sıfıra oldukça yakın olduğunu söyledim." Laura kaşlarını çattı ve dört dolu bira bardağını dengede tutarken durakladı. "Ama şimdi? Bilmiyorum, Zoe. Bence her şey mümkün. Hayatlarımızın nasıl olduğuna bir bak. Ben bir kan cadısıyım. Ortağın lanetli bir vampir. Ve sen de iblis diyarında bir adamı öldürdün."

Şey, o böyle söyleyince.

Nathan tezgahın arkasından bir bar bezi alırken bize doğru yaklaştı. Konuşmamıza kulak misafiri olmasını istemediğim için sustum. "Juno'nun köpeği hakkında bir şey söylediğinizi mi duydum?"

"Evet," dedim. "Gidip onunla onun hakkında konuşmam gerekti. İnsanları korkutuyor. Etrafta dolaşan söylentileri duydun mu? İnsanlar buranın perili olduğunu söylemeye başladı. Böyle devam ederse müşteri olarak sadece vampirler kalacak."

Yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü. "Bunu kesinlikle istemeyiz."

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Bunun senin için hassas bir konu olduğunu biliyorum ama-"

Kapı çarparak açıldı ve büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Üç kız odaya doluştu, yüzleri bembeyazdı ve elleri yanlarında yumruk olmuştu. Bir kez daha tüm bar sessizliğe gömüldü. Ama bu sefer sesi yükseltmeye çalışmadım.

Kızlardan biri sesi titreyerek, "Burası gerçekten perili," dedi. "Ve biri öldürüldü."

CHAPTER 2

Ensanlar dev bir dalga halinde kaldırırma yığıldı, Laura ve ben çılgın bedenlerin akıntısına kapıldık. Kalabalığın yarısı ayaklarının onları götürebileceğinden daha hızlı kaçmak istiyordu. Laura ve ben diğer yarısı? Cesede, özellikle de vampirlere iyice bakmak istediler. Gündüzgezenler kan torbası adını verdikleri gönüllü insanlardan beslendikleri için *genellikle* öldürme ihtiyacı hissetmezlerdi. Ama taze bir ceset? Bunun ne kadar cazip olabileceğini hayal etmeye cesaret edemeyerek ürperdim. Laura ve ben itiş kakış kalabalığın önüne doğru ilerledik. Ceset, barın arkasındaki ara sokaktaydı ve küçük alan, tüm lastik boynuzluların sığması için çok sıkıştı. İkimiz sıkışarak içeri girmeyi başardık ama ne olduğuna daha iyi bakınca neredeyse bu kararımın pişman olacaktım. Bir kızdı. Anlayabildiğim kadarıyla gençti ama o kadar kötü durumdaydı ki yaşından emin olamadım. Vücudu ölüm ve kan kokuyordu. Her iki gözü de yuvalarından oyulmuştu ve boynunda derin pençe izleri vardı.

Geriye doğru tökezlerken boğazımda mide bulantısı fokurdadı, içimi korku kapladı. Cadılar meclisi işine girdiğimden beri çok sayıda ceset görmüştüm ama hiçbirisi böylesine değildi. Bu... bu başka bir şeydi. Şiddetin birkaç ton ötesinde ve şimdiye kadar gördüğümünden daha korkunçtu. Bunu her kim yaptıysa sadece kadını öldürmek istememişti. Onu yok etmek istemişlerdi.

"Vay anasını." Laura'nın nefesi kesildi. Ellerini karnına bastırdı ve arkasını döndü, yüzü saçlarındaki beyaz sarı çizgilerle aynı renkteydi.

Sonunda konuşma isteğini bulduğumda boğazım kelimelerime düğümlendi. "Polisi aramamız gerekiyor."

"Aramamız gerekenin polis olduğunu sanmıyorum, Zoe." Derin bir nefes aldı ve cesede doğru geri dönerek dehşet verici görüntüye yaklaştı. Durması için onu uyarmak üzere sesim boğazımda yükseldi ama izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar dehşetle doluydum. Cesedin yanına diz çökerek keskin bir nefes aldı ve gözlerini kısarak yaradan kan sızan boynuna baktı.

Bir an için onun da Dorian'ın kan torbalarına baktığı gibi katliama bakıyor olabileceğini düşündüm. Bir kan büyücüsü olarak, parlak kırmızı sıvı benim asla anlayamayacağım bir şekilde ilgisini çekmişti, ancak bunun benim karanlığa çekildiğimi hissetmeme benzer olduğunu hayal ettim.

"Dorian'ı aramalıyız," dedi fısıltıyla. "Bu sıradan bir cinayet değil, Zoe. Bu kız burada mı? O bir kan büyücüsüydü."

Kelimeler sanki konuşmadığım yabancı bir dildeymiş gibi kafatasıma çarpıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Birincisi, bölgede Kan Meclisi'nin çok az üyesi vardı. Bir diğeri, o kadar yer varken neden buraya gelmişti ki? Kan Meclisi ve Gündüzgezenler'in tıpkı bizim yaptığımız gibi bir

ittifakı vardı ama ikisi hâlâ ölümcül düşmanlardı. Kan davası yüzyıllar öncesine, Kan Meclisi'nin tüm vampirleri yok etmek amacıyla Avcıları yarattığı zamana kadar uzanıyordu,

Sadece Nosferatu değil. Eğer aralarındaki sarsıntılı ittifak olmasaydı, bugün hâlâ onları yaratıyor olacaktı. Ve Gündüzgezenler bunu biliyordu. Laura dışında, bir kan büyücüsü vampirlerin her gece takıldığı bir barda ölü olarak yakalanmazdı.

"Dinleyin," dedim kalabalığa doğru dönerek. Her şeyden önce tüm bu insanları buradan çıkarmamız gerekiyordu. Aksi takdirde bu durum kontrol edemeyeceğimiz bir şekilde tırmanabilirdi. "Herkes evine gitsin. Burası bir suç mahalli ve bu kadar insan sadece yolumuza çıkacak."

Ve varsa kanıtları yok edin.

Anastasia kalabalığın en önündeydi çünkü tabii ki öyleydi. Bana ara sokaktaki bir cesedi kaçırarak biri gibi gelmedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana ışıltılı bir bakış fırlattı. "Sen polis değilsin. Neden seni dinleyelim ki?"

"Hayır, ben polis değilim." Gözlerimi kısarak sesimi alçalttım ki sonraki sözlerimi sadece Anastasia ve diğer vampirler duyabilsin. "Ama Kemik Meclisi'nin infazcısıyım ve onlar da aynı şeyi söyleyecektir. Herkesin evine gitmesi gerekiyor. *Şimdi*."

Bölgeyi temizlemek biraz zaman aldı ama sonunda ben ve Laura'dan başka kimse kalmayana kadar kalabalık azaldı. Nathan bile eve gitmişti, muhtemelen olanlardan korkmuştu. Bırakın iş yerinde işlenen bir cinayeti, günlük hayatla başa çıkabilecek kadar bile iyileşmemişti. Onu arayıp kontrol etmeliydim ama bu daha sonraya kalmalıydı. Her şeyden önce cesetle ilgilenmemiz gerekiyordu.

"Zoe." Dorian ara sokakta bize katıldığında başını salladı. Güneş battığı için trençkotunu, şapkasını ya da güneş gözlüklerini takmasına gerek yoktu. Onun yerine, hareket ettikçe dalgalanan dar siyah bir tişört giymişti, kalın kasları ince malzemeyi zorluyordu. "Bütün cesetlerini bıraktığımızı sanıyordum.

günleri geride bırakıyoruz."

"Evet, şey." Kollarımı kavuşturdum ve başımı cesede doğru salladım. "Dünyada bu kadar çok pislik katil varken geride bir şey bırakmak zor."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve cesede yaklaşarak gördüğü şey karşısında kısıp bir ısıp kaldı. "İtiraf etmeliyim ki, bana telefonda anlattığın kadar kötü olduğuna inanmamıştım. Maalesef daha kötüymüş."

"O bir kan büyücüsü," dedi Laura, gözleri yaşlarla parlayarak. "Ya da *öyleydi*, sanırım."

Dorian başıyla onayladı ve yarayı incelemek için diz çöktü. Bu kadar çok kanı görünce -ve muhtemelen kokusunu alınca- vücudunun nasıl tepki verdiğini fark etmeden edemedim. Sırtındaki ve boynundaki tüm kaslar gerildi ve beyaz boğumlu yumruğunu burnuna bastırdı, çenesinin altı titriyordu. Vampir doğası lanetlenmiş olsa da, dünyadaki diğer kan emiciler gibi o da kana susamıştı. Ve hayatta kalmak için onu içmek zorundaydı. Bazen bunu arzuladığını bile düşünürdüm ama arzulasa bile bunu asla itiraf etmezdi, en azından bana.

"Bu bir Kan Meclisi işareti, tamam." Derin bir iç çekerek parmaklarını alnına bastırdı. "Buna iyi yanıt vermeyecekler."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak sordum. Uzun zaman önce kovanlar birbirlerine düşmandı. Savaşlar yapılmış ve savaşlar yürütülmüştü. Ama o kadar uzun zamandır barış vardı ki, savaş sadece kitaplarda yazılı uzak bir anı olarak kalmıştı. Bu konuda kızacaklarını düşünmek için hiçbir neden yoktu, en azından bize karşı.

Dorian ayağa kalktı ve tekrar yanıma geldi, vücudu artık biraz rahatlamıştı.

kendisi ve ceset arasında. "Ivan Wagner'i yakaladığımızdan beri işler gergin. Onun kendilerine zarar görmeden geri verilmesini istiyorlar, özellikle de Vincent tarafından zorlandığına inandıkları için. Ona bir erteleme verilmesi ve bir tokatla salıverilmesi gerektiğini düşünüyorlar. Ayrıca, Laura'nın Bone Coven bölgesinde kalmayı seçmesinden de pek memnun değiller. Daywalker saldırılarından sonra kendi sayımızı arttırmak için onların üyelerini çaldığımızı düşünüyorlar."

"Bu çılgınlık. Profesör Wagner peşimizden geldi. Onunla uygun gördüğümüz şekilde başa çıkma hakkına sahip olmalıyız. Masum mu?" Bir kahkaha attım. "Evet, doğru. İlk günden beri neye bulaştığını biliyordu."

Vincent hançerimin ucunda kendini bulmuş olabilirdi ama Profesör Ivan Wagner konsey tarafından bulunmuş ve yakalanmıştı. Mevcut konseyi devirmek için komplo kurduğu ve iki masum insanın öldürülmesine yardım ettiği için Bone Coven'ın büyüleri koğuşlarında kırk yıl hapis cezasına çarptırılmasına karar vermişlerdi. Aslında, iki meclis arasındaki sözlü olmayan barış anlaşması nedeniyle vatana ihanetten suçlu bulunmuştu. Birine yapılan saldırı hepimize yapılmış sayılır. Ne yazık ki Kan Meclisi bu karara katılmadı.

Dorian kaşlarını çatarak, "Öyle görünüyor," dedi. "Ama konuşmuyor, bu yüzden bir şey kanıtlamak imkânsız. Ve bunun saldırgan bir hareket olduğunu düşündüklerine göre? Bir adım daha ileri gidip içlerinden birini öldürdüğümüzden şüphelenebilirler. Zoe'nin cinayetinin duyulduğunu unutma. Bazıları onun çok daha fazlasını yapabileceğini düşünüyor."

Laura'nın gözleri büyüdü ve kolunu sırtıma dolamak için yaklaştı. "Bu çok saçma. Bunun gerçeğe en uzak şey olduğunu biliyorum ve ben onların meclisinin bir üyesiyim. Konu bu noktaya gelirse beni dinleyeceklerine eminim."

"Burada kalma kararından memnun olmamaları dışında. Sadakatini sorgulayacaklar," diye mırıldandım. Gerçek şu ki, Dorian haklıydı. Benim, yani *öldüren büyücünün* çalıştığı barın önünde bir kan cadısı ölü bulunmuştu. Ve doğaüstü yollarla öldürüldüğüne dair hiçbir şüphe yoktu. Nasıl görünebileceğini görebiliyordum.

Bu, Eylül ayını yeniden yaşamış gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Birleşik Devletler'de Edinburgh'a taşınmamaya karar veren tek kan büyücüsü ben değilim." Çenesini kaldırdı ve tipik Laura tarzıyla geri adım atmayı reddetti. Bu onun en sevdiğim yönlerinden biriydi. "Boston'da başkaları da var. Tabiri caizse küçük bir grup oluşturmuşlar. Yaklaşık on kişi. Ben buna ayrık bir cadılar meclisi demezdim çünkü onlar hâlâ asıl cadılar meclisinin tam teşekküllü üyeleri ama burada kendi başlarına bir şey olarak faaliyet gösteriyorlar. Böylece yurtdışına taşınmadan bir destek sistemine sahip olabiliyorlar."

Bir kaşımı kaldırdım. Belli ki ev ödevini yapıyordu. Tekrar soruyorum. "Bu ayrılıkçı meclisi nasıl öğrendin?"

Bana dirsek attı ve dudaklarını büktü. "Senden örnek aldım ve bazı internet forumlarını araştırdım. Henüz hiçbirisiyle yüz yüze tanışmadım ama birkaçıyla internet üzerinden konuştum. Bazı sorular sordum. İskoçya'ya taşınmak istemesem de sihrimin nasıl çalıştığını bilmek istiyorum, anlıyor musun?"

Biliyordum, bu düşünce kalbime bir sızı gönderdi. Gölge büyücüler hakkında duyduğum tüm korkunç şeylere rağmen, güçlerim hakkında daha fazla şey öğrenmekten başka bir şey istemiyordum. Onları kullanmak için değil, çünkü bir daha *asla* kullanmayacaktım, ama onları nasıl *kontrol* edeceğimi anlamak için. Büyükannem dünyamda bu konuda başvurabileceğim, aklımdaki tüm sorulara yanıt bulabileceğim tek kişiydi. Ama lanetini kırmış olsak da, hâlâ eskisi kadar hastaydı. Belki daha da fazla. Bana sihrimi gerçekten öğretecek güce ya da dayanıklılığa sahip değildi.

"Yani, bu insanlarla temas halinde misin?" Dorian sordu.

"Bir bakıma." Laura başını eğdi. "Neden?" "Beni onlara götür."

CHAPTER 3

Dorian motoru durdurduğunda, "Bana şu büyücüler hakkında bir brifing ver," dedi. Üçümüz onun siyah spor arabasına doluşmuş, renkli camlarla içeriyi kapatmıştık. Mavi Ay Tavernası'ndan kan büyücülerinin evine olan yolculuk sadece on beş dakika sürmüştü. Yanaklarında beliren pembelikten anladığım kadarıyla

Laura'nın kendi meclisinden cadılar ve büyücülerle tanışmak üzere olduğu gerçeğini kavrayacak zamanı olmamıştı.

Dudağını dişledi ve zemin katında bir dövme salonuna ev sahipliği yapan küçük, bodur bir endüstriyel alan olan binaya baktı. Büyücülerden birkaçı üst kattaki bir çatı katında birlikte yaşıyor, büyü çalışmaları arasında mekânı işletiyorlardı. Açıkçası kulağa oldukça hoş bir düzen gibi geliyordu ve Bone Cadılar Meclisi'nin katı ve resmi yöntemlerinden çok daha iyiydi. Her zaman söylediğim gibi, her şey tören ama hareket yok. Tabii ki, Kemik Meclisi'nin konseyinin çoğu Eylül ayındaki vampir saldırısında öldürüldükten sonra, tüm bu gösteriş ve durum pencereden dışarı çıkmıştı.

"Şey, o kadarını bilmiyorum," dedi Laura. "On kişiler. Şimdilik dokuz sanırım. Çoğu nispeten genç. Muhtemelen bizim yaşlarımızda ve otuzlu yaşların ortalarında. Sanırım sadece bir ya da ikisi kırk yaşın üzerinde."

"Yani bazıları iblis savaşında savaşmamış büyücüler olabilir," dedi Dorian başını sallayarak. "Mantıklı. Güçleri hakkında çok şey biliyorlar mı? Eğitim görüyorlar mı? Ve İskoçya'daki merkezle temas halindeler mi?"

"Aşırı soru yüklemesi," dedi Laura gülerek ellerini kaldırarak. "Bildiğim kadarıyla eğitim alıyorlar, ama büyülerini ne kadar geliştirdiklerine değinmedik. Ve evet, merkezle temas halindeler ama kendi birimleri olarak çalışıyorlar."

"Yani, Kan Meclisi'nin yasalarına göre yaşıyorlar ama her karar vermek istediklerinde onlara danışmak zorunda değiller mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet, sanırım böyle işliyor. Örneğin, içlerinden biri öldürülürse, Burada oldukları için bunu araştıracaklardır. İskoçya'nın bununla hiçbir ilgisi olmaz."

"O zaman doğru yere gelmişiz gibi görünüyor." Dorian direksiyona vurdu ve gözlerini büyücülerin katına dikti. Loş ışıklar tül perdelerin arasından parlıyor, içeridekilerin silüetlerini ortaya çıkarıyordu. "Evdeler ve uyandılar. Laura, benimle gelmeni ve tanışma faslını gerçekleştirmeni istiyorum. Zoe, sana da yanımda destek olarak ihtiyacım var."

Kılıfında sakladığım bıçağa dokunurken midem ısındı. "Her zaman arkadayım."

Kapı açıldığında elinde bir hançer tutan siyah saçlı bir cadı belirdi. Kaşlarını çatarak üçümüze baktı, yüzündeki ifade gözlerinin ve ağzının etrafındaki derin çizgileri vurguluyordu. Yanımızdan hafif bir esinti geçti ve cadının uzun, dökümlü elbisesi arkasında dalgalanırken saçları etrafa savruldu. Kadın narin omuzları vardı. Ama akan saçlarına ve küçük bedenine rağmen, delici gözlerine bir bakış bana bunun bulaşılmaması gereken bir cadı olduğunu söyledi.

Laura elini uzattı ve kadına gülümsedi. "Merhaba, ben Laura. İnternet üzerinden birkaçınızla konuşan cadıyım."

"Laura." Kadının yüzü aydınlandı ve hançerini belini saran kılıfına soktu. "Sonunda gelip bizi ziyaret etmeye karar verdin. Bu bize katılmayı düşündüğün anlamına mı geliyor? Boston'da bir büyücüye daha ihtiyacımız olabilir."

Laura gözlerini bana doğru kaydırdı. "Hayır, tam olarak değil. Başka bir şey için gelmiştik..."

"Benim adım Dorian Kostas," dedi Dorian öne çıkarken, ses tonu tamamen işle ilgiliydi. "Kemik Meclisi için çalışan bir İnfazcıyım. Ne yazık ki bu akşam sizlerle paylaşmam gereken bazı kötü haberlerim var. İçeri gelsek sorun olur mu? Sokaklar için bir tartışma değil bu."

Kadının yumuşak yüz hatlarında bir telaş ifadesi belirdi. "Bunun Ivan Wagner ile bir ilgisi var mı?"

"Bu neden Wagner'le ilgili olsun ki?" Dorian kaşlarını çatı.

Kadın başını salladı ve Laura'ya ışıltılı bir bakış fırlattı. "Sana nerede yaşadığımızı söylemememiz gerektiğini biliyordum. Diğerlerine bizi Bone Coven'a satacağınızı söyledim. Bak, Wagner bizden biri ve yanlış bir şey yapmadı. Hiçbirimiz ona karşı tek kelime etmeyeceğiz, yani burada vaktini boşa harcıyorsun. İhtiyacın olan başka bir şey varsa, bunu başka biriyle halletmen gerekecek. Üzgünüm, size bundan daha fazla yardımcı olamayacağım."

Kapıyı kapatmaya başladı ama Laura ayağını uzatarak kapanmasını engelledi. "Bir dakika. Aslında sizinle konuşmak için burada değiliz. Lütfen içeri girmemize izin verin. Önemli bir konu. Düşmanlarımızın kanı üzerine yemin ederim."

Son kısımda kaşlarımı çatıtmam ama bir şey söylemeye cesaret edemedim. Zamanla, covenant her türden alıntı ve deyişi benimsemişti ve bunlar yelpazenin daha ürkütücü ucunda olma eğilimindeydi. *Kemikler sana güç versin. Gücüm düşmanlarımdan kemiklerini kıracak.* Bu tür şeyler. Laura yol boyunca Kan Meclisi'nin bazı sözlerini öğrenmiş olmalıydı ve şimdi bunları kullanmak bu kadını zarar vermek istemediğimize ikna edebilirdi.

Cadı yorgun bir iç çekişten önce uzun uzun baktı. "Peki. İçeri buyurun. Eğer bu kadar önemliyse, eminim Kan Avcısı Meclisi söyleyeceklerinizi duymak ister."

Kan Avcısı Meclisi mi? Laura'ya baktım, o da omuz silkti. Görünüşe göre bu ayrık meclis, kendilerine özgün bir isim bulduklarına göre, söylediklerinden çok daha fazla kendi başlarına ilerlemişlerdi. Bu ne kadar uzanıyordu? Burada sadece on kişi mi vardı yoksa daha fazlası da var mıydı? Ve bu güçleri için ne anlama geliyordu?

Üst kata çıkınca Dorian ellerini çenesinin altında birleştirdi. Şık beyaz ve parlak kırmızı renklerle minimalist bir tarzda dekore edilmiş geniş alana yayılmış koltuklarda kıvrılmış oturan beş büyücüden oluşan bir kümenin önünde durduk. Sayılarının sadece yarısı bu çatı katında yaşarken diğer yarısı şehirde kendi başlarına yaşıyordu. Sanki burası onların konseyiydi ve geri kalanlar sadece üyeydi. Diğer covenant gibi olmadıkları konusundaki ısrarlarına rağmen, diğerlerinin sahip olduğu iç işleyiş ve yapının çoğunu benimsemişlerdi.

Dorian kapıyı açan kadına hitaben, "Pekâlâ," diye söze başladı. Artık adının Piper Maddow olduğunu ve kendisini Kan Avcısı Meclisi'nin Büyücüsü olarak tanıttığını biliyorduk. "Bunu anlatmanın kolay bir yolu yok. Bu gece, bir kan cadısı Blue'nun arkasındaki sokakta öldürülmüş

olarak bulundu.

Moon Tavern, Laura ve Zoe'nin çalıştığı bar."

Büyücüler arasında bir dalgalanma oldu. Duyulabilir soluklar ve alarm çığlıkları kalbime bıçak gibi saplandı. Hiç kimse böyle bir haber duymak zorunda kalmamalıydı, özellikle de düşman olmaya tek bir yanlış hareketle yaklaşan bir grup insandan.

"Sylvia olmalı," dedi büyücülerden biri. Koltuktan kalktı ve çıplak ayaklarını beton zemine vurarak volta atmaya başladı. "Dün gecedен beri kayıp. Descent'te birkaç kadeh bir şeyler içmeye gidecektik ama gelmedi. Belki biriyle buluşmuştur diye düşündüm. Bir randevu ya da öyle bir şey, ama..." Son kelime kesildiğinde sesi boğuklaştı.

"Hemen bir sonuca varmayalım," dedi Magister Piper, fısıltılar havayı doldururken ellerini havaya kaldırarak. Oda sessizleştikten sonra bize döndü. "Bu büyücüyü bir barın arkasındaki ara sokakta bulduğunuzu söylemişsiniz. Beni onun cesedine götürebilir misiniz?"

"Şey, aslında." Dorian boğazını temizledi. "Onu size biz getirdik. Uzun tartışmalardan sonra, insan kolluk kuvvetlerinin müdahale etme riskini göze alamayacağımıza karar verdik. Bir sürü tanık vardı. Suç mahalline gelmeleri an meselesiydi."

FBI'nın bazı üyeleri doğaüstü dünyadan haberdar olsa da, çoğu kolluk kuvvetinin büyücülerin, vampirlerin ve iblislerin varlığından haberi yoktu. Cemaatler gizlilik konusunda ısrarlıydı, bu da son birkaç yıldır giderek daha önemli hale gelen bir şeydi. Konsey, insanların bizim hakkımızda yaygın bir bilgiye sahip olmaları durumunda, mantıklı bir şekilde tepki vermeyeceklerinden endişe ediyordu. Ne de olsa tehlikeli olabilirdik. Bizi hapsederler miydi? Bizi gözetleyecekler miydi? Her hareketimizi izlerler miydi? Ya da daha kötüsü, gücümüzün kaynağını bulmak için üzerimizde deney yaparlarmıydı?

Olay gerçekleşene kadar kimse insanların nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmiyordu ve konsey bizi spot ışıklarının dışında tutmaya kararlıydı.

Bu nedenle bazen polisler olay yerine gelmeden önce kendi olay yerimizle ilgilenmek zorunda kalıyorduk. Yine de büyük olasılıkla sokağa uğrarlardı ama bulabilecekleri bir ceset olmazdı. Ne olduğu hakkında bizi sorgulamaya karar verirlerse, planladığımız bir örtbas hikayemiz vardı. En kötü ihtimalle, varlığımızdan haberdar olan FBI ajanlarını arayabilir ve ortaya çıkabilecek herhangi bir soruşturmayı durdurmalarını sağlayabilirdik.

"Büyücüyü gerçekten buraya mı getirdin? Bize mi?" Üstat Piper bir elini boğazına bastırdı ve sırayla her birimize baktı. "Kemik büyücülerinin böyle düşünceli olduklarını sanmazdım. Genelde hepimiz çok..." Burnunu kırıştırdı. "Kuru ve kırılğan, tıpkı sevgili kemiklerin gibi."

"Hey, şimdi," dedim, meclisi savunmak için araya girerek. Boynumdaki illüzyonun altında bir gölge işareti taşıyor olsam da, kemik büyücülerini *benim* halkımdı. Ve onlar hakkında böyle konuşulmasına tahammül edemezdim. "Buraya kendi boynumuzu riske atarak iyi niyetle geldik. Eğer cesedi taşırken yakalansaydık, başımız büyük belaya girebilirdi. Konseyin çözemeyeceği türden bir sorun. Belki eninde sonunda, ama hemen değil."

Magister Piper'ın gözlerinde okuyamadığım bir şey parladı, meydan okumaya çok benzeyen bir şey. "Özür dilerim. Onu buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Onu görebilir miyiz lütfen?"

"Evet, elbette," dedi Dorian. "Ama cesedi yukarı çıkarana kadar bunu içinizden birine saklayalım. Aksi takdirde çok şüpheli görünebiliriz ve yanlış kişilerin dikkatini çekmek istemeyiz, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Başka bir deyişle, bir arabanın bagajında bir cesedin etrafında kümелendiğimizi gören birinin polisi aramasını istemiyorduk.

Fiili liderlerini dışarı çıkardık ve kamyonu patlattık. Cesedi görür görmez boğazından gürültülü bir nefes çıktı. Sertçe yutkundum ve yere baktım. Kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalıydı.

Annemle babamın öldüklerinde cam gibi olmuş gözlerini görmüştüm.

sonsuz dek zihnime kazındı. Bazen hala onların boş bakışları, soluk, soğuk tenleri, nefessiz kalan ciğerleri hakkında kabuslar görüyordum.

"Bu Sylvia. Bunu her ne yaptıysa bir insan değildi." Magister Piper gözlerini kapadı ve Sylvia'nın bedeninden uzaklaştı. "Ya da, eğer öyleyse, doğaüstü nedenlerle yapılmış. Bunun rastgele bir cinayet olmasına imkân yok."

Dorian kasvetli bir şekilde başını salladı. "Katılıyorum. Bu yüzden insan kolluk kuvvetlerinin ilgilenmesine izin vermek yerine bunu size getirmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Cinayeti araştırmak ve katili bulmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum."

Piper, "Bir tür soruşturma için yeterli kaynağımız yok," dedi. "Şahsen benim de nereden başlayacağıma dair bir fikrim yok. Biz ana meclisten ayrılmış bir grubuz. Resmi bir şirketten çok gayri resmi bir kulüp gibiyiz. Evet, bize bir isim verdim ama şu anda elimizdeki tek şey bu."

Dorian bana hızlı bir bakış attı ve ben de gözlerinin içinden geçen soruyu bilerek başımı salladım. Bazen bunu yapabiliyorduk. Vampirlerle savaştığımız zamanlarda, bir yaramı iyileştirmek için bana kendi kanından vermişti. O zamanlar kan aramızda sadece saatler süren geçici bir bağ yaratmıştı. Ama her nasılsa, o bağın bir parçası etrafta kalmış, tıpkı şimdiki gibi anlık parlamalar halinde ortaya çıkmıştı.

"O halde," dedim. "Dorian ve ben size hizmetlerimizi sunmak istiyoruz. Bizler Kemik Meclisi'nin İnfazcılarıyız. Bir zamanlar İnfazcılar'ın sahip olduğu kaynaklara sahip olmasak da - çoğunlukla vampirler birkaç ay önce onları yaktığı için- iş katilleri bulmaya geldiğinde oldukça iyi bir ekibiz."

"Biz de öyle duyduk," dedi Magister Piper.

Harika. İtibarım beni ilerletti. Bunun iyi bir şey olduğundan tam olarak emin değildim.

"Laura sana yardım edecek mi?" diye sordu. "İşin içinde kanlı bir cadı olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim."

Dorian konuşmak için ağzını açtı ama o hayır diyemeden ben araya girdim. "Tabii ki bize yardım edecek. Öyle değil mi Laura?"

Çenesini kaldırdı ve başını salladı. "Aynen öyle."

CHAPTER 4

A Dorian Laura'yı dairesine bıraktıktan sonra beni eve bıraktı. Binamın önündeki kaldırıma park ettiğinde bana döndü ve o delici bakışlarından birini attı, Ruhumun ne kadarını görebildiğinden tam olarak emin olamadığım türden. Bazen, ne kadar kendime saklamaya çalışsam da, her bir parçamı, tüm isteklerimi, arzularımı ve korkularımı okuyabildiğini hissediyordum.

"Ne söyleyeceğini biliyorum." İç çekerek başımı deri koltuğa yasladım. "Laura eğitilmiş değil, bu yüzden soruşturmada bir yük olacak. Konsey de bunu asla kabul etmeyecektir."

"Tam tersine." Sözleri üzerine başımı kaldırdığımda dudakları kıpırdadı. "Bence o bu iş için mükemmel bir danışman. Kurban hakkında eşsiz bir kavrayışı var ve güçleri henüz tam olarak gelişmemiş olsa bile faydalı olabilir."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bunu doğru mu duyuyorum? Dorian Kostas gerçekten de bana iyi bir fikrim olduğunu mu söylüyor?"

"Belli ki bizimle birlikte yüksek riskli durumlara girmeyecek." Elini gür saçlarına sürttü, bu hareketi sadece bir durum hakkında dikkatlice düşünürken yaptığını fark etmiştim. "Sorularımız olursa ona danışabiliriz ve potansiyel bir tanıkla görüşeceksek o da bizimle gelebilir. Ama katilin nerede olduğuna dair bir ipucu bulursak evde kalmalı."

"Onu bu konuda ikna etmekte iyi şanslar," dedim gülerek. "Benim inatçı olduğumu mu düşünüyorsun? Laura da en az onun kadar kötü."

"Harika," dedi gözlerini devirerek, ama rahatsız olmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. "Şimdi ikinizle birden uğraşmak zorundayım."

"Alış buna." Sırıttım. "Kemik Meclisi'nin bir üyesi olmayabilir ama hiçbir yere gitmiyor. Denesenez bile bizden kurtulamazsınız."

"Ona henüz söylemedin mi?" Sözleri muğlak olsa da ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. En iyi arkadaşşıma güçlerimle ilgili gerçeği söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyordu. Cevap, söylemediğimdi. Henüz söylemedim. Doğru zamanı bekliyordum ve hala gelmemişti. Neyi beklediğimi bilmiyordum. Gökyüzünde bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek bir işaret. Yapmak istediğim son şey Laura'yı kontrol edemediğim bir şey yüzünden kaybetmekti ama akli başında her cadı aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak isterdi.

"Hayır," dedim yumuşak deri koltuğa çökerek. "Sadece damarlarımda kara büyü dolaştığını öğrendiğinde yüzünde belirecek ifadeyi hayal edip duruyorum."

"Şaşırmış olabilir ama seni seviyor, Zoe." Dorian çenesini sıktı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Böyle bir şeye sahip olmak için neler vermezdim."

Bana sahipsin, demek istedim ama diyemedim. Aramızdaki gerilim giderek artıyordu.

En azından. Vincent'in evinde beni neredeyse öptüğünden beri dudaklarını, kollarını ya da soğuk tenini düşünmeden edemiyordum. Ama onun aynı şeyleri hissetmediğinden emindim ve dilimi ağzımda tutamadığım için iş ortaklığımızı riske atmak istemiyordum.

"Geçmişin hakkında pek bir şey söylemedin," dedim, koltuğumda kayarak ona baktım. "Avrupa'da arkadaşların nasıldı?"

"Sana arkadaşlarımdan bahsetseydim, nasıl lanetlendiğimi de anlatmak zorunda kalırdım." Dorian direksiyonu elleriyle sıkıca kavradı. "Ve sana ne kadar güvensen de, Zoe, bu konuşmayı yapmaya hazır değilim."

Aramıza sessizlik çöktü. Onu tanıdığım üç ay boyunca Dorian geçmişi hakkında neredeyse hiç konuşmamıştı. Nasıl biri olduğunu, neler yaşadığını, nasıl bu hale geldiğini öğrenmek için can atıyordum. Yaptığı ve pişman olduğu şeyler olduğunu biliyordum ama bundan çok daha derinlere indiğini de biliyordum. Mükemmel kişiliğinin altında henüz tam olarak iyileşmemiş yaralar vardı. Ve bunlar hakkında konuşmak sadece yaranın kabuk bağlamasına neden olurdu.

"Bil diye söylüyorum, hazır olduğunda buradayım," dedim gülümseyerek ve koluna hafif, dostça bir yumruk attım. Çünkü onu öpme dürtüsü o kadar baskındı ki, o an yapabileceğim tek şey aptalca bir şaka yapmaktı. "Kulağa sevimsiz mi geliyor?"

"Kulağa oldukça sevimsiz geliyor." Güldü ve başparmağını yanağıma değdirmek için uzandı. "Ama aynı zamanda gerçekten çok sevimli. Sen, Zoe Bennett, iyi bir yumurtasın."

Yüzüm ısındı ve kaslarım gerildi. Elini yerinde tutmayı, parmaklarının tenimde fısıldadığını hissetmeyi arzuladım. Ama bana dokunduğu anda geri çekildi, arabanın dışında bir şey gözüne çarptı. Yana doğru eğilerek daireme baktı ve ışığın az önce söndüğü oturma odasının penceresini işaret etti.

"Görünüşe göre büyükannen yatmış, o yüzden henüz yukarı çıkmaya gerek yok," dedi Dorian karşıma geçip göğsünü göğsüme yaslarken. Misk, deri ve çam kokusu beni sardı, ciğerlerim şoka girdi. Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum, gözümü kırpamıyordum. Dorian o kadar yakınımdaydı ki nefesinin fısıltısını tenimde hissettim. Gülümsedi ve yolcu kapısının kilidini indirdi. "Neden benim evimde hızlı bir antrenman yapmıyoruz? Bakalım bu sefer sana bir gölge büyüsü yaptırabilecek miyiz?"

Başka bir durumda, ayak parmaklarıma kadar heyecanlanırdım. Dorian'la antrenman yapmak haftamın en önemli anlarından biriydi ve yoğun günlerimizin arasına bir seans daha sıkıştırmak için her fırsatı memnuniyetle karşılıyordum, özellikle de onun dairesinde sadece ikimiz varken. Tek başımıza. Birlikte. Gerçi hiçbir şey olmamıştı. Yatağına her zaman olduğu gibi dokunulmamıştı.

Ama bu sefer sözleri sinirlerimi bozdu. Gölge büyümünü kullanmak istemediğimi biliyordu. Bunu birçok kez açıkça belirtmişim ama yine de ısrar etti.

"Beni kara büyümünü kullanmaya itmeye çalışmaktan vazgeç Dorian," dedim kilidi tekrar açarak. "Bunu bir daha yapmayacağımı sana kaç kere daha söylemem gerekiyor?"

Koyu renk gözleri öfke ve kızgınlıkla parlıyordu. "Seni ortağım olarak aldığımda, en azından sihrini kontrol etmeye çalışacağın izlenimine kapılmışım."

"Ve bunun üzerinde çalışıyordum." Ellerimi yumruk yaptım ve arabadan atlama isteğimle savaştım. "Kontrol altında, değil mi?"

"Kontrol altında çünkü ona hiç dokunmuyorsun." Çenesini sıktı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bak, özür dilerim. Seni bir şeye zorlamaya çalışmıyorum ama üç ay oldu Zoe. Zamanı gelmedi mi? Yapabileceğimiz daha çok şey var. Yardım edebileceğimiz daha çok insan var. Eğer *denersen*. Kemik büyülerine, senin kontrolünde bile olmayan büyülere bel bağlarsan nasıl tam bir İnfazcı olabilirsin ki?"

"Anlamadığın şey de bu. Asla zamanı gelmeyecek." Arkamı döndüğümde gözlerim yaşardı, kalbim çılgınca çarpıyordu. Gölge büyüm bana birini öldürtmüştü. Dorian'a zarar vermem için beni baştan çıkarmıştı. Ona bir daha asla dokunamazdım. Eğer dokunursam, bana bir sonraki adımda ne yaptıracağını bilemezdim.

Başka bir şey söylemeden kapıyı açtım ve botlarımı sert kaldırıma koydum. Bir kavganın ortasında Dorian'dan uzaklaşmaktan ne kadar nefret etsem de, şu anda bu konuşmayı yapamazdım. Vincent'ın ölümünden duyduğum suçluluk duygusu neredeyse beni dibe çekmeye yetecekken olmazdı.

"Zoe," dedi, ben arabadan atladığımda koltuğa doğru eğilerek. "Haydi. Buraya geri dön ve benimle antrenmana gel. İçten içe bu konuda haklı olduğumu biliyorsun."

"Yarın görüşürüz, Dorian." Ve bununla birlikte, uzaklaştım.

CHAPTER 5

"Burada ne işin var?" Ertesi sabah Laura arabasını apartmanımın önündeki kaldırıma çektiğinde indirdiğim camdan sordum. Boston'da tipik bir kış günüydü, kobalt rengi gökyüzünde kara bulutlar dolaşıyordu. Güneşten söz etmek için en ufak bir ipucu bile yoktu. Dorian'ın canını kurtarmak için içeride saklanmasına gerek olmadığı anlamına geliyordu. "Dorian nerede?" Gözlerim arka koltuktaki yolcuya takıldı ve yaşadığım şok yüzünden neredeyse yana devriliyordum. "Anastasia'nın senin arabanda ne işi var?"

Laura bakışlarını önündeki yola dikti. "Sadece bin. Yolda her şeyi açıklayacağım."

Omuzlarımı silkerek içeri atladım ve resmen hayatımın en garip araba yolculuğuna katıldım. Anastasia arkada oturmuş, motorun gürültüsü altında neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle ürkütücü bir melodi ıslık çalıyordu. Laura'nın yanakları kızarmış, sarı-pembe karışımı saçları omuzlarının etrafında kıvrılmıştı. Saçlarını topuz yapmak ya da düz bırakmak dışında bir şey yapmaya nadiren zahmet ederdi, bu yüzden çaba sarf ettiği gerçeğini gözden kaçırmak imkânsızdı.

Birkaç blok sonra Laura kaldırıma yanaştı ve Anastasia arabadan atladı. "Bıraktığın için teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Arabanın kapısı çarptı ve ben hemen Laura'ya döndüm, kaşlarım saç çizgime kadar kalkmıştı. "Bu da neydi böyle?"

"Bir sırrım var." Laura alt dudağını dişledi ve bakışlarımı kaçırdı. "Çıldırmayacağına söz veriyor musun?"

"Emin değilim. Az önce senin kanını içen vampirle aynı arabayı paylaştım. Eğer yine senin peşine düşerse, kendimi kaybedebilirim."

Laura derin bir nefes aldı ve parmaklarını direksiyona vurdu. "Bunun için özür diledi. Aslında birlikte takılması eğlenceli biri."

"Takılmak." Tek yapabildiğim kelimeleri tekrarlamak ve bunun bir şekilde her şeyi anlamlı kılacağını ummaktı.

"Biliyorum, biliyorum." Ellerini kaldırdı ve sonunda gözlerimle buluştu. "Kulağa çılgınca geliyor ve anlamının mümkün olmadığını biliyorum. Ama işaretimi aldığımdan beri kendimi kana o kadar yakın hissediyorum ki bu beni biraz delirtiyor. Bu konuda konuşacak birine ihtiyacım vardı. Anastasia, ne kadar vampir olsa da, bunu anlıyor."

"Laura," dedim usulca, içimden bir acı şoku geçerken. "Benimle her zaman her konuda konuşabileceğini biliyorsun. Anlayacağımı düşünmesen bile. Bir *vampire* ulaşmana gerek yok. Ben varken olmaz."

Ama en çok canımı yakan şey anlıyor olmamdı. Birine çekilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Olmamayı dilediğin bir şeye doğru çekildiğini hissetmek. Ama Laura bunu bilemezdi. Gölge güçlerimi itiraf edecek cesaretim yoktu. Bu yüzden başka birine başvurması gerektiğini hissetti. Hem de lanet olası bir vampire.

"Biliyorum," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Ama benim de neler yaşadığımı anlayacak birine ihtiyacım var. Ve Anastasia anlıyor."

Ne kadar istesem de buna itiraz etmek zordu.

"Pekala, tamam. Seni tekrar yemeye çalışmadığı sürece sorun yok. Ama eğer sana komik bir şekilde göz kırparsa, yemin ederim onun vampir kışını tekmelerim."

Laura gülümsedi. "Başka bir şey beklemezdim. Kış dövmekten bahsetmişken, Dorian'la aranızda neler oluyor? Bu sabah beni aradı ve onunla kan büyücüsünün dairesinde buluşacağımızı söyledi. Aylardır neredeyse birbirinize yapışık olduğunuzu düşününce bunun biraz garip olduğunu düşündüm."

"Bilmiyorum. Her zaman gelip beni alır ve genellikle bana kahve getirir."

Laura vitesi boşa alıp sabah trafiğine çıkarken, "Aranızdaki ortaklığa burnumu sokmak istemem," dedi, "ama onu kızdıracak bir şey mi yaptın? Sesi gerçekten çok huysuz geliyordu. Normalde on üzerinden yedi olan huysuzluğunu dokuza çıkarmış gibiydi."

Yani, önceki geceki küçük tartışmamızı hâlâ atlatamamıştı. Olaydan sonra bir parçam hemen arkamı dönüp özür dilemek istemişti. Ama sonra güçlerim hakkında nasıl konuştuğunu hatırladım. Beni bir stajyer olarak yanına almıştı, bir insan olarak bana inandığı için değil, ne kadar tehlikeli olursa olsun gölge büyümünü kullanmamı istediği için.

"Bazı eğitimlerim konusunda aynı fikirde değiliz diyelim," dedim uzun bir süre sonra. "Rahat olmadığım bir şeyi yapmamı istiyor çünkü bunun daha fazla kötü adam yakalamasına yardımcı olacağını düşünüyor."

"Öyle mi?" diye sordu, vites değiştirirken bana bakarak. "Daha fazla kötü adam mı yakalayacaksın?"

"Muhtemelen," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama mesele bu değil. Sorun şu ki, benden istemediğim bir şeyi yapmamı istiyor ve şimdi de reddettiğim için çok kızgın. Beni stajyer olarak aldığı anda daha faydalı olacağımı düşündüğünü söyledi. Oysa ben büyük bir hayal kırıklığıyım."

"Ah." Bizi sokaklarda dolaştırırken bir süre sessiz kaldı. Birkaç dönüşten sonra, nihayet motorun gürültüsü üzerine konuştu. "Peki, senden ne yapmanı istiyor? Yani, o kadar da korkunç olamaz, değil mi? Huysuz bir vampir olabilir ama bildiğim kadarıyla her zaman doğru olanı yapmıştır."

Kalbim sıkıştı. Bu beklediğim andı. Önümüzdeki büyük güne rağmen, tek arkadaşımı kaybetmekten korkmama rağmen, kendime defalarca doğru anın önce gelmesi gerektiğini söylüyordum. Ve işte buradaydık. Az önce bana kendisiyle ilgili paylaşması zor bir sırrını daha söylemişti. Eğer ona şimdi söylemezsem, gerçeği itiraf etmenin bir yolunu nasıl bulacaktım?

Bir süre sonra derin bir nefes aldım. "Sana söylemem gereken bir şey var ama korkmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Tamam," dedi yavaşça. "Ama böyle bir giriş yapmak tam tersini yapıyor, Zoe. Ne haltlar dönüyor burada?"

Arabasını kan büyücüsünün apartmanının önünde durdurup park edene ve motoru durdurana kadar bekledim. Yavaşça bana doğru döndü, yüzünü endişe kaplamıştı.

Yüzüm ısındı ve kanım dondu, birbiriyle tamamen çelişen iki his, ama ilk günden beri gölge büyüm hakkında hissettiğim buydu. Yarı hayret, yarı dehşet. Ve en çok da insanların ne düşüneceğinden çok korkuyordum. Gölge büyücüleri kara büyüyle uğraşırdı.

Çürümüş ruhlar. Bir büyücünün başını döndürüp onu öldürten türden bir büyü. Çünkü bana yaptığı buydu.

"Ne oldu, Zoe?" diye sordu fısıltıyla. "Beni korkutuyorsun."

"Sana yalan söylüyordum," dedim gergin bir sesle. "Ve çok ama çok üzgünüm. Ben Kemik Meclisi'nin bir üyesi değilim. Gerçekte değilim. Gerçek izim bir fae'nin benim için yaptığı bir illüzyonun altında gizli. Gerçek şu ki, damarlarımda gölge büyüğü dolaşıyor. Sana hiç söylemediğim için çok üzgünüm."

Laura bana gözlerini kırıştırdı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Yavaşça uzandı ve gömleğimin üst kısmını aşağı doğru iterek köprücük kemiğimdiki izi ortaya çıkardı. Derim bir kemik izi yanılması yaratıyordu ama gölge altında gizliydi. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı dönmeden önce dövmeye dikkatle baktı. "Senin işaretin. Bu yüzden bu kadar silik."

Başımı salladım. "Lütfen benden nefret etme."

"Ah, Zoe." Ağır bir iç çekişle gömleğimi bıraktı ve ellerini direksiyona bastırdı. Başını salladı, aldığı her nefeste omuzları çöküyordu. "Senden asla nefret edemezdin. Güçlerinin ne olduğunu hep merak ettim ama sormak istemedim. Keşke bana söyleseydin. Seni dünyadaki herkesten daha çok sevdiğimi biliyorsun."

Acı kalbimde titreşti. "Artık benimle bir şey yapmak istemeyeceğinden korkuyordum. Bu büyü tehlikeli. Gölge büyücüler sürgün edilir, sürgüne gönderilir. Geçmişte idam bile edildiler. Seni kaybetmek istemedim. Şimdi de seni kaybetmek istemiyorum ama bunu daha fazla saklayamam."

"Beni kaybedemezsin, Zoe." Elimi tuttu ve saçlarıma fısıldayarak beni kucakladı. "Gölge büyüğü tehlikeli olabilir ama sen değilsin. Sana hayatım pahasına güveniyorum ve hep güvendim."

Onun sözleriyle içime bir rahatlama ve aynı zamanda ağır bir suçluluk duygusu doldu. Ona daha önce söylemeliydim. Yalan söylemeyi aylar önce bırakmalıydim. Ama korku insanlara tuhaf şeyler yaptırıyor ve ben bile buna karşı bağışık değilim.

Geri çekildi ve gözlerimi aradı. "Ayrıca, onu gerçekten kullanıyor gibi değilsin, değil mi?"

"Tabii ki kullanmıyorum," dedim. "Dorian'a kalsa kullanırdım ama kullanmıyorum."

Gözlerinde bir farkındalık belirdi. "Demek senden yapmanı istediğı şey bu. Bunu aşması gerekecek. Kara büyüye dalamazsın. Bu seni mahvedebilir. Eğer bu konuyu tekrar açarsa, arkamı kollarım."

Laura ve ben yarım saat boyunca oturup güçlerim ve Vincent'ı öldürdüğümde tam olarak ne olduğu hakkında konuştuk. İçimi dökmek iyi gelmişti, neredeyse kanlı bir karmaşaya dönüşecek olan bastırılmış düşünce ve duygulardan arınmak gibi bir şeydi. Göğsümde mutlu, hoşnut bir his oluşmaya başladı. Rahatlama. Özgürlük. Umut. Ta ki Dorian Kostas arabanın camına vurup kaşlarını çatana kadar.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" diye tersledi camı indirdiğimde. "Son yarım saattir lobide bekliyordum. Geldiğinizde sizi ön tarafta göreceğimi sanmıştım ama neden göremediğimi şimdi anladım. Burada arabanın içinde oturuyordun."

"Laura ve ben sadece sohbet ediyorduk," dedim ve gülümseyerek ona baktım. "Ona güçlerimden bahsetmenin zamanı geldiğine karar verdim."

"Harika. Beni dinlemeye karar verdiğin tek seferde bunu bir soruşturmanın ortasında yapıyorsun." Kaşlarını çatı ve kapıyı çekerek açtı. "Küçük bağ kurma seansınıza başka bir zaman devam etmeniz gerekecek. Unuttuysan diye söylüyorum, çözmemiz gereken bir ölüm var."

Arabadan inerken, "Sanırım tartı sonunda ona vurdu, Laura," dedim. O da beni takip ederken kahkahasını bastırdı. "Şaka değil."

Dorian gözlerini kıstı ama yorum yapmadı. Ben de onu daha fazla dürtmemeye karar verdim. Gerçek şu ki, birlikte çalıştığımız son birkaç aydır huysuzluğu gerçekten azalmıştı. Aslında anlaşmaya başlamıştık, şakalaşıyor ve rahat bir arkadaşlık kuruyorduk. Hâlâ havada asılı duran bir gerginlik vardı ama bunun tek nedeni resmi ortak olmadan önce paylaştığımız samimi anları unutamamamdı.

Ve o zamandan beri böyle bir şey olmamıştı.

Zaman zaman bunun nasıl bir şey olduğunu merak etsem de.

Üçümüz binaya girdik ve merdivenleri tırmanarak Sylvia Anderson'ın yaşadığı en üst kata çıktık. Kapı kırık, sanki biri bir an önce çıkmak için acele etmiş ve çıkarken de arkasından kilitlemeyi unutmuştu. Dorian kapıyı iterek açtı ve yüksek sesli bir gıcırta koridorda yankılandı.

"Temiz," dedi Dorian, küçük ve sessiz alana doğru adım atarak. Laura ve ben de arkasından yaklaştık.

Sylvia L şeklindeki küçük bir stüdyo dairede yaşıyordu, tek kişilik bir yatak kısa bölüme sıkıştırılmıştı. Sağ tarafta, banyoya açılan bir kapının yanında küçük bir mutfak vardı. Odanın ortasına bir kanep ve bir televizyon yerleştirmişti. Her şey temizdi. Her şey düzenliydi. Şiddeti çağrıştıracak hiçbir şey yoktu.

Banyoya girdim ve açık makyaj kapları ile lavabonun kenarında duran fırçaları fark ettim. "Kesinlikle bir gece dışarı çıkmak için süsleniyordu. Sence biriyle mi buluşacaktı?"

Laura kafasını banyoya attı. "Yani, randevu gibi mi?"

"Tek başına bir şeyler içmek için bu kadar çaba sarf eder miydin?" Bir düzine kadar makyaj çantasına el sallayarak sordum.

"Yatağının üzerinde birkaç elbise ve açık bir mücevher kutusu var," diye seslendi Dorian dairenin öbür ucundan. Laura ve ben onun yanına gittik, Dorian küçük siyah elbiselere, yüzüklere, kolyelere ve Sylvia'nın bu gece için düşünmüş olması gereken ayakkabılara bakıyordu. Sylvia'nın tüm eşyalarının bu şekilde dağıldığını görmek kalbimde bir acıya yol açtı. Bu kız da diğer kızlar gibiydi, Boston'da eğlenceli bir gece geçirmek için hazırlanıyordu. Ama onun yerine Blue Moon Tavern'in arkasındaki bir sokakta ölü bulunmuştu.

"Kahretsın," dedim, gözlerim yaşarırken arkamı döndüm. "Bu çok zor."

Serin bir esinti tenimi okşadı ve bu hisse doğru döndüğümde pencerenin önünde dalgalanan bir perde buldum. Açık bir pencere. Kaşlarımı çatarak daha yakından baktım ve ahşaba kazınmış beş derin oyuğu fark edince nefesim kesildi.

"Çocuklar," dedim, ortaklarımı yaklaştırmak için bir elimi kaldırarak. "Bunu görmek isteyebilirsiniz."

Dorian arkamdan yaklaştı ve omzumun üzerinden bana baktı. Ne kadar yakınımda olduğunun farkındaydım, misk kokusu burnuma doluyordu. Yüzünde hâlâ eskisi gibi çatık kaşlar vardı ama alçak bir ısıklık çalarken gözlerinde bir takdir kıvılcımı parlıyordu. "İyi buldun."

Sıcaklık midemi kapladı.

"Bu da ne?" Laura yaklaşarak sordu.

"Pençe izleri," dedi Dorian. "Boynundakilere oldukça benzeyen izler."

Laura uzanıp parmak ucunu çıkıntılar boyunca gezdirirken ürperdi. "Yani Sylvia Anderson'ı öldüren her neyse, onun dairesinde de vardı. Ama neydi o?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama penceresinden tırmanmış gibi görünüyor."

"Bu durumda, belki de Sylvia Anderson dışarı çıkmamıştı," dedi Laura. "Belki de onu öldüren

şey önce buraya gelmiştir."

CHAPTER 6

A stüdyoyu bir kez daha gözden geçirdikten sonra Sylvia'nın binasında kapı kapı dolaştık ve olası tüm tanıklarla görüştük. Ne yazık ki bizim için oldukça Boş. Sylvia Anderson çoğunlukla içine kapanık, sessiz bir komşuydu. Cinayet gecesi ya da ondan önceki haftalarda kimse garip bir şey duymamış ya da görmemişti. Tüm çabalarımıza rağmen, tek ipucumuz penceredeki pençe izleriydi ve bu bile bize pek yardımcı olmadı.

Daireden çıkarken Dorian kolumdan tuttu ve ben Laura'nın arabasına binmeden beni kenara çekti. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Bilmiyorum." Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama bir milim bile kıpırdamadı. Dorian Kostas hakkında öğrendiğim bir şey vardı. Bir vampir için bile çok güçlüydü. Sadece fiziksel gücüyle değil, zihinsel gücüyle de. Benden daha inatçıydı ve bu da bir şey ifade ediyordu. Onlarca yıldır olduğu kişiydi ve bu yüzden kendi yöntemlerine saplanıp kalmıştı. "Gölge büyümü kullanmam için beni zorlamaya falan mı çalışacaksın? Çünkü fikrimi değiştirmedim. Bunu yapmayacağım."

"Laura'ya gerçeği söylediğin için ne kadar memnun olduğumu söyleyecektim ama şimdi güzel bir şey söyleme planımı yeniden düşünmeme neden oldun." Kaşlarını çatı ve sanki yanan bir kibritmiş gibi kolumu bıraktı. "Gerçekten, Zoe. Neden her şeyi bir kavgaya dönüştürmek zorundasın?"

"Ben mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bir şeyleri zorlayan sensin."

"Zorluyorum çünkü kafanı kuma gömmeye çalışıyorsun." Bakışları benimkileri delip geçti ve aramızdaki bağ sıkılaştıkça gözleri ruhumun derinliklerinde yandı. "Kim olduğunu görmezden gelmek çözüm değil."

"Senin için doğru çözüm olmayabilir ama benim için doğru çözüm bu." Çenemi sıkarak arkamı döndüm. Orada durup sonsuza kadar gözlerinin içine bakmak istesem de yapamazdım. Bir daha asla dokunmak istemeyeceğim güçlerin içinde kendimi kaybetmemi isterken olmazdı. "Artık gidebilir miyim?"

"Tamam." Ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Laura ile git. Ama bu akşam işten çıktıktan sonra eğitim seansımıza gelmeni bekliyorum. Bu tartışmayı geride bırakmalı ve bu davada biraz ilerleme kaydetmeliyiz."

Bunu aşabileceğimizden emin olmasam da başımı salladım, ikimiz de asla geri adım atmazken.

lue Moon Tavernası ölmüştü. Söylentiler topluma yayılmıştı - hem doğaüstü hem de

B üniversitesine sokaktaki cesetle ilgili bir haber gönderdi ve o zamandan beri telefonlar susmak bilmiyordu. Polis raporları aksini söylese de tüm Boston bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyor gibiydi. Kimse kendi gözleriyle görmek için oraya adım atmak istemiyordu. Ancak Anastasia, tabii ki. Bar taburesinde oturmuş, rom ve kolasını yudumluyordu, koca mekândaki tek müşteriydi.

"Herkes hangi cehennemde?" diye sordum.

"Ölü bir bedenin iş için kötü olduğu ortaya çıktı." Laura içini çekti ve barın tepesine yaslandı. Aşınmış yüzeyin üzerinde tek bir içki bile durmuyordu, bu Mavi Ay Meyhanesi için bir ilkti. Sakin bir gecede bile, burada çalışan iki cadı hakkında söylentiler çıkmadan önce, her zaman uğrayan bir grup müdavim olurdu.

Bu gece kapıdan içeri tek bir insan ruhu bile girmemişti.

"Bu çok kötü," dedim boş bahşiş kavanozuna bakarak. Enforcer maaşı kirayı karşılamaya yeterken, diğer tüm faturaları karşılamak için bardan gelen ekstra gelire ihtiyacım vardı. Boston yaşamak için pek de ucuz bir yer sayılmazdı. "Kira haftaya artıyor ve ben de bahşişlerin bunu karşılayacağına güveniyordum."

Laura, "Bir yolunu buluruz," dedi.

Tepemde bir uluma daha geceyi böldü ve seslere karşı gözlerimi kapattım. "Doğru. İkimizin de burada olması için bir sebep yok. Juno'nun iblis sorununu halletmeden önce Dorian'la antrenman yapmaya gideceğim. Belki onu iblisin gerçek olmadığına ikna edersem köpeğin ulumasını durdurabilir. Uygun gördüğün zaman dükkânı kapatmakta özgürsün. Ya Anastasia? Sakın arkadaşşıma bulaşayım deme."

D orian'ın bodrum katındaki dairesi benim dışımda herkese karşı sıkı bir şekilde korunuyordu. Sihir kilitlerden daha iyi çalıştığı için, her ihtimale karşı evi her zaman açık tutuyordu.

saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Ve bu gece, fark edilmeden içeri girdiğim anlamına geliyordu. Masasındaki sandalyeye oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde arkasına yaslanmış, güçlü çenesinde gölgeler oynayıyordu. Bu haliyle bile Dorian'ın güçlü ve kuvvetli bir duruşu vardı. Yenilmez.

"Erkencisin," dedi gözlerini açmadan. "Dürüst olmak gerekirse, bu gece geleceğinden bile emin değildim."

"Bar boştu. Kimse birinin öldürüldüğü iddia edilen yerde içmeye gitmek istemez." Yanına gittim, masasının kenarına tünedim. Tüm yüzeyde kitaplar ve kâğıtlar yer kapma mücadelesi veriyordu ve gözüme yıpranmış deri bir günlük takıldı. Bu Dorian'ın mıydı? Eğer öyleyse, onu böyle düşünceli bir transa sokmak için satırların arasına ne karalamıştı? Kitaba uzandım ama eli beni durdurmak için uzandı.

"Bu senin gözlerin için değil." Doğrulup kitabı kapattı ve masasının alt çekmecesine yerleştirdi. "Polisler şaka hikâyesine ikna olmadılar mı?"

"Öyleydiler. Kanca, çizgi ve platin satın aldı," dedim. "Ama söylentilerin nasıl olduğunu bilirsin. Yılanın başını kesmek zordur, zira yılan daha da büyüüp kötüleşmeye devam eder. Dürüst olmak gerekirse, biraz endişeliyim. Parayı kaybetmeyi göze alamayız."

"Ortalık sakinleştiğinde her şeyin yoluna gireceğine eminim." Ayağa kalkıp gerindi ve bakışlarım karnının sert düzlemlerine takıldı. Sertçe yutkunarak gözlerimi çekmeye çalıştım ama sanki karın kaslarına yapışmışlardı.

Dorian haerini kaptı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Peki, ne üzerinde çalışmak istersin?"

Bugün mü? Bir kemik büyüğü mü yoksa fiziksel bir mücadele mi?"

Kaşlarını kaldırdım. "Gölge büyüğü yapma konusundaki ısrarına ne oldu?"

"Sen bu kadar direnirken bunun üzerinde çalışmanın zaman kaybı olduğunu düşünüyorum," dedi. "O yüzden sen hazır olana kadar başka bir şeye odaklanacağız."

"Asla hazır olamayacağım Dorian," dedim, en az bir düzine kez söylediğim sözleri tekrarlayarak. "Bu beni korkutuyor, Dorian. O yanıma teslim olmak istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum," dedi. "Ama onsuz üstesinden gelemeyeceğiniz bir şeyle karşı karşıya kaldığımız zamanlar olacak. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

Üzgün olmaksızın güvende olmak daha iyidir. Sözleri kulaklarımda yankılandı. Bu sözlerin benim için onun için ifade ettiğinin tam tersi bir anlam taşıdığını bilmiyordum. Benim dünyamda, üzülmektense güvende olmak gölge büyümünü asla kullanmamak anlamına geliyordu. Hiçbir şey için. Bunu yapmak içimdeki en kötüyü ortaya çıkarır, tehlikeli düşünce ve duyguların ruhumda titreşmesine neden olurdu. En son sihri teslim olduğumda bir büyücüyü öldürmüştüm. Kabul ediyordum, insanları öldürüyordu ve bildiğimiz şekliyle perdeyi yok etmeye çalışıyordu, ama yine de. Ben bir katil değildim ve bir daha asla böyle bir şey yapmaya yaklaşmak istemedim.

Bu da sihrimi kullanmamak anlamına geliyordu. Çünkü bunu her yaptığımda, içimdeki karanlığı saldırmak üzere olan bir yılan gibi ortaya çıkmaya davet ediyordum.

Dorian yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki parmağını çenemin altına soktu ve yüzü yumuşadı. "O kadar endişeli görünme. Büyünün kontrolü sende. Tam tersi değil, hatırladın mı?"

Senin için söylemesi kolay, diye düşündüm, ama içten içe durumun hiç de öyle olmadığını biliyordum. Dorian, dışarıdaki şeytanlardan ziyade içindeki şeytanlarla boğuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. İsteklerini kontrol altında tutmanın onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezdim. Yemek için kullandığı hayvan kanı torbaları onu asla tam olarak tatmin edemezdi ama o daha fazla bir şeyle beslenmeyi reddediyordu.

"Ayrıca, İnfazcılar olarak bazen zor olanı yapmak zorundayız," diye devam etti Dorian. "Perdeyi yok ediyordu. Kendisine bağlı iblisleri vardı ve her emrini yerine getiriyorlardı. Vincent'ı öldürmenin yapılacak en doğru şey olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Belki de öyleydi." Omuz silktim. "Belki de değildi. Sorun şu ki, bu benim seçimim değildi. Onu öldürmeye *ben* karar vermedim. Gölge büyüm verdi."

"Mesele şu ki, Zoe." Dorian yaklaştı ve bir elini boynumun arkasına doladı. Başparmağı köprücük kemiğimdeki sahte iz boyunca daireler çizerek içime zevk dalgaları gönderdi. "Bu tür bir sihirde ustalaşabilecek biri varsa, o da sensin. Ama seni daha fazla zorlamayacağım. Hazır olduğuna karar verdiğinde bana haber ver yeter."

Onunla birlikte çekildi ve sahip olduğumu bilmediğim bir ihtiyaçla beni sersemletti. Onun serin elini tenimde hissetme ihtiyacı. Onun kucaklayışını bir kez daha hissetme ihtiyacı. Başım dönüyordu ve boğazım acıyordu. Nefes alabildiğimden bile tam olarak emin değildim.

Ama Dorian ciğerlerimi test etmeme fırsat vermedi. Hançerini çıkardı ve korkutucu bir hızla hareket etmeye başladı. Tek yapabildiğim tepki vermek, aylardır aldığım eğitimin bedenimi ele geçirmesine izin vermektir. Onun saldırısını engelledim ve bacağımın dizine tekme atarak kendi saldırımla karşılık verdim. Bir saat boyunca bu şekilde devam ettik ve seansımızın sonunda ter her tarafımı kaplamıştı ama gerçekten istediğim sebepten değil.

"Yine mi?" Dorian ben uzun bir yudum su içtikten sonra sordu.

"Bu gece olmaz," dedim ve saatime baktım. Juno şu sıralar benimle buluşmak için dükkânına gidiyor olacaktı ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım. "Gitmem gereken bir yer var."

"Nereye gidiyorsun?" Dorian kaşlarını çatarak sordu. "Gece yarısı oldu."

Düşünmek için zaman kazanmak amacıyla bir yudum daha su içtim. Bir kaç ay önce, bir şey uydururdum.

Hayatımın gerçeklerini saklamak için bir bahane, bir yalan. Çünkü Dorian'ın nereye gittiğini öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini biliyordum. İki şey düşünecekti. Bir: eski yöntemlerime geri döndüğümü, bir tomar para için masum bir insanı dolandırdığımı. İki: İblisin gerçek olma ihtimaline karşı bunun çok tehlikeli olduğunu.

Ama Dorian'a, büyükanneme ve Laura'ya yalan söylemekten bıkmıştım. Bazen gerçeği söylemek korkutucuydu ama korkaklığı bırakmanın zamanı çoktan gelmişti.

"Korkma," dedim ellerimi kaldırarak.

Dudakları büküldü. "Böyle bir şey söylediğinde pek de güven telkin etmiyorsun, Zoe."

"Siz en kötü senaryoları düşünmeden önce beni bir dinleyin. Barın üst katında yaşayan kız benden çalıştığı yerde olası bir iblis durumunu araştırmamı istedi. Birkaç saldırı olduğunu söyledi. Kimse ölmemiş ama bir adam hastaneye kaldırılmış."

Dorian'ın yüzü bulutlandı. Sert bir kahkaha atarak başını salladı ve dudakları kaşlarını çatarak benden uzaklaştı. "Buna inanamıyorum. Para sıkıntısının kokusunu aldığın anda yine insanları dolandırmaya başladın. Bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek için bile bekleyemedin mi? Barda kötü bir gece geçirdin diye her şey tepetaklak olacak diye bir şey yok. Hâlâ İnfazcı maaşına sahip olduğun gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Ellerimi yumruk haline getirdim. "Bir kez olsun benden en kötüsünü beklememeni dilerdim."

"Bana yanıldığımı söyle, Zoe." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana para için endişelenmediğini söyle."

"Elbette para konusunda endişeliyim. Her zaman endişelendim." İçimi çekerek başımı salladım. Tepkisine şaşırmamış olsam da, bunun canımı yaktığı gerçeğini değiştirmiyordu. Bunu aştığımızı sanmıştım, o ve ben. "İnfazcı maaşının biraz şaka gibi olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Sana yardım etmek için yaptığım onca şeyden sonra, sanki senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi işi reddediyorsun."

Dorian döndü ve kasları gergin, omurgası dik bir şekilde uzaklaşmaya başladı. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve onu durdurmak için uzandım, parmaklarım derisini zar zor sıyırdı. Koluna dokunduğumda soğuk ve sert hissediyordum, bu da onun görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu hatırlatıyordu. O bir vampirdi ama yine de dünyada tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.

Ve bana hala güvenmemesinden nefret ediyordum.

"Bekle," dedim, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyordu. "Benimle gel. Kendin gör. Kimseyi kandırmıyorum."

Durakladı ve topuklarının üzerinde döndü, gözleri arkamdaki duvara odaklanmıştı. "Bu bir şeyi nasıl kanıtlayacak?"

"Beni aylarca takip ettin. Eksilerimin neye benzediğini biliyorsun," dedim, dışarıda davalarımın bakarken defalarca yanından geçtiğimi hatırlayarak. İlk başta, rastgele karşılaşmalarımızın sadece öyle olduğunu düşünmüştüm. Rastgele tesadüfler. Ama aslında, iblisleri ruhuna bağlamanın bir yolunu aradığı ortaya çıkan Baş İnfazcı'nın emriyle beni başından beri takip ediyormuş.

"Belki de öyledir. Seni uzun süre takip ettim," dedi isteksizce, gözleri yüzüme kayarken. Sonunda bana başını sallamadan önce sert yüz hatlarında bir acı ifadesi belirdi. "Özür dilerim, Zoe. Vincent'ı sana yönlendirdiğim için. Zamanda geri gidip bunu tersine çevirebilseydim, yapardım."

"Yapmazdım," dedim. "Beni... şey, bu yeni hayata götürdü, diyebilirsiniz sanırım. Ve ben yeni hayatımı seviyorum."

Neredeyse *beni sana getirdi* diyecektim. Ama bu sadece kulağa inanılmaz derecede sevimsiz gelmekle kalmadı, aynı zamanda adama aşık oluyormuşum gibi geldi. Dorian Kostas'ın böyle

düşünmesine izin veremezdim. O benim ortağımdı ve

eğitmenim ve hepsi bu kadar. Elbette, samimiyet konusunda bazı yakınlaşmalarımız olmuştu ama bunlar hep araya giren bazı koşullar nedeniyle olmuştu. Vampir iksirinden bir yudum aldığım zaman gibi. Ve iyileşmek için onun kanını içtiğim zaman. Her ikisinde de aramızda yoğun bir elektrik hissetmiştim ama bunun gerçek olmadığını biliyordum.

Dorian Kostas'a karşı bir şey hissedemezdim. Hem de hiç. Çünkü onun bana karşı hisleri yoktu. Ve başka türlü düşünmeyi reddettim.

Dorian, "Eğer bu hayatı seviyorsan, o zaman bana onu gerçekten sürdürmek istediğini göster," dedi. Ses tonu sert olsa da gözlerinde tanıdığım bir ışık vardı. Onu da davet etmem, Juno'yu kandırmayı planlamadığıma dair yeterli bir kanıt olmalıydı. "Bu kız nerede çalışıyor?"

"şehir merkezinde köprüye yakın bir tamirci dükkânında." Çantamı omzuma attım ve siyah gömleğimin altına sakladığım, her zaman yanımda olan hançerimi okşadım. "Hadi gidelim."

CHAPTER 7

Juno oto tamirhanesinin dışında durmuş bizi bekliyordu, kış rüzgârı kızıl saçlarını üniformalı omuzlarına savururken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ona yaklaşırken solgun yüzünü taradım ve Dorian'ın bana öğrettiği işaretleri aradım. Birincisi, gözleri. Geniş ve hafifçe açılmışlardı. Bu iblis sütunundaki ilk kontroldü. Sonra, alnı. Kısa kollu mekanik gömleğinin içinde titremesine rağmen, teninde hafif bir ter parıltısı vardı. Bir başka iblis sütunu kontrolü. Ve sonra kollarındaki tüyler savaşa hazırlanan askerler gibi hazır ola geçmişti.

Dorian'a baktım. Dudakları sert bir çizgi halindeydi ve cebinden kemik tebeşirini çıkardı. Demek o da benimle aynı sonuca varmıştı. Juno yakın zamanda bir iblisle karşılaştığının tüm işaretlerini gösteriyordu. Bu bir şeyi kesin olarak doğrulamıyordu ama korku belirtileri bu olaya temkinli yaklaşmamız gerektiğini göstermeye yetiyordu.

"Vampir ortağın bu mu?" Juno, Dorian'ın uzun ve iri cüssesine bakarken son kelimedede sesi titreyerek sordu. Demek Nathan gerçekten de onunla bilgi paylaşıyordu. *Çok fazla* bilgi. Bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. Benim meclisle olan bağlantımı bilmesine aldırmasam da, Dorian'ın vampir doğasına çok fazla dikkat çekilmesini istemiyordum. Konsey biliyordu ama meclis üyelerinin çoğu bilmiyordu. Eğer bu ortaya çıkarsa, hayatı onun için son derece zorlaşabilirdi.

İnsanlar vampirler hakkında en kötü sonuca varma eğilimindeydi. Bunu ilk elden deneyimlerimden biliyordum.

"Bu Dorian Kostas," dedim. "Ortağım ve tanıdığım en iyi büyücülerden biri." Göz ucuyla Dorian'ın sözlerime karşılık çenesini kaldırdığını gördüm.

"Geldiğin için teşekkürler Zoe," Juno ayaklarının üzerinde kıpırdandı, hâlâ Dorian'a kaşlarını çatıyordu. "Artık orada olmak istemediğim bir noktaya geliyorum. Daha önce bir araba üzerinde biraz iş yapmak için uğramıştım ama o şey bana saldırdı."

"Nasıl kaçtın?" Dorian arka cebinden bir not defteri çıkarıp bir şeyler karaladı, yazdıklarına daha sonra nadiren başvurursa da bunu yapmayı sevdiğini fark etmiştim.

"Kıçımı yırttım." Juno arkasındaki çelik binaya, kalın metal kapılarla kapatılmış garaja bakarken sırtı kaskatı kesildi. "Aslında beni dışarı kadar takip edeceğini ve yanlışlıkla tüm halkın üzerine bir iblis salacağımı düşünmüştüm. Ama sanırım hâlâ içeride?"

Başımı salladım. "İblisler çağrıldıkları binalara hapsedilirler. Dört duvar bir bakıma bariyer görevi görür. Dükkanın içinde herhangi bir yerde bir rün görmediğine emin misin?"

"Bana gösterdiğin şu çizim şeyi mi?" Başını salladı. "Tek gördüğüm karanlık kanatlı bir gölge. *Lost*'taki Duman Canavarı gibi, ama bu çok daha korkunç."

"Bekle." Dorian defteri kapattı. "Görebiliyor musun?"

"Evet, neden?" Juno benden Dorian'a baktı ve gözleri büyüdü. "Bu kötü bir şey mi?"

"Bu...alışılmadık." Bir iblisin fiziksel formu Dorian ve benim gibi doğaüstü varlıklar tarafından her zaman görülebilirken, insanlar ve çoğu hayvan tarafından gizlenip saklanırlardı. Peki, bunun Juno tarafından görülebiliyor olması? En hafif tabirle tuhaftı.

"Son zamanlarda vampirlerle herhangi bir temasta bulundunuz mu?" Dorian sordu, sesinde tedirginlik vardı. Ne sorduğunu biliyordum ve aynı düşünce benim de aklıma gelmişti. Juno'nun bir iblis görmesi, belki de başına henüz tam olarak anlayamadığı bir şey geldiğini gösteriyordu. Gündüzgezenler bir insanı vampire dönüştüremezken, Nosferatu dönüştürebilirdi. Ve şu anda bildiğimiz kadarıyla hiçbiri Amerika'da yaşamıyor olsa da, her şeyin bir ilki vardı.

Rüzgâr etrafımızı kırbaçlamaya devam ederken Juno titredi. Elindeki İngiliz anahtarını sıkıca tutuyor, çeliğe can simidi gibi yapışıyordu. "Sen tanıdığım ilk vampirsin. En azından bildiğim kadarıyla. Nathan'la konuştuktan sonra, dünyada tahmin ettiğimden çok daha fazla şey olduğunu düşünmeye başladım."

"Son zamanlarda tuhaf biriyle karşılaşmadın mı? Seni ısırmış olabilecek biriyle?" diye sordum. "Tuhaf karşılaşmalar? Hafızanda eksik olabilecek saatler?"

"Son zamanlarda yaşadığım en garip karşılaşmalar barda çalışan sizlerle oldu. Laura, Nathan, sen. Ve tabii ki iblisle. Bazen keşke o lanet daireye hiç taşınmasaydım diyorum."

"Harika, teşekkürler," dedim, ama onun sözlerini ciddiye almamam gerektiğini biliyordum. Üç ay önce Juno oldukça normal bir hayat yaşıyordu. Doğüstü dünyanın farkında değildi ve dükkânında insanlara saldıran iblisler yoktu. Her şeyin eskiden olduğu gibi, dünyanın büyüğü alt yapısından hâlâ habersiz olduğu zamanlara geri dönmek istediği için onu suçlayamazdım.

Çünkü bu iblisten kurtulamazsak, o göbek altı ayaklanıp onu öldürebilir.

Dorian bir anlık sessizlikten sonra, "*Nasıl* olduğunu sürgünü tamamladıktan sonra düşünebiliriz," dedi. "Dükkânın neresinde?"

Juno anahtarı elinde evirip çevirdi. "Sana göstereceğim."

"O kadar hızlı değil. Burada kalmalısın." Dorian onun binaya girmesini engellemek için elini omzuna attı ve kız yüksek sesli bir solukla geri sıçradı. Dorian irkilerek elini çekti ve dudaklarını birbirine bastırdı. Juno'nun Dorian'ın varlığından rahatsız olduğu açıktı, her ne kadar vampir doğası bir lanetten başka bir şey olmasa da. Bir insan olarak muhtemelen aradaki farkı anlamamıştı.

"Sorun yok." Yumuşak bir gülümsemeyle aralarına girdim. "Bu iblis çok tehlikeli. Biz onunla ilgilenirken senin burada kalman gerekiyor."

"İtiraf etmeliyim ki, bu büyük bir rahatlama," dedi sıkı bir kahkaha atarak. "Daha önce bana saldırmamasından sonra, içeri girmekten çok korkuyordum."

"Tamamen anlaşılabilir," dedim başımı sallayarak. "Şimdi, onu en son nerede gördün?"

"Garajın hemen içinde. Her zaman gördüğüm yer orası," dedi ve başparmağını kalın metal kapılara doğru salladı. "Sana ödeme yapmamı istemediğine emin misin?"

"Hayır, daha önce de söylediğim gibi, bu seferki benden."

Dorian'ın gözlerini devirmesini bekliyordum ama elini koluma doladı ve sıktı. Dokunuşundaki bir şey karnımı ısıttı, sanki yatıştırıcı bir sıcaklık ruhumu doldurmuştu. Ona doğru eğilmek, gözleriyle buluşmak için dönmek, dokunuşunun daha da derinleştiğini hissetmek istedim. Ama parmakları tenimden çekildi ve beni kış rüzgârı kadar soğuk bıraktı.

"Pekâlâ." Boğazımı temizledim ve hançerimi kınından çıkardım. "Birkaç dakika içinde geri döneceğiz."

dakika. Bu çok uzun sürmez."

Juno hançeri görünce gözlerini araladı ama bu noktaya kadar daha korkunç şeyler gördüğünü tahmin ediyordum. Hançerim tek başına bir iblise pek bir şey yapmasa da, onu avucumda tutmak gücümü artırıyordu. Büyümün bir uzantısıydı ve yaptığım her büyüü güçlendiriyordu. Silah elimdeyken kendimi her zaman çok daha yetenekli hissettiğimden bahsetmiyorum bile. Onu yakınımda tuttuğum sürece, her şeyle ve herkesle başa çıkabilirdim, özellikle de Dorian ve ben göğüs göğüse dövüş üzerinde saatlerce çalıştığımızdan beri.

Binaya vardığımızda Dorian eğilip kapıyı tuttu. Yerden kaldırdı, tıkırdayan metali yuvarladı. Kayarak durduğunda gıcırdadı ve ikimiz de dükkânın içine baktık. İçeride çeşitli araçlar asansörlerin ve rampaların üzerinde duruyordu. Tavandan hortumlar sarkıyordu ve duvarlarda tezgahlar sıralanmıştı. Yedek otomobil parçaları yağ lekeli zemini süslerken, tepede salınımlı bir fan tembel daireler çizerek dönüyor, benzin, metal ve pas kokusu taşıyan serin bir esinti yayıyordu.

"Ee," diye sordum kısık bir fısıltıyla. "Bütün bunlardan ne anladın?"

"Dürüst olmak gerekirse, bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim," dedi Dorian gerçekçi bir tonda. "Bir iblis mi görmüş? Ve hiç rün yok mu? Bana sorarsanız pek mantıklı değil."

"Öyle değil." Dorian kapıyı arkamızdan kapatırken kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden baktım. Juno kaldırımında durmuş bekliyordu, kolları hâlâ kendini sabit tutması gerekiyormuş gibi vücuduna dolanmıştı. "Ama neden yalan söyleyin ki? Onu çok iyi tanımıyorum ama bildiğim kadarıyla sorun çıkarmaya çalışmıyor. Ve ben isteyken ona gülümsemekten başka bir şey yapacak vaktim olmadığında Nathan'ın atağını atlatmasına yardımcı oldu."

Dorian kendi hançerini kınından çıkararak, "Bir şeyler döndüğünü söylemek için yalan söylemesine gerek yok," dedi. "Nathan artık doğaüstü olayların radarında. Ona yardım ederek yanlış türden insanların dikkatini çekmiş olabilir."

"Evet, ama." Görünüşte boş olan tamirci dükkânını işaret ettim. "Bu doğru olsa bile, bu diğer her şeyi nasıl açıklıyor? Rün eksikliğini mi? İblisi görebildiği gerçeğini? Kurallar var Dorian. Doğaüstü dünyanın fiziği. Onun hikayesi tüm bunlara aykırı."

"Bazen kurallar çığnenir." Dorian sessiz dükkânı tararken kaşlarını çatı. "Ya da kurallar bizim inandırıldığımızdan farklı olur. Sanırım bunu Vincent'la kendimiz keşfettik. Birinin iblisleri kontrol edebileceği kimin aklına gelirdi ki?" Yüzünde bir fırtına bulutu dolaşırken gözleri benimkilere takıldı. "Ayrıca, iblis savaşı sırasında insanlar onlardan bazılarını görebildi."

Sözlerindeki ima kafama dank edince huzursuz bir ürperti omurgamdan aşağı kaydı. "Kuralların değişmiş olabileceğini mi söylüyorsunuz? İblisin buraya çağrılmadığını mı? Bu yaratıkların nasıl var olduğuna dair bildiğimiz her şeyi bir kenara bırakmamız gerektiğini mi?"

Dorian parmağını çenemin altına sıkıştırdı ve bana hüznü bir gülümseme verdi. "O kadar korkmuş görünme. Sadece açık fikirli olmamız gerektiğini söylüyorum. Her şey her zaman olduğu gibi olmayabilir."

Titreyerek hançerimi önümde daha yükseğe kaldırdım. Eğer Dorian haklıysa, bildiğimiz doğaüstü dünya asla eskisi gibi olmayacaktı. Eğer iblisler şimdi savaş sırasında olduğu gibi davranıyorlarsa, bu ilerisi için ne anlama geliyordu? Tekrar böyle bir zamana mı dönecektik?

"Pekâlâ, başlayalım," dedi Dorian, hançerinin ucunu garajın bir ucuna doğru sallayarak. "Buralarda bir yerde gizleniyor ve onu ortaya çıkarmamız gerekiyor. Sen şu tarafa git, ben de bu tarafa gideceğim. Eğer sana doğru gelirse, rünü çek ve onu kov."

"Tek başıma mı?" Yüzüm bembeyaz kesildi. "Ama Dorian, ben-"

"Zoe. Tartışmak yok." Dorian'ın sesi tamamen işle ilgiliydi ve içimin sıkıldığını hissettim. Her ne kadar

Bir yanımda onun bu sert ve otoriter yanından rahatsız olurken, bir yanımda da ona çekildiğini hissediyordu. Kontrolü ele aldığımda hissettiğim belli bir hayranlık ve saygı vardı, vücudundan güven ve güç yayılıyordu. Doğrulup dikkat kesilmemek imkânsızdı. "Beni dinle. Bunu yapabilirsin. Aylardır bu büyü üzerinde çalışıyoruz ve sen bunu daha önce bir kez yaptın."

"Tamam," dedim başımı sallayarak, avuçlarım o kadar kaygandı ki hançerim yumruk yaptığım elimde kaydı. "Elimden geleni yapacağım."

Gülümsedi ve kalbim titredi. "Elinden gelenin en iyisi çoğundan iyidir. Bana ihtiyacın olursa seslen."

Ve böylece dükkânın sol tarafına doğru ilerlemeye başladı. Derin bir nefes alarak sağa döndüm ve ayak seslerim beton zeminde yankılanarak bir sıra yükseltilmiş arabanın yanından geçtim. Yanımda bir şey ağır bir şekilde yere düştü ve geriye sıçradım, kalbim kaburgalarımın çığınca çarptı. Ama sese doğru döndüğümde, bunun sadece külüstür bir kamyonun düşen yağ damlacıkları olduğunu gördüm.

Başımı kendime sallayarak yoluma devam ettim. Kendime gelmem gerekiyordu. İblisler korkunun kokusunu alabiliyordu. Bundan zevk alırlardı. Bu onlar için neredeyse bir siren çağrısı, masum bir insanın ele geçirilmek üzere orada olduğuna dair bir işaret gibiydi.

Ama ben masum bir insan değildim.

Kamyonun yan tarafına doğru ilerlediğimde, sanki tam gaz çalışan bir havalandırma deliğinin yoluna girmişim gibi tenimi bir ürperti kapladı. Saçlarım omuzlarımın arkasında dalgalandı ve dişlerim takırdamaya başladı. Kalbim boğazımda düğümlenirken etrafıma bakındım. İblis yakınlardaydı. Buna hiç şüphe yoktu, özellikle de arkamdan tiz bir tıslama duyulduğunda.

Çizmelerimin içinde döndüm ve önümde yükselen iblis karşısında gözlerimi açtım. Vücudu yuvarlanan bulutlar gibi hareket ediyordu, tamamen karanlık, gölgeler ve keder. Büyük kanatları kamyonun genişliğini kaplayacak şekilde arkasından uzanıyordu. Bir anda bana doğru koşmaya başladı, ağzı ardına kadar açıktı ve kükremesi kulaklarımı tırmalıyordu.

"Dorian!" Bağırdım. "Buraya gel!"

Ama büyümü yapmaya başlamadan önce ortağımın gelmesini beklemedim. Eğer yapsaydım, benden geriye yeterince kalmayabilirdi. İblisin ruhumu emdiğini, beni bir aslanın avını yuttuğu gibi yutmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alarak dizlerimin üzerine çöktüm ve beton zemine bir sürgün rünü çizdim. Tebeşir yere battıkça elim titriyordu ama bunu o kadar çok çalışmışım ki zihnim çalkalanırken bedenim kontrolü ele almıştı. Ayağa kalkıp elimi önümde tuttuğumda acı hava etrafımda çırpınıyordu. Bıçağı iblise doğrulttuğumda hançerim vızıldadı.

"Git. Hemen burayı terk et." İçimdeki güç titredi, elimden fırladı ve yaratığa doğru püskürdü. Bu büyüyü en son yaptığımda iblis saniyeler içinde yok olmuştu. Kovma büyüsü güçlüydü. Çoğu büyüden çok daha güçlüydü. Tüm covenlerdeki tüm büyücüler bu gücü kullanabilirdi. Tek gereken bir rün ve yapabileceğinizi bilmenin gücüydü. Yeri sarsabilir, gökyüzünü çatlatabilir ve bir iblisin içini dışına çıkarabilirdi.

Ama bu şimdi gerçekleşmiyordu. İblis kükredi ve kanatlarını gerdi, büyüyen bedeni büyümü kırdı. Keskin bir nefes aldım ve içimdeki gücün kopmuş bir ip gibi koptuğunu hissederek geri çekildim. İçimi ham ve boş bıraktı, gücün tüm parlak dalları hiçbir şeye dönüşmeden yok oldu.

"Ne oluyor be?" İblis etrafımı sararken gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sırtım kamyonu çarptı.

İblis kıkırdadı ve ağzı bir kez daha genişleyerek yerden yükseldi. Kalbim göğsümde çığınca çarparken, elimi yumruk yaptım ve bir kez daha büyü yapmaya çalıştım. Ama hiçbir şey olmadı. Parmaklarımdan hiçbir güç uçmadı. Vücudumda hiçbir büyü titremedi bile. Sanki iblis onu kırmıştı,

sanki tüm gücümü paramparça etmişti.

"Vazgeç cadı," diye tısladı iblis, kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Senin büyüün benim üzerimde hiçbir gücü yok."

Bir el koluma dolandı ve ben sıçradım, kalbim boğazıma kaçtı. Dorian beni kendisine doğru çevirdi, gözleri vahşi ve yüzü normalde olduğundan daha da solgundu. Bu manzara karşısında kan beynime sıçradı. Dorian Kostas onu tanıdığım onca ay boyunca hiç korkmuş görünmemişti ama şimdi dehşete düşmüş gibiydi.

Korkunç bir şey oluyordu.

"Kaçmalıyız," dedi sert bir fısıltıyla. "Birden fazla var ve büyülerimize karşı bağışıklıkları var. Sürgün büyüü işe yaramıyor, Zoe. Artık bu yaratıklar üzerinde hiçbir gücümüz yok."

CHAPTER 8

"İyi misin?" Dorian, dükkânın kapılarını arkamızdan çarpıp iblisi bölmenin içine hapsettiğimizde sordu. Ya da en azından biz öyle umuyorduk. Bu iblisler her zamanki gibi çalışmıyordu, bu yüzden ne tür kuralları olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Eğer sorduğun buysa, çok korkmuş durumdayım," dedim, hançeri tekrar kınına sokarken ellerim titriyordu. "O da *neydi* öyle?"

Çenesini sıkarken Dorian'ın yüzü dalgalandı. "Bilmiyorum ama bu iyiye işaret değil."

"Ne demek istiyorsun?" Ellerimi siyah deri ceketimin içine soktum ve hem serin gece havasından hem de iblisle karşılaşmamdan dolayı titredim.

"Dışarıda böyle tek iblislerin bunlar olma ihtimali nedir?" Kaşlarını kaldırdı. "Daha kaç tane var?"

Ona bakakaldım. Daha fazlası olsaydı ne yapardık? Ve onlarla savaşmaya nasıl başlayacaktık? Hiç mantıklı gelmiyordu. Bildiğim kadarıyla, iblis önce büyücüyü öldürmediği sürece, bir büyücünün bir iblisi kovamadığı bir vaka olmamıştı. Ve elbette, iblis özellikle güçlüyse bazen sürgünü tamamlamak zor olabiliyordu. Ama asla imkansız değildi. Bunun gibi değil.

"Neler oluyor?" Juno bize doğru ürkek adımlarla ilerleyerek sordu. Yüzü hâlâ terden parlıyordu ve elleri birbirine sıkıca kenetlenmişti. İngiliz anahtarını karnına bastırdığı yer titriyordu. Belli ki bir şeylerin ters gittiğini duymuştu. Ona başarısız olduğumuzu söylemekten nefret ediyordum.

"Panik yapma," dedim Dorian'a bakarak, "ama ondan kurtulmayı başaramadık. En azından şimdilik."

Bu işi bırakıp gitmekten ne kadar nefret etsem de, şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Yeniden toplanıp başka bir plan oluşturduktan sonra tekrar denemek zorunda kalacaktık ama çok fazla zamanımız yoktu. İblis burada ne kadar uzun kalırsa, alemler arasındaki perde o kadar zayıflayacaktı. Ve sonra birkaç bağışık iblis tüm dünyanın sorunlarının en küçüğü olacaktı.

Eğer perde yeterince zayıflarsa, doğaüstü bir savaşa geri dönebiliriz.

"Yani hâlâ orada mı?" Juno'nun sesi çatladı ve gözlerine yaşlar doldu. "Zoe, onun yanına geri dönemem. Yapamam işte. Yemin ederim, sanki beni parçalara ayırıyormuş gibi hissettim."

"Sorun yok." Yavaşça elini elime aldım ve sıkıca kavradım. "Oraya geri dönmek zorunda değilsin. Neler olduğunu anlayana kadar dükkânı birkaç günlüğüne kapatın."

"Müşterilerim var," dedi. "Tamir edilecek arabalar. Yerine getirmem gereken işler. Bu işimi mahvedebilir." "Tamir edeceğiz," dedi Dorian. "Sadece birkaç gün daha sürebilir."

Dorian'ın dairesine döndüğümde, onu vampir olmayan normal insanların oturacak yerleri olduğuna ikna ettiğimde ikinci el eşya satan bir dükkândan aldığımız deri koltuğa uzandım. Bunun dışında, evi her zaman olduğu gibi bomboştu. Tek odalı küçük bir bodrum dairesiydi. İki bölüme ayrılmış, bir yarısı kalın bir perdenin arkasına gizlenmişti. Uyumasa da daha önceki ziyaretlerimden buranın onun yatak odası olduğunu biliyordum. Dedi ki Bazen uzanıp tavana bakmayı, eskiden olduğu gibi bir ölümlüymüş gibi davranmayı severdi.

O adamın nasıl biri olduğunu hep merak etmişimdir. Şu an tanıdığım Dorian Kostas'a benziyor muydu? Büyücü ruhlu yüz yaşındaki vampir?

"Koltuğumda uyuyacak vaktin yok. Kalk," dedi Dorian, parmaklarını masasına vurarak. "Araştırmaya başlamamız ve bu iblislerin büyümüze nasıl direndiğini açıklayacak bir şey bulup bulamayacağımıza bakmamız gerekiyor."

"Bana bir kitap ver." Sandalyeden kalkmadan avuçlarımı uzattım ve ona arsızca gülümsedim. Kaşlarını çatarak kitabı bana doğru fırlattı. Kitap ağır ağır avuçlarıma düştü, solmuş derisi parmaklarıma yumuşak ve pürüzsüz geldi.

"Az önce olanlardan sonra sandalyede uzanmaya daha az meyilli olacağınızı düşünebiliriz."

"İnsan nefes almak istediğimi düşünüyor." Kitabı çevirdim ve sayfaları karıştırdım, eski kâğıtların küf kokusu burnuma doldu. "İnan bana, dinlenmek istemiyorum ama bu beni çok yordu. Sihrinin kırıldığını hissettin mi yoksa sadece ben mi kırıldım?"

"Bu benim de başıma geldi," dedi Dorian başını sallayarak ve inanılmaz uzunluktaki yığından bir kitap daha aldı. "Rünü çizdim ve sürgünü yapmaya başladım, ama iblis tüm büyüyü parçalara ayırmış gibi hissettim."

"Sence onlar, ne bileyim, gücümüzü falan mı tükettiler?" Kaşlarımı çatarak bunun ne anlama gelebileceğini hayal etmeye çalıştım. Bunu nasıl yapacaklarını bulmuş olsalardı hepimiz için ölümcül olurdu. Bir iblis kendi başına yeterince korkunçtu. Ama büyücü güçleri olan bir iblis? Özellikle de gölge büyüsü? Dünya asla eskisi gibi olmazdı.

Dorian yaklaştı, gözlerimle buluşmak için eğildi ve elini benimkinin üzerine koydu. Dorian Kostas hayatımda tanıdığım en soğuk ellere sahip olmasına rağmen, tenimizin temas ettiği nokta aniden aşırı derecede sıcak hissettirdi. Keskin bir nefes aldım ve kendimi bakışlarımı onunkilere kilitlemeye zorladım, çok büyük bir şey olmak üzere olduğuna ikna olmuşum. Bana nadiren böyle dokunurdu, üç ay önce Vincent'ın evinde birbirimize sarıldığımızdan beri dokunmamıştı. Ve ben de bunu yapmaya cesaret edememiştim.

Kalbim son hızla çarpıyor, nefesim ciğerlerimde titriyordu.

Dorian'ın dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüştü. "Bazı cevaplar mı istiyorsun, Zoe? Kafanı eğip lanet olası kitabı okumanın zamanı geldi."

Yüzüm alev alev yanıyor, kızgınlık ve utanç içimde savaş veriyordu. Bana başka bir nedenle yaklaştığını düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Dorian'ın bana karşı böyle hisleri yoktu. Benim de ona karşı böyle hislerim olmadığını kendime hatırlatmak zorundaydım. Biz sadece İnfazcı ortaklardık, daha fazlası değil.

"Evet, anladım," dedim kısık bir ses tonuyla. "Yorgunlar için dinlenme yok."

"Ben bu cümlelerin 'Kötülere rahat yok' olduğunu sanıyordum." Kaşlarını kaldırdı.

"Aynı şey," dedim iç çekerek. "Ama beni bütün gece çalıştıracaksan, en azından karnımı doyurabilirsin."

Bir kez daha yüzüm alev aldı. Dorian'ın huzurunda yemek yemeyi her düşündüğümde, aklım onun vampir kanını yudumladığım ana gidiyordu. Tadı itiraf etmek istediğimden çok daha güzeldi ve gücü günlerce damarlarımda uğulduyordu. En hafif tabiriyle sarhoş ediciydi. Hayır.

Harika insanlar vampir yaşam tarzına bağımlı hale geliyor, haftanın her gecesi Slayerville'e gidiyorlardı. Vampir kanı içmeseler de iksirlerini içiyorlardı ve Laura bir vampirin dişlerini boynunda hissetmenin ne kadar yoğun bir duygu olduğunu anlatmıştı.

Onlarla ilgili her şey bağımlılık yaratıyordu, bundan daha fazlası olmasa bile. Bu asla unutamayacağım bir gerçektir.

An saat sonra Dorian elinde bir poşet fast food ile döndü. Tuzlu yiyecekleri kucağıma bıraktı ve masa sandalyesini yanıma çekerek çenesini yumruk yaptığı ellerinin üzerine indirdi.

"İşte yemeğiniz," dedi. "Şimdi, kitapta ne buldun?"

Elimi çantaya daldırdım ve bir küme patates kızartması çıkardım. "Pek bir şey yok. İblislerin insanlar tarafından görülebildiğinden bahseden birkaç bölüm vardı ama fazla ayrıntıya girmiyorlardı. Büyücülere karşı bağışıklık hakkında da bir şey söylemiyorlardı."

"Hmm." Dorian kaşlarını çatı. "Aramaya devam etmemiz gerekecek. Diğer cadı meclislerinden bazılarının bizden daha fazla araştırma materyaline erişimi var. Onların bir koluna yardım ettiğimiz için Kan Meclisi'nin merkezine ulaşmaya değer olabilir. Bakalım böyle bir şey duymuşlar mı?"

"Lafı açılmışken," dedim ağzıma bir kızartma atarken, "bu dava hakkında bundan sonra ne yapacağız? Cinayeti çözmeye daha önce olduğumuzdan daha yakın değilmişiz gibi hissediyorum."

"Bunu Sylvia'nın dairesinde buldum," dedi.

Dorian elini cebine attı ve bir yüzük çıkardı. Kucağıma bıraktı ve arkamdaki pencereden içeri süzülen soluk ay ışığının altında parıldadı. Kaşlarımı çatı ve bakışlarımı Dorian'a çevirdim. Gözlerinde anlam veremediğim bir yoğunluk vardı, sanki bu nesne onun için benim göremediğim bir şey ifade ediyordu.

"Neden yüzüğünü aldın?" Ben sordum. "Bir anlamı mı var?"

"Oradayken bir şey dikkatimi çekti," dedi alçak sesle. "Nedenini bilmiyordum, bu yüzden başka bir şeyin görüntüsüyle karşılaştırmam gerekirse diye yanımda getirmeyi düşündüm."

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Başını salladı. "Bugün erken saatlerde buldum. Aslında bu kitapta. Yetmişinci sayfayı çevir."

Emirlerini yerine getirdim ve henüz tam olarak ulaşamadığım bir sayfaya geçtim. "Bunu araştırmadan önce benim gelmemi bekleyebilirdin, biliyorsun. Bu davaya elimden geldiğince dahil olmak istiyorum."

"Blue Moon Tavern'deydiniz," dedi omuz silkerek. "Ve bununla ilgili pek çok şeyle uğraştığımı biliyordum. Kızgın müşteriler, polisler, insanları korkutmaktan vazgeçmeyen köpekler. Bu konuyu açmak için daha uygun bir zaman bekleyeceğimi düşündüm."

"Peki ben patates kızartması yerken daha iyi bir zaman mı?" Gülerek sordum.

Omuz silkti ve gülümsedi. "En azından yemek yerken mutlu olduğumu biliyorum."

"Hey şimdi." Gülerek, sahte bir kızgınlıkla omzuna yumruk attım. Ama aslında içim ısınmıştı. Adımı temize çıkarmak için davaya ilk ortak olduğumuzda, Dorian duygularımı asla dikkate almazdı. Elbette, zaman zaman nazik davranırdı ama inanılmaz derecede otoriterdi ve soruşturmamızı hep onun şartlarına göre yapardık. Benim şartlarımla değil. Meşgul olsaydım? Çok kötü olurdu.

Ara vermeye ihtiyacım olduğunu düşündüğü için kendi başına araştırma yapmış olması? Bu,

adama karşı bir şeyler hissetme fikrine neden bu kadar karşı olduğumu hatırlamamı zorlaştırdı.

"İşte yüzük," dedi elmas kaplı altını kaldırarak. "Bu da bulduğum bir çizim."

Sayfaya dokundu ve bakışlarımı onun gözlerinden çizime çektim. Haklıydı. Söyleyebildiğim kadarıyla birebir aynıydı. Tüm yüzeyi elmaslarla kaplı pürüzsüz bir altın bant. En tepesinde gece mavisi bir havuz tutan koyu renkli bir taş duruyordu.

"Doğru ya. Demek bu kan büyücüsünün sihirli bir yüzüğü varmış. Bu çok sıra dışı bir şey değil, değil mi?" Bir grup patates kızartması daha aldım ve ağzıma attım.

"Ne işe yaradığını anlayana kadar olmaz," dedi. "Latince okuyamadığını biliyorum, bu yüzden senin için tercüme edeceğim. Söz konusu yüzük, takan kişiyi doğaüstü bir yaratıktan korumak için tasarlanmış."

"Koruma mı?" Kaşlarım alnımın tepesine fırladı. "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Eğer onu bir şeyden koruması gerekiyorsa, o zaman belki de tehlikede olduğundan endişelenmiştir. Ama neyden?"

Dorian sayfaya tekrar dokunarak, "İşte bu," dedi. "Yüzüğün onu kurtadamlardan koruması gerekiyordu."

"Kurt adamlardan mı?" Nefes nefese kaldım, yanlışlıkla çantayı yere düşürdüm ve patates kızartmaları beton yüzeye saçıldı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Korkarım hayır," dedi Dorian.

Kurtadamlar. Eğer bu doğruysa, yepyeni bir doğaüstü solucan kutusu açılmıştı. Kontrol altında olduğunu düşündüğüm. Amerika Birleşik Devletleri'nde birkaç sürü vardı ama sayıları çok azdı ve aralarındaki kurtlar onlarca yıldır insanları öldürmemeye dikkat ediyorlardı. Çoğunlukla kendi içlerine kapanıktılar ve bu onların hoşuna gidiyordu. Doğaüstü topluluğun geri kalanı da bundan hoşlanıyordu. Çünkü vampirler ve kurtadamlar? Anlaşamıyorlardı. Kurt adam zehri, kalbe saplanan bir kazık ya da ruha saplanan bir iblis dışında, bir vampiri görür görmez öldürebilecek tek şeydi. Başka bir şey onları sadece iyileştirme güçleri ölümsüz bedenlerini onarana kadar geçici olarak yaralayabilirdi.

"Boston'da en son ne zaman bir kurt adama rastladınız?" diye sordum. "Çoğunlukla şehirden uzak durmayı severler."

Dorian içini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Her şey değişiyor gibi görünüyor, Zoe. Daha önce de söylediğim gibi, artık bildiklerimizin doğru olduğuna güvenebileceğimizi sanmıyorum."

"Bu yüzden mi böyle söyledin?" diye sordum. "Sadece iblislerden bahsetmiyordun. Kurt adamlardan bahsediyordun."

"Gündüzgezenler de öyle," dedi. "İttifakın devam edeceğine güvendiğinizi biliyorum ama üç ay önce yaşadığımız kavga aramızdaki ilişkiyi değiştirdi. Onlar söz konusu olduğunda dikkatli davranmalıyız. Özellikle de konsey sayımız bu kadar azken, bize tekrar saldıracaklarını hiç sanmıyorum."

İç çekerek sandalyeye yaslandım ve kan büyücüsünün ölümü hakkında bildiklerimizi zihnimden geçirdim. "Bu pek çok şeyi açıklar, değil mi? Boynundaki pençe izleri. Ve dairesindeki."

"Ayrıca dolunay vardı," dedi Dorian.

Öne doğru eğildim ve kaşlarımı çattım. "Hepsi birbirini tutuyor ama bir sorum var. Madem peşinde bir kurt adam olduğunu düşünüyordu, o zaman neden lanet olası koruma yüzüğünü takmıyordu?"

Dorian omuz silkti. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Dorian'ın telefonu cebinden bipledi ve arayanın kimliğine baktığında kaşları çatıldı. Bir parmağını dudaklarına götürerek standart "Ben Kostas" cevabını verdi.

Diğer uçtaki sesi dinlerken birkaç dakika geçti, yüzü bulutlandı

Her geçen vuruşta. İim çalkalanıyor, tedirginlik ve korku midemde a yılanlar gibi sürünüyordu. Her ne oluyorsa, iyi değildi. Tıpkı son yirmi dört saatte olduğu gibi.

Dorian telefonu kapattığında ellerini belime doladı ve beni sandalyeden kaldırdı. "Gitmemiz gerek. Bir kan büyücüsü daha öldü."

CHAPTER 9

B Suç mahalline yaklaştığımızda karanlık gökyüzünde mavi ışıklar parlıyordu; burası Descent adlı gotik kulübünden iki blok ötedeydi. Dorandıcılık yaptığım günlerdeki müşterim. Ara sokak sarı polis şeridiyle kapatılmıştı ve ceset bej bir muşambayla gizlenmişti. Arabadan indik ve Dorian elinde pano tutan bir kadına federal ajan rozetini gösterdi. Başka bir şey söylemeden geçmemizi işaret etti.

Etrafımıza göz gezdirirken, içimi bir şaşkınlık kapladı. Ne haltlar dönüyordu? Ve nasıl bir çağrı almıştık? Kemik Meclisi zaman zaman insan yetkililerle çalışmış olsa da, bu destansı boyutlarda nadir bir durumdu. Konseyde oturanlar da dahil olmak üzere çoğu büyücü, insanların varlığımızdan haberdar olmasını istemezdi, hele ki içimizden birinin öldürülmesi söz konusu olduğunda onlarla birlikte çalışmayı *hiç* istemezlerdi.

Yani, bu... garipti, en hafif tabirle. Ve kendimi çok huzursuz hissettim.

"Dorian." Saçları şakaklarına kadar ağarmış ve takım elbisesine FBI rozeti iliştirmiş bir adam yanımıza yaklaştı ve ortağımın sırtını ürkütücü derecede normal bir kanka selamlamasıyla sıvazladı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Rick." Dorian karşılık olarak adamın sırtına vurdu, yüzü gevşeyerek normalde taş gibi olan yüzüne yabancı gelen rahat bir gülümsemeye dönüştü. "Seni gördüğüme sevindim. Bu da ortağım Zoe."

"Ortağın, ha?" Adam göz kırptı. "Seni şanslı köpek. Bahse girerim gözetimde geçirilen uzun geceleri çok daha kolay hale getiriyordur."

Gözlerimi kısmıştım. "Affedersiniz?"

"Bilmiyor muyum?" Dorian boğazını temizledi ve bana bir bakış attı. *Sorun çıkarma*, dedi. Ama bu adam şimdiden sinirlerimi bozuyor, gölge büyümün içimde dönüp durmasına neden oluyordu. "Şimdi bana burada neyimiz olduğunu söyle."

"Sizden birinin cinayetiyle karşılaşırsak sizi aramamı söylemiştiniz. Boynunda bu izlerden biri olan biri." Adamın yüzü bir çırpıda neşeli halden ciddi bir hale dönüştü. "Burada bir tane var. Yirmili yaşlarının ortasında bir adam. Ölüm nedeni en hafif tabirle garip."

"Garip mi?" Ben sordum. "Ne açıdan?"

Dorian'ın bana attığı bakışı görmezden geldim. Muhtemelen insan yetkililerin huzurunda oturup çenemi kapatmam gerekiyordu ama tüm bu olanlara o kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Sanki vahşi bir hayvan ona saldırmış gibi görünüyor." Rick kaşlarını çatarak yorgun bir çift gözün etrafındaki çizgileri vurguladı. "Boynunun aşağısında beş derin kesik var. Eğer bakmasaydım muhtemelen izi fark etmezdim. Yara oldukça kötü, Dorian. Cildi gerçekten kötü durumda

bırakmış."

"Teşekkürler Rick." Dorian adamın omzunu kavradı, yaklaştı ve sesini fısıltıya indirdi. "Benimle temas kurmakta haklıymışsın. Bu kesinlikle bizimkilerden biri. Onu buradan alabilmemiz için ayarlayabileceğini düşünüyor musun?"

"Sorun değil." Rick başını salladı ve parmağını havada tutmadan önce gitmek için döndü.

"Unutma.

Elinizde başka Frank Bennett vakası var mı? Onu bana gönderin."

"Neden bahsediyor bu?" FBI ajanı ekibini toplamak için yanımızdan ayrıldığında öfkeli bir fısıltıyla sordum. "Daha fazla Frank Bennett vakası derken neyi kastediyor?"

Dorian, "Babanı konseyin elinden alan kişi o, Zoe," dedi. "Zaman zaman bizimle birlikte çalışıyor. Büyücülerin karıştığı davalara, özellikle de saldırı ve cinayetlere el atıyor."

"Ve karşılığında ona babam gibi insanlar veriyorsunuz. O adamı mı?" Ellerimi yumruk haline getirdim. "Bu babamın hapse girmesine yardım ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Tüm bunlar olana kadar burada İnfazcı olmadığımı biliyorsun. Babanın tutuklanmasıyla hiçbir ilgim yok. Bunu kendi başına yaptı."

Damarlarımda kaynayan öfkeyle ona baktım. Gölge büyüm içimde yükseldi, içimde dönüp durdu. Karanlık gözlerimin köşelerinden içeri süzülüyor, kulaklarıma tehlikeli telkinler fısıldıyordu. *Her şeyin arkasında Dorian vardı. Bunca zamandır sana karşı çalışıyordu.* Bana yardım etmeye çalışmıyordu. Bana zarar vermeye, beni yıkmaya ve hayatımı parçalamaya çalışıyordu.

Gözlerimi kırptım ve içimde yükseldiği kadar hızlı bir şekilde karanlık kayboldu. *Kahretsin.* Zihnimi ele geçirmesine izin vermemin üzerinden üç ay geçmişti ve rastgele bir FBI ajanı beni ne kadar kızdırırsa kızdırırsın bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Dorian sadece bana yardım etmeye çalışmıştı. Ve benim bir sürü pislliğime katlanmıştı. Gölge büyümün beni bu şekilde kontrol etmesine izin veremezdim. Bunu yaparsam, pişmanlık duyacağım bir şey yapacağımı biliyordum.

Çünkü bunu zaten bir kez yapmıştım.

A Yetkililer olay yerini terk ettikten sonra, Dorian ve ben ancak o zaman cesedin yanına çömelmek için ara sokağa doğru ilerledik. Elimi soğuk betona bastırarak kendimi nazırladım. Kalın malzemeyi kenara çekmeden önce ne göreceğimizi biliyordum, Sylvia Anderson'ın ölümünden sadece birkaç dakika sonra nasıl görüldüğüne tanık olmuştum.

Ama bu içimi dolduran dehşeti durdurmadı. Bu adamın yaraları tıpkı ilkinde benziyordu. Yumuşak deriyi kesen derin pençe izleri. Her yer kan içindeydi, saçları ve giysileri kanla kaplıydı. Gözlerime yaşlar doldu ve elimi ağzıma sımsıkı kapattım. Biri nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Bir kurt adam bile mi? Yırtıcı eğilimlerine rağmen, hâlâ büyük ölçüde insandılar. Ve kurt formundayken yaptıkları her hareketin farkındaydılar.

Bu cinayet hayvani olabilirdi ama yine de özünde bir cinayetti.

Tökezleyerek cesetten uzaklaştım ve bakışlarımı karanlık gökyüzüne diktim. Büyücüye bakmaya dayanamıyordum. Artık dayanamıyordum. "Görünüşe göre kurt teorin konusunda haklıymışsın."

"Ne yazık ki," dedi Dorian yumuşak bir sesle. "Yine de yanılmış olmayı çok isterdim."

"Ne yapacağız?" Sesim çatlayarak sordum. "Bunu nasıl çözeceğiz?"

Dorian içini çekti ve muşambayı cesetten biraz daha uzaklaştırdı, bunu yaparken açıkça huzursuz olmasına rağmen yaraları inceledi. Sırt kasları sıkıca kenetlenmişti ve kusmak üzereymiş gibi dişlerini sıkıyordu. Ama tutmaya çalıştığı şeyin kusmuk olmadığını biliyordum. Beton zemine dökülen taze kana duyduğu özlemdi.

"Gövde ilkiyle aynı şekilde düzenlenmiş ve gözler de çıkarılmış." Dorian'ın sesi gergindi ama her ne kadar başka bir şey olmak istese de ciddi ve odaklanmıştı. "Boyundaki pençe izleri aynı. Aynısı, gerçekten. Bunu başarmak zor olurdu, özellikle de kurt adam bunu bir öfke nöbeti sırasında yaptıysa."

"O halde bu bir öfke nöbeti olmadığını göstermiyor mu?" Olay yerine geri dönerek sordum, şimdi daha metodik bir şekilde yaklaştığımız için bakmayı daha kolay buluyordum.

-Neredeyse klinik bir bakış açısı.

Dorian başıyla onayladı. "Hızlı öğreniyorsun. Bu neredeyse kesinlikle önceden planlanmıştı."

Bir adım daha yaklaştım ve derin kesiklerin altında zar zor görülebilen izi işaret ettim. "İlk başta pençelerin sadece öldürmek için kullanıldığını düşünmüştüm ama ya bundan daha fazlası varsa? Ya katil izi *saklamaya* çalışıyorsa? Bunu anlamak gerçekten çok zor."

"Bu da kurt adamın kurbanlarının kan büyücüleri olduğu gerçeğini saklamaya çalıştığı anlamına geliyor." Dorian bana baktı ve gülümsedi. "İyi yakaladın, Zoe. Bu benim aklıma gelmemişti."

"Ve eğer durum buysa," dedim, şimdi bir yuvarlanma içinde olduğum için devam ettim. Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başlamıştı ve Dorian'a bu olayı çözmeye ne kadar katkıda bulunabileceğimi göstermek istiyordum. "Kurt adam kan izini önemli olduğu için mi saklamaya çalışıyordu? Belki de bir tür bağlantı vardır. Belki de kan büyücülerinin tanıdığı biridir."

"Bu çok mantıklı." Dorian önce boynu, sonra da kan dolu yuvaları işaret ederken başını salladı. "Bu cinayetler planlıydı ve bu kurt izlerini örtmeye çalışıyordu. Gözlerin çıkarılma şekli? Bu bana çalıştığım başka bir seri katil vakasını hatırlattı."

"Seri katil." Ceketimin içinde daha da titredim. "Artık buna böyle mi diyoruz?"

Dorian başını kaldırıp bakışlarımı karşıladı, yüzü taş gibi ve ciddiye. "İki ceset. Öldürülenler aynı. Cesetler neredeyse teatral bir şekilde düzenlenmiş. Resmi olarak bir seri katil olmak için üç ya da daha fazla cinayet işlemek gerekiyor olsa da, sorunuzun cevabı evet. Sanırım burada uğraştığımız şey de bu."

Yerdeki kan büyücüsünün gözsüz bakışlarına bakarken sertçe yutkundum. "Yani, kurdun tekrar öldüreceğini düşünüyorsun."

"Neredeyse kesinlikle," dedi Dorian. "Tabii onu bulup durdurmazsak."

CHAPTER 10

I Bir kurt adam seri katilinin peşinde olduğunuzu her gün keşfetmiyordunuz. Hâlâ bu düşüncenin etkisindeyken, Dorian'ın cesedi sokaktan alıp arabasının bagajına taşımasına yardım ettim.

araba. Artık bu davayla biz ilgileneceğimize göre, kurbanı konseyin yeni versiyonunun ikamet ettiği yere götürecektik. Ceset, biz kanıtları tarayana kadar orada saklanacak ve sonunda Kan Meclisi'ne nakledilecekti. Ya da Kan Avcısı Meclisi'ne. Kendilerine ne diyorlarsa artık.

Şahsen arabanın bagajında bir cesetle Boston'da gezerken kendimi o kadar da rahat hissetmiyordum ama bugünlerde hayatım bu hale gelmişti.

Dorian vitesi boşa aldığı anda, arabanın tepesine büyük bir ağırlık çarptı. Tavan aramızda çöktü ve çatırdayan metalin sert sesi silah sesleri gibi yankılandı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, bir başka patlama koltuğumu sarsarken girintiye baktım.

"Ne oluyor lan?" Çatı bir kez daha ağır bir darbe alırken bağırdım.

"Arabanın üstünde bir şey var," diye hayvani bir ses tonuyla dişlerinin arasından hırılayan Dorian, sinirlerimin derimde sıçramasına neden oldu. Dorian'ın vampir doğasının aşırı farkında olmama rağmen, yine de ona yenik düştüğünü hiç görmemiştim. Her zaman sakin, ölçülü ve kontrollüydü. Şimdi yüzeyin altında kaynayan öfkeyi görmek damarlarımda elektrik çarpmasına neden oldu.

"Yok artık, Sherlock," dedim saldırganımız tekrar üstümüze çarpıp metalleri parçalayıp çatırdatırken. Gösterge paneline tutundum ve araba tekerleklerin üzerine sert bir şekilde inmeden önce yana doğru devrilirken kendimi sabit tuttum.

Dorian kapının koluna uzandı ve kınından hançerini çıkardı. Bir an için ağzının içinde dişlerinin parladığını gördüğüme yemin edebilirim. "Burada kal. Ben bununla ilgileneceğim."

Kapıyı açtı ve ben tek kelime edemeden gecenin içine atladı. Kalbim küt küt atarken dizlerini büküp kendini havaya fırlatışını izledim. Arabanın üstüne indiğinde bir gümbürtü daha arabayı sarstı ve gürültülü bir kükreme geceyi böldü.

O bir kurt adamdı. Bunu çatıdaki saldırgana bakmadan da içten içe biliyordum. Cesedi incelediğimizi görmüştü ve öyle ya da böyle soruşturmamızı durdurmak için buraya gelmişti. Ve olayların *başka bir* versiyonu kesinlikle ikimizin de ara sokakta kan büyücüsünün yanında ölü yatmamızı içeriyor gibi görünüyordu.

Ve Dorian yaratıkla tek başına başa çıkıyordu. O güçlüydü. Bunu aklımda hiç şüphe olmadan biliyordum. Kesinlikle birkaç büyücünün toplamından daha güçlüydü. Ama kurt adam zehrinin bir vampiri tek bir ısırıkla öldürebileceğini de biliyordum. Dorian'ın lanetli bir vampir olması buna karşı bağışıklığı olduğu anlamına gelmiyordu. Aslında, muhtemelen tam tersi anlamına geliyordu.

Ne de olsa lanet bir lanetti.

Bir başka kükreme daha sokakta yankılanırken, anlık bir karar verdim.

Bağışsakları mengene gibi. Ona yardım etmeliydim. Bir saniye bile düşünmeden kapıyı açtım ve ellerimde hançerimle kaldırıma atladım.

Arabanın tavanındaki kavgaya bakarken bıçağım dolunayın altında parladı. Dişler, kan, pençeler, tüyler. Takip edebileceğimden daha hızlı hareket eden bir şiddet kasırgasıydı. Bir an Dorian kurt adamın üzerine tünemişti, gözleri büyümüş, dişleri kanla parlıyordu. Ve sonra, kurt adam tepesinde dönüyor, pençelerini havaya kaldırıyor. Kalbim ve nefesim vücudumun içinde dondu, korku beni o kadar sert sarstı ki neredeyse yere yığılacaktım.

Bu kurt adam ortağımı öldürebilirdi. Hayatımda tanıdığım en güçlü insan.

"Dur!" Bağırdım, dizlerimi bükerek dövüş duruşuna geçtim. Savaş durulduğunda ve kurt adam başını kaldırdığında gözlerimi kısıtım. Bana uzun ve sert bir şekilde baktı, sivri dişlerini hırıltatırken kalın vücudu kabarıyordu. Hançerimi sıkıca kavradım ve tam kurt adamın sarı gözleri kırmızıya dönerken bir adım daha yaklaştım. Pençelerini havaya kaldırdı, başını geriye eğdi ve kükredi.

Ses ayaklarımın altındaki zemini sarstı. O kadar yüksekti ki tüm Boston duymuş olmalıydı. Dorian bana doğru hırladı ve gözleri parlayarak ayağa fırladı. Vücudu zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle dolup taşıyor, güç vücudundan dalgalar gibi yayılıyordu.

"Sana arabada kalmanı söylemiştim, Zoe."

"Bu yaratıkla tek başına savaşımana izin vermeyecektim," dedim ve arka tampona doğru bir hamle yaptım. Tek yapmam gereken arabanın arkasına tırmanmaktı ve kurt adamı kısırmış olacaktık. Elbette, pençelerinin tek bir darbesi beni anında öldürebilirdi ama bu silahla bir vampirin kalbini bıçaklamıştım. O saldırıya geçmeden önce bir hamle yapacak kadar hızlı olmalıyım.

İki ayağımı tampona koyup ellerimi tavanın kenarına yerleştirdiğimde kurt adamın gözleri lazer ışınları gibiydi ve beni yakıyordu. Ama tam arabanın tepesine tırmanmak üzereyken Dorian kendi hayvani kükremesini çıkardı ve dişlerini kurt adamın sırtına geçirdi. Kurt öfke ve acı içinde çığlık attı, dönüp durdu ve kollarını çırttı.

Serbest kaldı. Kurdun bu tarafa dönüp kendi karşı saldırısını başlatması için kendimi hazırladım. Ama bunun yerine yere düştü ve bir bulanıklık içinde kayboldu, tüylü bedeni ayın ıslattığı gecenin içinde eridi.

Dorian öfkeli bakışlarını arabanın arkasında yarı tünemiş bir şekilde durduğum yere doğru kaldırırken göğsü kabardı. "Zoe, söylediklerimi yapman şartıyla seninle ortak olmayı kabul ettim. Bir vampirle bir kurt adam arasındaki kavgaya paldır küldür dalmayacaktın."

Çenemi öne çıkararak, "Ben kaçmadım," dedim. "Silahımı hazırlamıştım. Kurt adamın sana saldırması olayından sonra eğitimimi harekete geçirmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm. Ölebilirdin, Dorian."

"Hayır, ölebilirdin," dedi, sesi duygusallıkla sertleşmişti. "*Ben* iyileşebilirim. Sen iyileşemezsin. Bir insandan daha fazla değil."

"Kurt adam zehrinin bir vampire neler yapabileceğini bildiğimi unutuyorsun." Kararlı bir iç çekişle kendimi arabaya kadar çektim ve Dorian'ın yanına yerleştim. "Ben senin ortağınım. Bir gölge büyücüsü. Senin iyileştirme gücüne sahip olmasam da, çaresiz bir insan değilim. Bazen yardım etmeme izin vermelisin."

Başını ellerinden kaldırdı, bana doğru dönerken altımızdaki bükülmüş metal gıcırdıyordu. "Evet, sen bir gölge büyücüsüsün ama aynı zamanda gücünü kullanmayı reddeden birisin."

"Seni kurtarabileceğim anlamına gelseydi sihrimi kullanırdım," dedim sessizce.

"Ah, Zoe," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Yapmazdın ama bunu söylediğin için teşekkür ederim. Ama bir şey yapman için hiçbir neden yoktu. Sylvia'nın yüzüğünü takıyorum."

Elini havaya kaldırarak bana parmağını çevreleyen elmas kaplı yüzüğü gösterdi. Yüzük

Kitapta giyeni kurtadamlardan koruduğu söylenen bir tane.

"Kahretsin," dedim gözlerimi büyüterek. "Bunu giydiğini bana söylemeliydin. Tek bildiğim arabada öylece oturup yardım edemeyeceğimdi."

"Bir deri bir kemiksin, Zoe. İblislerle savaşmak başka bir şey. Kafan büyüklüğünde pençeleri olan vahşi yaratıklarla savaşmak mı?" Başını iki yana salladı. "Bunun her yerinde kötü haber yazıyor."

"Öyle diyorsun," dedim, "ama bana verdiğin kitabı okudum. Gölge büyücülerinin sadece kurtadamlara karşı işe yarayan özel bir dizi büyüleri var. Onlarla savaşmak benim doğamda var. Kemik büyücüler i iblislerle savaşmak için uygundur. Kan büyücüler i vampirlerle. Yükselen Güneş büyücüler i Fae'ler için. Peki ya Gölgeler? Kurtadamlara karşı iyiyizdir."

"O zaman pratik yap," dedi Dorian. "Öğrenin. Kim olduğunu kabullen. O zamana kadar bir kurt adamla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Büyünü kontrol edemediğini kendin söyledin."

İç çekerek gözlerimi yere çevirdim, içimde o tanıdık huzursuzluk çalkalanıyordu. Kim olduğumu düşündüğümde hep içimden bir şeyler geçirdi. Bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ bunu kabullenememiştim. Ve büyükannem de benimle aynı olmasına rağmen, bunu bir lanetten başka bir şey olarak göremiyordum. Çünkü ne yaparsam yapayım, bir zamanlar kulağıma fısıldadıklarını asla unutamıyordum. Dorian'ı yok etmemi istemişti.

Bu fikri aklıma sokan her şey tehlikeli bir şeydi. Ne olursa olsun kabul edemeyeceğim bir şey.

"Yapamam," dedim, sesim gergin çıkıyordu. "Karanlığıma teslim olmak istemiyorum."

"Bir gün güçlerini kullanmak için karanlığa teslim olmak zorunda olmadığınızı anlayacaksınız." Kolunu omzuma doladı ve beni kendine çekti. "Sen çok güçlüsün, Zoe."

Kalbim göğsümde titredi ve tüm vücudum ısındı. Bu tür bir saldırıyla karşılaşmayalı aylar olmuştu ve damarlarımda dolaşan adrenalin, savaşma isteğimden daha fazlasını körüklüyordu. Keskin bir nefesle başımı çevirip Dorian'ın gözlerinde benimle aynı gerginliği hissettiğine dair bir iz aradım. Ağzını hafifçe aralamış, dişlerinin uçlarını gösteriyordu. Acaba *boynumdan beslenmesi nasıl bir his olurdu?*

"Ne düşünüyorsun ortak?" Yumuşak bir sesle mırıldandı, sesi uzaktaki trafiğin gürültüsünden zar zor duyuluyordu. "Bunu istediğini biliyorsun. İçinin derinliklerinde. Sonunda teslim olacak mısın?"

Aklım karıştı. Ne hakkında konuşuyorduk? Gölge büyümden mi? Yoksa başka bir şeyden mi? Dudakları o kadar yakındı ki ağzından, vücudundan, ellerinden başka bir şeye odaklanamıyordum. Bunca zamandır yakın çalışıyorduk ama daha fazlasını düşünmeyi reddediyordum, evde tek başıma olduğum zamanlar hariç, ben yokken bütün gece ne yaptığını merak ediyor ve onunla bir dava üzerinde çalışıyordum.

O da benim gibi yatağında uzanıp tavana mı bakıyordu? Neyin peşinde olduğumu merak ediyor muydu?

Dudaklarımızın neredeyse buluştuğu anı hatırlıyor musun?

Sadece onun kanını tattığım için mi öpüşmeye bu kadar yaklaşmıştık? Yoksa bundan daha fazlası mı vardı?

Bilmek için can atıyordum ama ona sormaya bir türlü cesaret edemiyordum, özellikle de böyle bir an bir daha hiç karşıma çıkmadığı için. Eğer beni gerçekten öpmek isteseydi, mutlaka tekrar denerdi. Mutlaka bir doğruluk anı olurdu.

Ama olmamıştı. Ve şimdi bile, arabasının tavanında birlikte geçirdiğimiz an bundan daha fazlası olamazdı.

"Teslim olmaya hazır değilim." Bakışlarımı ondan ayırdım ve sertçe yutkundum. "Ve bundan

daha fazlasını söyleyemem."

Benden uzaklaşırken hayal kırıklığına uğramış gibi bir iç geçirdi. "Peki, yapmalıyız

muhtemelen buradan giderim. Eminim polisler rahatsızlıktan haberdar edilmiştir ve bütün gece sorgulanmamayı tercih ederim."

"Peki ya FBI'daki arkadaşın?" diye sordum. "Dikkati başka bir yere çekemez mi?"

Dorian, "Bu bir hayvan kükremesiydi," dedi. "FBI böyle rutin bir şey için çağrılmaz. Hadi gidelim."

Arabadan atladım ve bir cam yığınının üzerine düştüm, kırıklar botlarımın altında çıtırdıyordu. Kurt adam Dorian'ın aracını darmadağın etmişti ama itiraf etmeliyim ki çok daha kötüsü de olabilirdi. Eğer kurt kaçmasaydı, ne kadar zarar vereceğini bilemezdim. Sadece arabaya değil, Dorian'a da. Ve bana. Her ne kadar ortağıma yardım etmek istesem de kurt adamın kaçmış olması beni rahatlatmıştı.

Bu düşünce zihnimde merak ve kafa karışıklığı yarattı. Dorian'ın dediği gibi, ben sadece hançeri olan bir cadıydım ve kurt adam damarlarımda gölge büyüü olduğunu bilmiyordu. Benden korkması için hiçbir sebep yoktu.

"Dorian," diye sordum parmaklarımı kapı kolunun altından geçirirken. "Dövüşe katılmaya çalıştığım da kurt adamın kaçması sence de garip değil mi?"

"Senin büyüünün kokusunu almış olmalı," dedi Dorian. "Ben yapamam çünkü lanetim yeteneklerimi kısıtlamayı seviyor ama Gündüzgezenler yapabiliyor. Kurtadamların da yapamaması için bir sebep yok."

Kaşlarımı çattım, zihnim son birkaç aydır okuduğum her şeyi gözden geçiriyordu. "Kitapta böyle bir şeyden hiç bahsedilmiyor."

"Bu, kitabın yazarının muhtemelen bahsedecek kadar önemli bulmadığı kadar basit bir yetenek." Dorian iç çekerek çenesini ovuşturdu. "Bilmiyorum, Zoe. Bütün bunlar her an daha da garipleşiyor."

"Şaka yapmıyorum." Başımı kaldırıp dolunaya baktım, büyük, soğanlı bir daire karanlık şehir sokaklarını aydınlatıyordu. Dışarıda bir yerlerde bir kurt adam gecenin içinde fırtınalar estiriyor, Tanrı bilir neler yapıyordu. Şimdiye kadar iki kan büyücüsünü öldürmüştü ama bununla yetinecek miydi? Dorian gibi ben de öyle düşünmüyordum.

"Hadi gel." Dorian kolunu omzuma doladı ve sıkıca sarıldı. "Burada, bu soğukta durarak bir plan yapamayız."

Dorian'ın sözlerini vurgulamak için sessiz sokaktan uzaktan gelen bir uluma duyuldu. Fazla zamanımız yoktu. Çünkü kurt henüz kontrolden çıkmamış olsa da sarı gözlerini görmüştüm. Kurt acıkmıştı.

CHAPTER 11

"Çatına ne oldu böyle?" Laura, Dorian'ın arabasının arka koltuğuna kayarken sordu. Başının üstündeki metal, kurdun öfkesinin kanıtı olarak rastgele sivri uçlarla aşağıya çökmüştü. Dorian'ı meclisten alternatif bir ulaşım aracı istemesi için ikna etmeye çalışmışım ama bunu duymak bile istemedi.

Vakit yok, demişti. Buna gerçekten itiraz edemezdim.

"Bir kurt adam bize saldırdı," dedim yüzümü ona dönerek. "Bir erkek. Oldukça iri ama bir o kadar da sıska. Anlayabildiğim kadarıyla kızgındı ve gerçekten çok açtı."

Laura'nın yüzü bembeyaz kesildi ve yeni keşfettiği bir dehşetle çatıya bakmak için başını geriye attı. "Bir kurt adam mı? Ama ben..."

"Şehre gelmeyi sevmiyorlar mı?" Ona sertçe başımı salladım. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Dorian arabayı yola çekerken, "Güven bana," dedi, farları yol boyunca sallanıyordu.

Karanlık. "O lanet olası bir kurt adamdı. Onu yakından ve şahsen gördüm."

Laura kaşlarını çatarak başını salladı. "Bir kurt adamı kızdırmayı nasıl başardınız? Onların kendi içlerine kapanma eğiliminde olduklarını sanıyordum."

"Bu kan büyücüsü katil, bu yüzden normal kurallara göre oynama eğiliminde olduğunu sanmıyorum." *Tıpkı şu anda diğer her şey gibi*, diye düşündüm. "Başka bir ceset daha rapor edildi. Bizi olay yerinde yakaladı ve durdurmaya çalıştı."

"Bir kan büyücüsü daha mı öldü?" Laura fısıldadı. Yüzünün rengi solmuş ve gözleri akmayan yaşlarla parlamıştı. "Kahretsin. Neler oluyor, Zoe? Neden bir kurt adam bizi öldürüyor?"

"Bilmiyorum Laura," dedim. "Ama öğrenmek için en yakın kurtadam sürüsüne doğru yola çıkıyoruz."

Ten yakın kurtadam sürüsü Seaport, Massachusetts adlı bir sahil kasabasında bulunuyordu. Boston'dan arabayla yaklaşık bir saat uzaklıkta ve meşhur Salem, bir zamanlar gölge cadıların kazığa bağlanıp yakıldığı yer. Bu küçük kasaba oldukça küçük ve تنها bir yerdi, her tarafı sık ormanlarla ya da okyanus dalgalarıyla çevriliydi. Daha gençken, annemler evde yokken büyükannem ve ben mini tatillerde oraya giderdik.

Ama savaştan beri geri dönmemiştik. Annemle babam öldüğünde ve büyükannem hastalandığında, eski hayatım alevler içinde kaldı.

Dorian arabayı ana caddeden aşağıya, sıra sıra dizilmiş eski zaman dükkânlarının yanından geçirdi. Bir dondurmacı, bir kasap, penceresinin hemen dışında sarı kırmızı tabelası dönen bir

berber. Tahta kaldırırna ulaştışımızda, kırmızı ahırın ürkütücü gölgeleri dalgalanan

kiyi boyunca uzanan ormanlık alana doğru sert bir sağa döndük. Çalılıkların derinliklerine doğru gittikçe daha da derine indik, ta ki parlak ay yüksek ağaçlar tarafından örtülene kadar.

Toprak patikada ilerledikçe tenim tedirginlikle ürperdi. Kurtadamlar insanların mülklerine izinsiz girmesinden hoşlanmazlardı. İnsanlar neyse de iki cadı ve bir vampir? Pek memnun olmayacaklardı. Ve geldiğimizi, bizim onları görmemizden çok daha kısa sürede anarlardı. Aslında, diye düşündüm pencereden dışarı bakarken, pencerelerin önünden bulanıklaşan ağaçların parıltısına bakarak, *muhtemelen şu anda izleniyoruz...*

Saatler sonra, toprak patika küçük bir açıklıkta aniden durdu. Dorian arabayı park etti ve motoru durdurdu. Etrafımızda sessizlik yükseliyor, ara sıra yaprak hışırtıları ve yakındaki bir kuşun cıvıltısı ile noktalanıyordu.

Laura öne doğru eğildi ve ön camdan dışarı baktı. "Evleri nerede?"

Dorian alçak bir sesle, "Ağaçların arasında, yakınlarda bir yerde," dedi. Vampirler gibi kurtadamların da işitme duyuları gelişmişti ve bağırma mesafesinde olurlarsa söylediğimiz her şeyi duyabilirlerdi. "Ana patikanın dışında, rastgele yürüyüş yapanların yanlışlıkla onlara rastlayamayacağı bir yerde olacak. Mahremiyetlerine önem verirler."

Her ihtimale karşı silahımın elimde olması gerektiğini hissederek hançerime uzandım. Kurtadamlar ve büyücüler, vampirlerle olan barıştan çok daha uzun bir süre, onlarca yıldır barışı korumuş olsalar da, doğaüstü dünyada işler değişiyordu. Artık ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Eğer bu sürü bize saldıran kurt adama ev sahipliği yapıyorsa, bizi mülklerinde bulduklarında ne olacağını kimse bilemezdi.

"Yapma." Dorian elimi tuttu ve kılıfımdan uzaklaştırdı. Dokunuşu soğuk olsa da elektrikliydi ve adrenalinimin bir kademe daha yükselmesine neden oldu. "Saldırgan olarak tercüme edecekleri hiçbir şey yapamayız. Alfa silahını onun otoritesini sorgulamak istediğinin bir işareti olarak algılayacaktır."

"Eğer sürüsünden birini kan büyücülerini öldürmesi için şehre gönderiyorsa, o zaman onun lanet otoritesini sorgulamak istediğimden eminim." Gözlerimi kıstım ama elimi Dorian'ın pençesinden çekmeye çalışmadım. Tecrübelerime dayanarak asla kurtulamayacağımı biliyordum.

"Seni Boston'da mı bıraksaydım?" diye tersledi. "Çünkü böyle bir tavırla gidersen hepimizi öldürteceksin."

"Ya da belki ihtiyacımız olan cevapları almamızı sağlar. Bazen saldırganlığa saldırganlıkla karşılık vermeniz gerekir."

"Sen imkânsızsın." Başını salladı ve kaşlarını çatı. "Neden seni eğitmeye çalışıyorum ki?"

"Çocuklar. Bence tartışmanın sırası değil," diye arka koltuktan seslendi Laura. Gözlerimi Dorian'ın yüzünden ayırdığımda yanaklarıma sıcaklık doldu. Dorian Kostas'a karşı olan değişken duygularıma kendimi fazla kaptırdığım için Laura'nın burada bizimle olduğunu neredeyse unutmuştum. Ama elimde değildi. Adam beni deli ediyordu. Bir an kolunu omzuma atmıştı. Sonra, sanki Laura'yı

beni kaldırıma atmaktan başka bir şey yapmazdı.

"Üzgünüm Laura," dedim Dorian'ın güçlü çenesini sıkarken gözlerimi devirerek. "Haklısın. Bu pislik kurtadamlarla karşılaştığımızda ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Elbette," dedi zorlukla yutkunarak. "Ama aynı zamanda arabanın hemen dışında duruyorlar."

Kahretsin. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve pencereye doğru döndüğümde kaşlarını çatmış bir kurt adam kümesinin bize baktığını gördüm. Tanrıya şükür hepsi insan formundaydı ama bu içimdeki korkuyu bastırmaya yetmedi. Çok kızgın görünüyorlardı, sert yüzleri ve yumruk gibi elleri vardı. Muhtemelen onlara pislik dediğimi duydukları içindi.

"Siz ikiniz arabada kalın." Dorian kapı koluna uzandı. "Ben onlarla konuşmaya gidiyorum."
Tartışmak için ağzımı açtım ama ben konuşmadan o arabadan inmişti. Hakkında konuşmak

Pislikler... Kaşlarımı çatarak arkasından baktım, kızgınlığım korkumu maskeliyordu. Elbette beni arabada oturma ve bekleme görevine ayarlayacaktı. Onun ortağı olmama rağmen, en önemli anlarda bana bir köle gibi davranıyordu.

Laura öne doğru eğildi ve sesini fısıltıya düşürdü. "Çok normal görünüyorlar. Kocaman sakalları ve kıllı elleri falan var sanıyordum."

"Aynen," dedim ve yüzüme hafif bir gülümseme yayıldığını hissettim. Tıpkı Laura gibi ben de bugüne kadar hiçbir kurt adamla yüz yüze tanışmamıştım. En azından ben öyle sanıyordum. Çünkü onun da belirttiği gibi, şaşırtıcı derecede normal görünüyorlardı. Açıklıkta duran beş kurt adamın biri hariç hepsi erkekti, kot pantolon ve flanel gömlek giyiyorlardı. Temiz kesimli ve fiziksel olarak formdaydılar ve kızın saçları güzel dalgalar halindeydi. Onlarla ilgili tek tuhaf şey çıplak ayaklarıydı.

Sokakta yanlarından geçseydim, ne olduklarını asla bilemezdim. Herkes gibi sıradan insanlar olduklarını düşünürdüm.

Dorian onlarla konuşurken durdu, el kol hareketlerinin şiddeti her geçen tempo ile artıyordu. Kurt adamlar kızgın görünüyor ama saldırgan bir halleri yoktu. Sadece sinirlenmişlerdi. Birkaç dakika sonra, sürünün en önünde duran adam başını salladı ve geri çekilerek konuşmalarına açıkça bir son verdi.

Dorian gergin omuzlarıyla döndü ve arabaya doğru yürüdü. Ama şoför mahalline geri dönmek yerine benim kapımı yırtarak açtı. "Benimle konuşmayı reddediyorlar. Sadece geveze cadıyla konuşacaklarını söylediler. Sanırım bu sensin, çünkü onlara mülklerinde pislik demeye karar verdin."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve dudaklarımı yaladım. "Sence buna kızmışlar mıdır?"

"Sadece bir daha yapma, Zoe." İçini çekti ve bana arabadan inmemi işaret etti. "Gel bakalım. Böyle bir şeyin içine girmek için can attığını biliyorum, işte sana fırsat."

Tercümesi: Eğer bunu batırırsan, bir daha yapmana asla izin vermem.

Bu benim ya şimdi ya da asla anımdı. Direksiyon başında yolcu koltuğundan daha fazlasını yapabileceğimi kanıtlamanın bir yoluydu.

Derin bir nefes alarak arabadan çıktım ve beni bekleyen kurtadam sürüsüne doğru yavaş ve kararlı adımlarla ilerledim, kırılğan yapraklar botlarımın altında çıtırdıyordu. Kurtlar, benim onları izlediğim kadar yoğun bir şekilde beni izliyordu, açık sarı gözleri gecenin en karanlık kısmında bile parlıyordu.

"Merhaba, ben Zoe," dedim onlara ulaştığımda, sesimin net ve güçlü çıktığını duyduğuma sevindim. "Ortağım onun yerine benimle konuşmayı tercih ettiğinizi söyledi."

"Vampirleri sevmeyiz," dedi sürünün önündeki adam, zayıf kollarını göğsünde kavuşturarak. Dudaklarını büktü. "Ayrıca, bize saçmalamayacağınızı düşündük."

"Kendi topraklarında bir kurtadam sürüsüne pislik diyen birinin yalanlara ve manipülasyona ihtiyacı yoktur," dedi kız, buklelerini ince omuzlarının üzerinden fırçalayarak. "Ama yanılmayın, sizin tarafınızdan yapılacak *herhangi bir* saldırgan hareket, saldırganlıkla karşılanacaktır."

"Tamamen anladım," dedim başımı sallayarak. "Mesele şu ki, bir kurt adam Boston'da büyücüleri öldürüyor ve siz de açık ara en yakın sürüsünüz. Cevapları olan biri varsa o da sizsiniz diye düşündük."

Kurt formunda olmasalar da, o açıklıktaki her bir kurt adamın tüylerinin diken diken olduğuna yemin edebilirim. Öndeki adam tekrar konuştu. Alfa o olmalıydı. Saygı uyandıran bir otoriteye sahipti ve vücudu gruptaki diğer erkeklerin ancak hayal edebileceği şekilde yırtılmıştı. Daha yaşlı, daha sertti ve gözleri, içindeki kurdu ima eden bir vahşilikle parlıyordu.

"Umarım bizim bu ölümlere karıştığımızı ima etmiyorsunuzdur," dedi alfa. "Bu bir

Kendi topraklarında bir kurt adama karşı oldukça ciddi bir suçlama."

"Anlaştık." Arkama baktım ve arabadan beni izleyen Dorian'ın bakışlarını yakaladım. Bana hafifçe başını salladı, bu küçük hareket bana ilerlemek için cesaret verdi. "Ama iki büyücü öldü ve kurt şehrin bir caddesinin ortasında peşime düştü. Bunun da oldukça ciddi olduğunu söyleyebilirim."

Adam kaşlarını çatı ve sürü arkadaşlarının her birine sırayla baktı. Tüm bu kurt adam olayının nasıl işlediğine dair bildiklerimden, bir sürünün zihinlerinin bir ve aynı olduğunu anladım. Birbirlerine bağlıydılar, yüksek sesle tek bir kelime bile konuşmadan düşüncelerini ve duygularını paylaşabiliyorlardı. Şu anda birbirlerine her ne iletiyorlarsa, benim bilmemi istemiyorlardı.

Bunun gibi birkaç uzun ve gergin andan sonra, alfa sonunda bir kez daha bana döndü. "Biz insanlara saldırmayız ve onları kesinlikle öldürmeyiz. Bu kurt adam her kimse, bizden biri değil."

Kaşlarımı çatı. "Teyit etmek için tüm sürü arkadaşlarınızla konuşmamızın bir sakıncası var mı? Ya da bize yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediklerine baksak?"

"Benimle konuşmak sürüyle konuşmak demektir. Sürü arkadaşlarımdan hiçbirinin büyücülerinizi öldürmediğini söylediğimde, bu konudaki son sözüm budur," dedi alfa. "Ancak, soruşturmanızda faydalı olabilecek bazı bilgilere sahip olabilirim."

Kalbim umutla çarptı. Bir an için başka bir çıkmaz sokağa girdiğimizi ve bütün gecemizi ormanda boşa harcadığımızı düşündüm. "Evet, tabii ki. Herhangi bir bilgi harika olurdu."

"O kadar hızlı değil." Alfa parmağını kaldırdı. "Yıllardır aradığımız bir nesne var ve söylentilere göre bir kan büyücüsü onu ele geçirmiş. Onu bulup bize geri getirmeyi kabul ederseniz, size türünüzü öldüren bu haydut kurt adamı bulmanıza yardımcı olabilecek bazı bilgiler verebilirim."

"Bir nesne mi?" Ağzım kurudu, arkamdan Dorian'a baktım. Bu işin nereye varacağına dair içimde bir şüphe vardı ve Dorian'ın bunu bir milyon yıl geçse de kabul edeceğinden şüpheliydim. Ama bu davada elimizde başka ipucu yoktu ve hızlı hareket etmezsek bir büyücü daha ölebilirdi.

"Bu bir yüzük." Alfa kurtlarından birine döndü, o da ona açık bir kitap uzattı. Yaklaşmam için parmaklarını şıklattı, ben de onun yanına gittim, odun ve çimen kokusunu içime çektim. "Şuraya bak. Kenarları elmaslarla kaplı ve ortasında koyu mavi bir taş var."

Evet, tam düşündüğüm gibi. Sürü, kan büyücüsünün dairesinde bulduğumuz yüzüğü istiyordu. Takan kişiye kurtların verebileceği her türlü zarara karşı bağışıklık kazandıran yüzüğü. Eğer bunu istiyorlarsa, nedenini merak etmeden duramadım. Kan büyücülerinin onlardan bağışıklık kazanmasını engellemeye mi çalışıyorlardı? Ya da başka birinin?

"Burada," dedim parmağımı sayfaya vurarak, "takan kişiye kurtadamlara karşı bağışıklık kazandırdığı yazıyor. Bunu neden tedavülden kaldırmak istediğinizi açıklar mısınız?"

Alfa kaşlarını çatı. "Latince okuyabiliyor musun?" Gerçek şu ki, okuyamıyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Dorian sık sık insanların beni hafife aldığını söyler," dedim. "Buradaki sürünün farklı olduğunu sanıyordum." "Dorian." Kurdun kaşları daha da çatıldı. "Vampir ortağını kastediyorsun. Senin yerinde olsaydım

Dikkatli olun. Vampirler de tıpkı gölge büyücüler gibi hilekârdır. Onun ortaklığı güvenebileceğim bir ortaklık değil. Senin gibi başka bir kemik cadısıyla çalışsan daha iyi olur."

İlginç. Demek kurtadamlar meclis sadakatinin kokusunu alamıyormuş. O zaman kurt adam neden benden kaçmıştı?

Cevabı olmayan daha fazla soru. Sanki çözülmesi imkânsız bir ağın içine hapsedilmiş gibiydik.

"Bunu söyleyen, insanların bağışıklık yüzüğüne erişimini engellemek isteyen bir kurt adam." Kaşlarımı kaldırdım.

"Hmm. Konuşmak için seni seçmekle doğru kararı verdiğimden emin değilim," dedi ama sarı gözlerinde bir eğlence parıltısı gördüğüme yemin edebilirim. "Ama evet, yüzük takan kişiye kurtadam bağışıklığı kazandırıyor ama bundan çok daha fazlasını yapıyor."

"Ne gibi?" Ben sordum.

"Sanırım sorularınıza yeterince cevap verdik." Alfa kitabı kapatıp kurtlarından birine uzattı. "Anlaştık mı? Yüzük hangi kan büyücüsündeysen ondan alıp bize getirecek misin?"

Bir an için nasıl cevap vereceğimden emin olamadım. Yüzük artık elimizdeydi ama ondan vazgeçmek akıllıca mıydı? Bağışıklık oldukça güçlü bir büyü türüydü ve şehrin sokaklarını kasıp kavuran canı bir kurda karşı koyacaksa işimize yarayabilirdi. Ayrıca, sürü açıkça yüzüğün güçleri hakkında bir şeyler saklıyordu, bu da yüzüğün onların elinde ne kadar güvenli olduğunu merak etmeme neden oldu. Yüzük belli ki kurt adamların gücüne karşı koymak için tasarlanmıştı. Böyle bir şeyi bile nasıl onların pençelerine bırakabilirdim?

Beni hayır demekten alıkoyan tek şey, bu iş bitmeden çok daha fazlasının ölebileceği bilgisiydi. Ve bunun olmasına izin veremezdim. Ayrıca, bunu onlara şimdi vermek zorunda değildik. Henüz bizde olduğunu bilmiyorlardı.

"Tamam," dedim sonunda. "Sana yüzüğünü getireceğiz. Şimdi bana bildiklerini anlat."

"Başıboş bir kurt var," dedi alfa, beni rahatlatamayacak kadar memnun görünerek. "Sürüsü olmayan bir kurt. Duyduğuma göre Boston'da dolaşmaya başlamış. Bu aylar önceydi. Bir insan kızla çıkıyormuş ve kavga etmişler. Ondan sonra yoluna devam etmiş. Sanırım şu anda batı kıyısında, yani aradığınız kurt o olmayacaktır."

"Yüzüğün karşılığında almak için oldukça boktan bir bilgi," dedim kaşlarımı çatarak. "Orada bir serseri *vardı*, ama şimdi taşındı mı? O zaman belli ki o değil."

"Hayır, ama arkasında kan büyücülerinizle bu duruma yol açan bir karmaşa bırakmış olabilir," diye konuştu kurt kız. "İnsanları tırmalamayı ve dönüşmelerini izlemeyi seviyor. Bundan bir tür çarpık zevk alıyor. Bir sürünün parçası olmak istemiyor, kendi sürüsünü de yaratmak istemiyor. Sadece canı sıkıldığında insanları dönüştürmek istiyor."

"Anna bilir," dedi alfa, başparmağını ona doğru sallayarak. "Bu şekilde dönüştü. İki yıl önce insandı. Şimdi ise bizden biri. Genelde başıboş kurtları kabul etmeyiz ama Caleb'ın yaptığı şeyi görmezden gelmek imkânsızdı."

Başımı salladım, sonunda nereye varmak istediklerini anlamıştım. "Ve eğer seni dönüştürdüyse, muhtemelen Boston'da yaşarken bazı insanları da dönüştürmüştür."

"Büyük ihtimalle kız arkadaşı." Anna ellerini, solgun teninde hafif bir yara izinin göze çarptığı yanağına bastırdı. "Beni böyle yakaladı."

"Bu katilin erkek olduğunu söylemişsiniz," dedi alfa. "Ama bundan emin misiniz? Onu sadece kurt formunda gördüyseniz, bunu söyleyebildiğinizden emin misiniz?"

Dorian'ın arabasının tepesinde kurtla yaptığı savaşı düşünerek alt dudağımı kemirdim. Her şey bulanıktı ve çok hızlı olmuştu. Adamın ya da kadının hareketsiz durduğu sadece bir saniyelik bir an vardı ve sonra adam çekip gitmişti. Dişi kurtlar çok nadir görüldüğü için kurdun erkek olduğunu düşünmüştüm. Ama varsayımlar daha önce de başımı belaya sokmuştu ve durumun böyle olduğunu doğrulayacak hiçbir şey yoktu.

"Hayır, emin değilim," dedim başımı hızlıca sallayarak. "Kurt dişi olabilir." "Her şeyine bahse girerim ki o eski kız arkadaşıdır," dedi Anna. "Yeni kurtlar ne olduğunu bilmez"

yapıyorlar. Öfkelerini kontrol etmeleri öğretilmediği için dolunay dönemlerinde kuduruyorlar."

Kudurmak mı? *Bu* cinayetler kesinlikle öyle görünmüyordu. Metodik, planlı, ritüelistik cinayetlerdi. Öfkeli bir öldürme serisine hiç tanık olmamış olsam da, bunun çok daha farklı görüldüğünden şüpheleniyordum. Yine de elimizdeki tek ipucuydu ve bir şeye ihtiyacımız vardı. Ve tesadüfler göz ardı edilemeyecek kadar fazlaydı.

"Adını biliyor musun? Nerede yaşadığını?" Ben sordum. "Onu bulup her şeyi kontrol edebilmemiz için herhangi bir yol var mı?"

"Adı Juno. Blue Moon Tavern adlı bir barın üst katındaki dairede yaşıyor."

CHAPTER 12

"Bir sorunumuz var," dedim arabaya geri atlayıp kapıyı çarptığımda. Parmağımın bir hareketiyle Dorian'ın müzik setine dokundum ve hoparlörlerden heavy metal müzik sesi yükseldi. Sesimi fısıltıya düşürerek, "Ama özel olarak konuşmamız gerek ve her kelimeyi duyabilirler," dedim. diyoruz."

Dorian başını sallayarak motoru çalıştırdı ve ormanlık alanda U dönüşü yaparak arabanın burnunu medeniyete doğru çevirdi. Kulak misafiri olmadığımızdan emin olur olmaz, Laura ve Dorian'a öğrendiklerimi anlattım. Juno, barın üstündeki dairede yaşayan kız, dükkânındaki yasaklanamaz iblis durumuyla ilgilenmemizi isteyen kız, bir kurt adamdı.

"Ciddi misin lan sen?" Laura öne doğru eğildi ve nefesi kesildi, elini göğsüne bastırdı. "Nathan'ın *kız arkadaşı* azgın bir kurt adam mı?"

Paniği bastırmaya çalışırken ciğerlerim titredi. Bunca zamandır Nathan hepimizin fark ettiğinden çok daha büyük bir tehlike içindeydi. Juno'nun ona yardım ettiğini, tüm dünyanın karanlık bir doğaüstü faaliyet katmanı üzerinde işlediğini fark etmesinden kaynaklanan depresyonundan onu çıkardığını düşünmüştüm. Oysa aslında farkına bile varmadan tehlikenin daha da içine itilmişti. Ya Juno gerçekten de kan büyücülerini öldüren kişiye? Ve şimdi araştırdığımızı biliyorsa? Nathan'a hızlıca ulaşmamız gerekiyordu.

Dorian başını salladı ve ben daha tek kelime etmeden aklımdan geçenleri okuyarak ayağını gaz pedalına götürdü. Çenemin gerilmesinden ve kılıfımı tutuşumdan gerçekten ne kadar endişeli olduğumu anlayabiliyordu. Nathan nazık, tatlı ve cömert biriydi. Üniversite son sınıftaki derslerinin her birinde başarılı olmasının yanı sıra boş zamanlarında hayırseverlik koşulları düzenler ve yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışırdı. Üç ay önce bana ve Laura'ya yardım etmek için kendi boynunu tehlikeye atmış ve karşılığında hiçbir şey istememişti.

"Bu, gecenin her saatinde uluyan o lanet köpeği açıklıyor. Ve darmadağın olmuş dairesini. Masa ayakları çiğnenmiş. Hepsini açıklıyor. O bir kurt adam. Kan büyücüsünün barın dışında öldürülmesine şaşmamalı. Orada *yaşıyor*." Cebimden telefonumu çıkarıp Nathan'ın iletişim bilgilerine bastım ve hoparlörden gelen zil sesini dinledim. Nathan'ın sesli mesajı açılana kadar zil sesi devam ettikçe her geçen an korkum daha da artıyordu.

"Nathan, benim." Derin bir nefes aldım ve sesimin içimdeki paniği yansıtmamasını umarak gözlerimi kapattım. Onu korkutmak istemiyordum, gerçi bu noktada bu muhtemelen kaçınılmazdı. Kız arkadaşı, sonunda onu öldürmeye çalışabilecek öfkeli bir kurt adamdı. "Dinle, bunu alır almaz beni ara. Bir şey oldu ve güvenli bir yere gitmen gerek. Mümkünse benim daireme git. Oradaki koşullar seni koruyacak kadar güçlüdür. Ve Tanrı aşkına, yalnız git. Ciddiyim. Juno'yu bile alma, ne olursa olsun. Seni gördüğümde açıklayacağım."

Dorian başıyla onayladı ve arabayı Seaport'un ana caddesine geri döndürdü. "Korumalar onu dışarıda tutacaktır. Hiçbir doğaüstü yaratık onları geçemez."

"Umalım da sesli mesajını gerçekten dinlesin," dedim. "Artık onu gördüğümüzü biliyor. Ve suç mahallinde tam kurt formundaydı. Neyin peşinde olduğumuzu anlarsa doğruca Nathan'a gidebilir ve onu bir şekilde koz olarak kullanabilir."

Laura, "Ama kesinlikle Seaport'a gelip sürüyle konuşmamızı beklemeyecektir," dedi. "Yani, onun kurtadam olduğuna dair bir fikrimiz olduğuna inanması için hiçbir neden yok."

"Doğru," dedi Dorian. "Ama bu riski göze alamayız."

Başımı sallayarak koltuğuma yığıldım. "Bunca zamandır Juno olduğuna inanamıyorum. Sanki çok belliydi ve bunu görmeliydim. Yani, barın hemen üzerinde yaşıyor. Bu sesleri bir köpeğin çıkardığını nasıl düşünebilirdim?"

"Çünkü bir kurt adamın şehirde yaşamasını beklemezsin, özellikle de tam başının üstünde." Dorian'ın eli dizimi buldu ve sıktı. "Bu konuda kendini üzme."

"Tüm bu olanlardan sonra, Nathan iyi olmazsa ne yaparım bilmiyorum."

W Şehre geri döndüğümüzde, Nathan dairemın içinde hiçbir yerde değildi. Büyükannem yatağına uzanmış, hiçbir şeyin farkında olmadan mutluluk içinde yatıyordu. Bir saat sonra

Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra sokaklara geri döndük ve gözlerimizi birkaç blok ötedeki bara çevirdik.

Eğer Nathan'ı bulamazsak, Juno'yu bulmamız gerekiyordu. Ve birini bulduğumuzda diğerini de bulacağımızdan şüpheleniyordum.

Kapıdan içeri girdiğimizde Blue Moon Tavern sessiz ve karanlıktı. Bar bu gece için kapatılmıştı, sahibi tekrar halka açmadan önce ortalığın sakinleşmesi için birkaç gün beklemeye karar vermişti. Arka taraftaki stok odasına yöneldik ve fiçileri kenara çekerek barın altındaki küflü bodrumun derinliklerine baktık. Laura ve ben orada vampirlerden saklanarak huzursuz bir yarım saat geçirmiştik ve burası bir kurt adamı kilitlemek için mükemmel bir yerdi, tabii önce onu yakalayabilirsek.

Dorian aşağı indi ve Laura'yla bana depo odasında katılmadan önce metal bir direğin etrafına kalın bir zincir seti bağladı. "Dayanacaktır. Bir kurt adam bunu geçemez, dolunayda genç bir kurt adam bile geçemez."

"Onu nasıl yakalayabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?" Ben sordum. "Kurt adam karşıtı büyüleri tazeleme fırsatım olmadı."

"Tuzak koğuşları," dedi Laura ve sonraki birkaç kelimeyi söylemeden önce bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "İnfazcıların babanı tutukladıklarında kullandıkları türden... Üzgünüm Zo."

"Sorun değil," dedim kalbim sıkışsa da. "Parmak uçlarında dolaşmana gerek yok. Babam savaşa katılmadan önce bir suçluydu. Bunu ben de biliyorum, herkes de biliyor. Ayrıca, Dorian beni tutukladığında o korumaların tadına ben de baktım. Oldukça güçlüydüler. Bir kurt adam üzerinde işe yararlar mı?"

Dorian başını sallayarak, "Ben hiç denemedim ama denemeliler," dedi. "Tek sorun, ikinizin de kemik büyücüsü olmaması. Onu kendim tutabilir miyim bilmiyorum."

"Büyü yapmayı deneyebilirim," dedim, bunun korkunç bir fikir olduğunu çok iyi biliyordum. Kemik büyüyle aram hiç iyi olmamıştı. Damarlarımda akan cadılar meclisi güçleri olmadan,

sadece bir miktar

O. Bazen. Bütün gece uyuduğumda ve onlarca kez pratik yaptığımda. Bu durumda bunların hiçbirisi geçerli değildi.

Dorian bana doğru bir bakış bile atmadığında Laura, "Bazı kan büyüsü korumaları üzerinde çalışıyordum," dedi. Ben teslim olmadığım ve gölge benliğimin ağzını açmadığım sürece güçlerimin işe yaramayacağını o da benim kadar iyi biliyordu. "Kan ve kemiğin birleşimi ciddi bir yumruk olmalı, sence de öyle değil mi?"

Dorian bakışlarını bana çevirmeden önce "Pekâlâ," diye başını salladı. Gözleri ruhumu delip geçiyor, bana açılmam ve bildiği şeye teslim olmam için yalvarıyordu. Ama yapamadım. O duvarları korumak zorundaydım. "Zoe, gölge büyüsü özellikle kurtadamlara karşı işe yarar. Denemen ve kullanman senin için faydalı olacaktır."

Kınımdan hançerimi çıkardım. "Her ihtimale karşı bunu alacağım. Daha önce onu korkutmuş gibi görünüyordu." "Karar senin," dedi ama ses tonundaki hayal kırıklığını duyabiliyordum. O, tüm insanlar arasında, neden karanlığa teslim olmak istemediğimi anlamalıydı. Ama anlamadı. Ondan uzaklaşmamın, asgari büyü yeteneğiyle idare etmeye çalışmamın bir hata olduğunu düşünüyordu. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti ama o bunu böyle görmüyordu.

Laura gibi olmak, sihrimi mükemmelleştirene, uykumda yapabilecek hale gelene kadar pratik yapmaktan başka bir şey istemediğimi bilmiyordu. Eğer bir kemik büyücüsü olsaydım, olurum. Ama karanlık bir yetenekle lanetlenmişim ve ona bir daha asla dokunmamam herkes için daha iyiydi.

U Üst katta, Juno'nun ince kapıdan içeri süzülen yumuşak sesini duyduk. Kaşlarımı çatarak Dorian'a baktım. Bu en hafif tabirle beklenmedik bir şeydi. Dolunay hâlâ gökyüzünde ağır ağır asılı duruyordu, parlak ışınları şehirdeki binaları aydınlatıyordu. Yeni bir kurt adam, Seaport'ta tanıştığımız sürüdekiler gibi tam kontrole sahip değilse, gecenin bu saatinde hala tam kurt modunda olacaktır.

Yanılıyor muyduk? Juno kurt doğasının tam kontrolüne mi sahipti? Bu, daha metodik cinayetleri, kurbanların daha bilinçli seçimini açıklıyordu, yine de onu ölen kan büyücüleriyle ilişkilendiren bir şey bulamamıştık.

Dorian başka bir şey söylemeden yumruğunu kapıya vurdu. Ses aniden kesildi ve dairenin içinden hışırtılar duyuldu. Birkaç dakika sonra Juno kapıyı araladı ve endişeli gözlerle bize baktı.

"Zoe? Dorian?" Kaşlarını çattı ve hepimize baktı. "Laura? Bu saatte burada ne işiniz var? Bunun iblislerle bir ilgisi var mı?"

Dorian öyle buyurgan bir ses tonuyla, "İçeri girip seninle konuşmamız gerekiyor," dedi ki, ben bile onun her sözüne itaat etmem gerekiyormuş gibi hissettim. Sanki bir dürtü gibiydi, iliklerime kadar işleyen bir dürtü. Dorian'ı mutlu etmek için elimden geleni yapmalıyım. Ve bir saniye sonra, tam olarak ne yaptığını fark ederek kendime geldim. Vampirler seslerinin gücüyle insanları emirlerini yerine getirmeleri için cezbetme yeteneğine sahipti. Bunu kullandığını daha önce hiç duymamıştım. Yoksa duymuş muydum? Bunu bilmek imkânsızdı, özellikle de bu gücü bana yöneltmişse.

Juno alt dudağını dişledi ve bakışlarını kapının kendi tarafındaki bir şeye doğru kaydırıldı. "Şu an gerçekten kötü bir zaman çocuklar. Sabah geri gelebilir misiniz?"

"Hayır. Sizinle şimdi konuşmamız gerekiyor." Kapıya yaklaştım ve bir elimle tahtaya bastırdım,

ciddi olduğumu anlaması için yeterince sert ittim. Güçlü bir dirençle karşılaştım. Bir kurt adam gibi güçlü mü? Bunu söylemek zordu.

"Zoe, dur." Kaşlarını çattı. "Bana yardım ettiğin için minnettarım ama gecenin bir yarısı evime öylece dalamazsın."

Aniden bir hışırtı duyuldu. Dairesinin içine bir şey çarptı, camın milyonlarca parçaya ayrılma sesi geldi.

"Orada neler oluyor?" Laura başını kapıya doğru çevirmeye çalıştı ama Juno hızla kayarak onun görüşünü engelledi.

Juno aceleyle, "O benim köpeğim," dedi. "Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Köpeği mi? Kaşlarımı çatarak Juno'ya baktım. Bir cinayet çılgınlığının ortasında kalmış bir kurt adama hiç benzemiyordu. Bir kere, yüzünde, elinde, boynunda tek bir kıl bile yoktu. Evet, hem panik hem de telaştan daha fazlası vardı ve kesinlikle bir şey saklıyormuş gibi davranıyordu. Ama bu evinin *içindeki* bir şeydi, kendisi değil.

Sürü yanılmış mıydı? Kurt adam Juno değil miydi? Değilse, kimdi?

"Köpeğin olmadığını biliyoruz Juno," dedim sonunda. "Şimdi bizi içeri al, böylece burada neler olduğunu konuşabiliriz. Söz veriyorum düşüncesizce bir şey yapmayacağız. Sadece konuşmak istiyoruz. Hepsi bu."

Juno kapının pervazıyla oynadı, mükemmel bakımlı tırnakları boyayı yarım ay şeklinde oyuyordu. Sürünün yanılmış olabileceğine dair bir kanıt daha. Dolunayda öfkeli bir kurt adamın tırnakları kirden ve yırtık pırtıktan başka bir şeye benzemezdi, özellikle de pençelerini deriye geçiren birinin. Üst dudağı titredi ve gözünden bir damla yaş süzülüp yanağından aşağı süzüldü.

"Ona zarar vermeyeceğine yemin etmelisin." Sesi titriyordu. "Sadece ne yaptığını anlamıyor."

O mu? Kaşlarımı kaldırarak Dorian'a baktım. Juno'ya başıyla onay verirken yüzü gergindi. Yani Juno'nun dairesinde sakladığı bir erkek kurtla karşı karşıyaydık. İç çekerek kapıyı açtı ve bizi içeri davet etti ama bulacağımız şeye hazırlıklı değildim.

Ev birkaç gün öncesine göre daha da harabeye dönmüştü. Döşeme tahtalarında derin pençe izleri vardı ve kuru duvar uzun şeritler halinde duvardan dökülüyordu. Leş gibi kokuyordu. Vücut kokusu, ıslak köpek kokusu. Büyük bir yaratık sehpanın üzerine tünemiş, ahşap ağırlığının altında eğilmişti. Sararmış gözler, elim uzunluğunda pençeler ve tükürükle parlayan keskin dişler. Bu bir kurt adamdı ve gözlerimin içine bakarken tanıdık geldiğine yemin edebilirdim. Kürkünün altında kıvrılışında ve vücudunun rüzgârda sallanan bir ağaç gibi titreyişinde bir şeyler vardı.

Bakışları Dorian'a kaydıığında, gözleri öfkeyle parladı. Çömeldiği yerden kalkıp üzerimize doğru yükseldi. Kalbim göğsümde tekledi, korku diğer her şeyi bastırdı. Kurt havayı uzun uzun ve yüksek sesle kokladı ve aniden başını geriye atıp uludu.

Kollarım bir ürperti kümesi tarafından yutuldu ve bir adım geriye düştüm.

"Hayır, kes şunu," dedi Juno, hızla kurt adamın yanına koşarak. "Hadi ama Nathan. Sakinleş."

Nathan mı? Tüm dünyam yan yattı.

CHAPTER 13

Laura keskin bir nefes çekti ve tırnaklarını koluma geçirdi. Başımı salladığımda gözyaşlarım gözlerimi yaktı, içimi keder doldurdu. Nathan kurt adam olamazdı. O olamazdı.

Hayatımda tanıdığım en iyi insan, Boston sokaklarında masum büyücüleri öldüren bir öfke yarattığı olamazdı.

Bir karıncayı bile incitmezdi. Biliyordum çünkü daha önce onları atlattığını görmüştüm.

"Gitmek zorundasın." Juno omzunun üzerinden baktı, sözlerini tıslayarak söyledi. "Kurtlar vampirleri sevmez ve bu onu korkutuyor. Bırakın öyle kalsın."

Göz ucuyla Dorian'ın bakışlarının yüzüme kilitlendiğini görebiliyordum. Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi biliyordu. En yakın arkadaşlarımdan birinin böyle bir şeye dönüşmesi karşısında ne hissettiğimi anlaması için aramızdaki tuhaf bağa bile gerek yoktu.

Dorian daha yumuşak bir sesle, muhtemelen Nathan'inkinden çok benim sinirlerimi yatıştırmak için, "Onu bırakamayız Juno," dedi. "İki kan büyücüsünü öldürdü. Eğer bir şey yapmazsak, başka birini daha öldürebilir."

Juno başını salladı, kızıl saçları ensesine çarpıyordu. "Yapmaz. O öyle biri değil. Hadi ama, onun ne kadar iyi bir adam olduğunu biliyorsun." Bana döndü, gözleri o kadar yalvarıyordu ki canımı acıtıyordu. "Değil mi, Zoe? Anlat ona. Ona Nathan'ın nasıl biri olduğunu anlat."

Beni derinden sarsan bir iç çekişle bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ardından gelen her kelime karnıma inen bir yumruk gibiydi. "Dorian haklı. En azından gün ışıyana kadar onu kontrol altında tutmalıyız."

"Buna inanamıyorum," dedi ve sendeleyerek geri çekilirken başını salladı. "Sen onun arkadaşısın. O sana *güveniyor*."

"Biliyorum." Gözlerimi kapattım, kendimden en az onun kadar nefret ediyordum. Belki daha da fazla. "Ama başka birine zarar verirse bu onun için çok daha kötü olur."

Dorian beni deponun zemininde kıvrılmış halde buldu, raflardan birinde bulduğum temiz havlulardan derme çatma bir yastık yapmıştım. Bütün geceyi Nathan'ın feryatlarını dinlerken, keşke güçlerim arasında zaman manipülasyonu da olsaydı. Geçmişe dönüp Nathan'ı olacaklar konusunda uyarmak için neler vermezdim.

"İyi misin?" Dorian yanımda yere uzandı ve yanıma bir kâğıt torba bıraktı. Burnuma taze ekmek kokusu geliyordu ama ilk kez aç değildim. Dehşet mideme yerleşmiş, diğer her şeyi bastırıyordu. Sırada ne olduğunu bilirken nasıl yemek yiyebilirdim?

Nathan cinayetten suçlu bulunacaktı ve ne Kemik Meclisi ne de Kan Meclisi bunun yanına kâr kalmasına izin verecekti.

Ve onları suçlayamazdım.

"Bu berbat bir şey Dorian," diye fısıldadım, Nathan uyanıksa bizi duyabileceğini biliyordum. Birkaç saat önce sakinleşmişti, şafak söktüğünde kurt nihayet bedenini terk etmişti. Onu dinlenmesi için bırakmıştım, zor konuşmaların geleceğini biliyordum. İkimizin de nefes almak için bir şansa ihtiyacı vardı.

"Biliyorum." Dorian omzumu sıktı ve alnını alnıma yasladı. Serin teni beni bir şekilde yatıştırdı, keşfettiğimiz yeni gerçeklikte beni toprakladı. "Ve işler onun için daha da kötüye gidecek. Burada kalmak zorunda değilsin, Zoe. Eve git ve biraz dinlen. Bundan sonrasını ben hallederim. Arkadaşını parmaklıklar ardına koymak zorunda kalmamalısın. Ya da daha kötüsü."

Cadı meclislerinde cinayetin cezası ölümdü. Ve İnfazcılar genellikle bu cezayı uygulardı.

"Kalmamın onun için daha iyi olacağını düşünüyorum," dedim. "Dost bir yüze ihtiyacı var. Bunu asla bilerek yapmayacağını anlayacak birine."

Dorian bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sanırım ikimiz de bu cinayetlerin kasıtlı olarak işlendiğini biliyoruz, Zoe. Kurbanlar, ölüm nedenleri, cesetlerin dizilişi. Bu tür davalarda FBI ile birçok kez çalıştım ve cinayetler bu kutucukları işaretlediğinde, asla rastgele değildir. Bunların hepsini kontrol edemediği bir kurt adam öfkesiyle yaptığını düşünmek istediğinizi biliyorum ama öyle değil. Eğer öyle olsaydı Boston'un her yerinde bir dizi ceset haberi duyardık."

"Böyle bir şey yapmak istediğine inanamıyorum. Onu yıllardır tanırım. O öyle biri değildir. İyi biridir. Naziktir. O öyle biri değil..."

O benim gibi değil.

Dorian bir parmağını çenemin altına soktu ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorladı. Gözleri çalkalandı, güçlerinin derinliği irislerinde dalgalanıyordu. Bir özlem beni ona doğru çekti, aylardır hissettiğim ama bir kenara ittiğim bir his. Dorian ruhumu ve kalbimi görüyordu ve beni anlıyordu. Önemsiyordu. Beni kalbinde karanlıklar kaynayan kırık bir cadı olarak görmek yerine, başka bir şey olarak görüyordu. Gerçekte olduğumdan daha iyi bir şey.

Ben de onun için aynı şeyi hissettim. Bir vampir olabilirdi ama söylediği ve yaptığı her şeyde lanetini yenmişti.

"Böyle düşünme," diye mırıldandı. "Üzerinde kontrolün olmayan bir şey için kendini cezalandırmayı bırak."

"Ama kendimi bu hale getirmek için bir şey yapmış olmalıyım," dedim. "O kadar korkunç bir şey ki evren işaretlenmem gerektiğine karar verdi. Diğer herkes için bir uyarı olarak."

"İşaretlenmemizin nedeni bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Dorian'ın parmakları boynuma indi ve işaretimin tenime kazındığı noktayı okşadı. İllüzyon zayıftı, çizgiler beni Kemik Meclisi'nin bir üyesi olarak tanımlamak için çizilmişti. Ama altında yatan gerçek, güçlerim hakkındaki gerçeği anlatan karanlık çizgiler, ortaya çıkmak için can atıyordu. Gölge Meclisi'nin bir üyesiydim ama bunu sadece bir avuç insan biliyordu.

"Bu bizi birbirimize tanıtmak için," dedim fısıltıyla. "Ve bunu gören herhangi bir büyücü bunu bir uyarı olarak kabul eder. Gölge'den uzak durun."

"Ama senin ne olduğunu biliyorum ve senden uzak kalmak istemiyorum." Sesi alçaldı ve yeni bir tür ürperti tenimi okşayarak kalbimin titremesini hızlandırdı. Dorian'ın eli enseme dolandı ve parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı. Nefesimi içime çektim, gözlerim dalgalanarak kapandı. Uzun zamandır bunu yapmasını istiyordum, bana dokunmasını, beni hissetmesini, aramızdaki ezici gerilime enfes bir rahatlama sağlamasını.

"Dünyadaki herkes senin gibi değil Dorian," diye fısıldadım, başparmağı izimin etrafında yavaş daireler çizmeye devam ederken iç geçirdim. "Sen farklısın."

"Neden?" Sesi bir hırıltıya dönüştü ve bedenlerimiz aniden göğüs göğüse ve göz göze geldi. Kokusu beni sarmıştı. Demir, misk ve deri. Zihnim bu yakınlıktan dolayı dönüyordu ve kalbim o kadar sert atıyordu ki patlayacağına yemin edebilirdim. "Vampir olduğum için mi? Kendi karanlığı tarafından yönlendirilen lanetli bir adam? İyi biri seninle ilgilenemez mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Gözlerimi açarak gözlerinin derin havuzlarına baktım, yoğunluğunun akıntısına kapıldığımı, aramızdaki bu anda boğulduğumu hissettim. "Demek istediğim bu değildi. I..."

Sesim kesildi ve başka tarafa baktım.

"O zaman ne demek istedin?" Sessizleşirken başparmağı hareketsizleşti, cevabımı bekliyordu. Burada bir uçurumda olduğumuzu biliyordum, keşfetmeye hazır olduğumdan tam olarak emin olmadığım bir şeyin kenarına tünemiştik. Bedenim teslim olmam için yalvarırken, korkum arkamı dönüp kaçmamı söylüyordu.

"Yani... şey, onu kastetmiştim," diye kekeledim. Yanaklarım alev alev yanıyordu ve keskin bir nefesi ciğerlerime çektim. Bu adama nasıl hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim? Bu vampire? Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirmişti ama aynı şeyleri hissettiğine dair hiçbir belirti vermemişti. Bağlandığımızda bile, tüm o duygu yüklü hisler benden geliyor gibiydi. Şimdi burada, birbirimizin kollarına sarılmıştık ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum.

Çünkü yapmasını istediğim son şey kaçmaktı.

"Şşş." Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Bunu açıklamak zorunda değilsin. Şimdi değil. Seni okuyabiliyorum, Zoe Bennett. Nasıl hissettiğini sandığından daha iyi anlıyorum."

Eli hâlâ başımı tutarken, ağzını benimkinin üzerine bıraktı. Arzu içimden geçerken boğazımda bir inilti yükseldi. Dili dudaklarımdan arasından kayd, alay etti, keşfetti, tattı. Öpücüğüyle ilgili her şey elektrikliydi, teni sert ve soğuk olmasına rağmen sıcaklık ve ihtiyaç doluydu.

Öpücüğü derinleştikçe tutuşu sıkılaştı ve elleri sırtımı kaşımaya başladı. Ve sonra dişleri dudağımı yakaladı. Keskin bir acı ağzımın içinde patladı. Bir şok çığlığı atarak geri çekildim ve gözlerinin yeni bir ihtiyaçla çalkalandığını gördüm. Gözleri genişlemiş ve açılmıştı, dudaklarındaki kanla eşleşen koyu kırmızı bir renkle parlıyorlardı. Beni bir kez daha kendine doğru çekerken boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Ellerimi aramıza koydum, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Nefesim kesilmiş, yanaklarım kızarmış bir halde sordum. "Seni öpüyorum," dedi. "Ve bana sorarsan, tam zamanı."

"Beni ısırdın." Uzandım, parmağımı dudağında gezdirdim ve ona göstermek için kanıtı kaldırdım. "Ve gözlerin kırmızı."

Dorian bir anda yerden kalktı ve odanın diğer ucuna geçti, bana bakarken göğsü kabarıyordu. Ağzındaki kanı silerken gözleri büyüdü ve kaşlarını çatarak parmaklarına baktı. İç çekerek ellerini yüzünden aşağı indirdi ve neredeyse duymayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. *Pislik, şehvet ve kontrol edilemezlikle ilgili bir şeyler.*

"Özür dilerim," dedi sonunda. "Bana ne oldu bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Nedense bunu duyunca içimde bir tatmin duygusu oluştu. "Sorun değil. Bana gerçekten zarar vermeyeceğini biliyorum."

Yine de, itiraf etmeliyim ki, acıtmıştı. Cehennem gibi.

"Ağzın kanıyor, Zoe." Yüzünü buruşturdu. "Çenenin her yerinde kan var."

Dorian yere diz çöküp bir havlu aldı ve dudağıma bastırdı. Yüzümü buruşturdum, ağzımdan bir

acı dalgası fırladı. Tamam, ilk başta düşündüğümde çok daha fazla acımişti. Arzuya ve öpücüğe kendimi o kadar kaptırmıştım ki zihnim bulanıktı. Şimdi tüm bunların etkisi geçiyordu,

gerçek hızla ortaya çıktı. Gerçekten ağzımı kesmişti. Havluyu çektiğimde kanla kaplanmıştı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, havluyu tekrar dudağıma bastırarak. "Ne kadar kötü?"

Dorian kaşlarını çatarak yaraya baktı. Gözlerini dikip dudaklarını yalarken vücudu gergindi. Ağzımdan akan kanla beni seyrederken gözleri yeniden kırmızıyla doldu. Yıllardır aç kalmış bir adam gibi aç görünüyordu. Öyle olduğunu tahmin ediyordum. Dorian bir keresinde bana hayvan kanından başka bir şey içmediğini söylemişti ve yıllar geçtikçe aşermesi zorlaşmış olmalıydı. Ne zaman gerçek bir şeyle yüz yüze gelsek, sanki yıkılmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Ve şimdi, işte buradaydım, onun önünde böyle duruyordum, beni içmesi için ona adeta meydan okuyordum.

Ve onun arzusuna kendi arzumla karşılık verdim. Beni tatmasını, başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde bana bağlı hissetmesini *istedim*. Onun kanını içtiğimde hissettiklerim gibi mi? Öylesine coşkuluydum ki, daha önce eşi benzeri görülmemiş bir elektrikle uğulduyordum.

Başımı geriye atarak havluyu dudaklarımdan çektim ve kendimi ona sundum. "İç beni."

İnledi, elleri kollarıma sıkıca sarıldı. Boğazında derin ve alçak bir şey gümbürdüyordu, hayvani bir ihtiyaç vücudundan dalga dalga yayılıyordu. "Zoe, yapamam. Yaparsam kontrolümü kaybedebilirim. Zaten o kadar kötü kanıyorsun ki dikiş atılması gerekebilir."

"Sana güveniyorum. Sadece bir yudum al," diye fısıldadım. "Ve yarayı tekrar sarabilirsin. Bunu daha önce de yaptın."

Sözlerim davetkârdı, davetkârdı, çağırıyordu. Dorian gerildi ve gözleri ne demek istediğimi onaylamak için benimkileri aradı. "Seni iyileştirmeme izin verecek misin?"

Dorian beni daha önce de bir göğüs göğüse dövüş eğitimi sırasında elimi kırdığımda iyileştirmişti. O zamanlar bir vampirin kanını içmek konusunda tereddütlüydüm ve biraz da temkinliydim. Dava üzerinde çalışırken gerçek doğasını benden saklamıştı ve sonunda gerçeği öğrendiğimde onu hiç de güvenilir bulmamıştım.

Ama o zamandan beri çok şey değişmişti. Yan yana çalışarak sayısız saatler geçirmiştik ve onun gücünün damarlarımda dolaşmasının ve kollarının bedenimi sarmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayarak birkaç geceden fazla uyanık kalmıştım. Onu tekrar içimde hissetmekten başka bir şey istemiyordum.

"Evet," diye fısıldadım.

Dorian bir anda dişlerini bileğine geçirdi ve derisini deldi. Bileğini dudaklarıma doğru uzatırken yaradan kan akıyordu. Genişçe açarak dilimi tuzlu derisine bastırdım ve yoğun sıvıyı içtim. Boğazımdan aşağı süzüldü ve vücudumu kulaklarımda kükreyen uğultulu bir elektrikle doldurdu. Her duyum yoğunlaştı. Sesler daha yüksek, dokunuşlar daha sert ve tatlar daha güçlüydü. Dünyayı bastırdı, böylece tek hissedebildiğim Dorian oldu. Ondan başka hiçbir şey yoktu, beni çevreliyor, dolduruyor ve beni kendine alıyordu.

Ağzı bileğinin yerini aldı ve yavaş yavaş iyileşmeye başlayan yaradan akan kanı yuttu. Dili tekrar ağzımın içine dalmadan önce dudaklarımı ve çenemi yaladı. Hareketleri çılgıncaydı, öpücüğü gittikçe derinleşti ve sonunda serbest kaldı, dudaklarına bulaşan kanla nefes nefese kaldı.

Gözlerimiz kilitlendi ve aramızdaki bir şey koptu. Sanki bizi birbirimize bağlayan bir kordon vardı, beni onun bedenine bağlı tutan bir kordon. Ruhumu, kalbimi çekiştiriyordu. Dorian'ın yaşam gücü damarlarımdan akıyormuş gibi hissetmekle kalmıyor, sanki ben de onun bir parçasıymışım gibi hissediyordum. Açıklanamaz bir şekilde birleşmiştik.

Bu his beni çok korkutsa da hiç bitmesini istemedim.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Geçen sefer beni iyileştirdiğinde bir şeyler hissettim ama böyle değildi." "Zoe, ben-"

Sözleri ayaklarımızın altından gelen gürültülü bir sesle kesildi. Etrafımızdan hayvani bir hırıltı yükseldi ama bu bir kurt çığlığı değildi. Daha çok insana aitti, kızgın, kederli ve umutsuzluk doluydu. Nathan uyanıktı.

CHAPTER 14

"Juno nerede?" Nathan bodrum katında onun karşısına yerleştiğimizde sordu. İnsan formuna geri dönmüştü ama dün geceki dolunayın izleri her santiminde okunuyordu. Yabani ve kıvrık saçları nemli alnına yapışmıştı. Kir yanaklarını kaplamıştı. Kan vücuduna yapışmıştı. Tırnakları sivriydi. Merdivenden indiğimizde çıplaktı ama Dorian ona yeni giysiler vermişti. İlk başta Nathan'ın onları almayacağını düşünmüştüm ama sonunda kısık bir hırıltıyla giysilerin içine girdi.

"Juno üst kattaki dairesinde," dedim, önden giderek. Gezegendeki diğer tüm kurtadamlar gibi vampirlere karşı içten içe tiksinti duyuyor gibi görüldüğünden, tüm bunları benden duymasının daha iyi olacağını düşündüm. "Oldukça üzgündü, bu yüzden bir uyku hapı aldı ve yattı. Şimdi sabah oldu ama birkaç saat daha kendine gelemeyeceğini sanıyorum."

Nathan kaşlarını çattı, gözleri dudaklarıma gelene kadar beni taradı. Utanç yanaklarımda alevlendi ve bakışlarımı kaçırmama neden oldu. Yukarıda Dorian'la aramızda geçenleri duymamış olmasına imkân yoktu.

"Seni böyle bir şeye bulaşacak bir kız olarak düşünmemiştim." Başını vampire doğru salladı. "Özellikle de Eylül'de olanlardan sonra."

"Nathan." Kaşlarımı çattım. "Bak, üzgün olduğumu biliyorum ama Dorian diye bir şey yok. O vampirlikle lanetlenmiş bir büyücü. Başına gelenler için üzgünüm ama burada suçlanması gereken kişi Dorian değil."

"O zaman kim?" Bileklerine dolanan ve onu gölgeler ve örümcek ağlarıyla birlikte bodruma hapseden zincirleri çekti. "Çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla dün gece beni buraya kilitleyen oydu. Bana bunu yapmasına nasıl izin verirsin, Zoe?"

Keskin bir nefes alarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Tüm bunların nasıl işlediğini gerçekten bilmiyordum. Nathan ne kadarını biliyordu? Ne kadarını hatırlıyordu? Bu cinayetlerin sebebi içindeki adam mıydı yoksa aklını ele geçiren kurt muydu? Dorian'ın dediği gibi, kanıtlar ikincisini işaret ediyordu ama Nathan'a başka bir açıklama yapması için bir şans vermeliydim, ölümüne yol açmayacak bir açıklama.

"Bu senin iyiliğin içindi, Nathan. Ne kadarını hatırlıyorsun?" Ben sordum. "Dün gecenin ne kadarı net?"

"Bana kurt adam olduğumu bilip bilmediğimi soruyorsun, değil mi?" Başını salladı, yere sertçe bakıyordu. "Evet, farkındayım. Juno olmasaydı muhtemelen kafam karışırdı ama o bana işlerin nasıl yürüdüğünü açıkladı."

"Peki Juno kurt adam *değil mi*?" Sormak zorundaydım.

"Eski erkek arkadaşı onu ısırılmış ama o dönmemiş," dedi. "Olay olduğunda bir yüzük taktığını"

söyledi. Onu hastalıktan koruyan bir yüzük."

Kaşlarını çatarak Dorian'a sert bir bakış attım. Başını salladı ve bu bilgiyi bir kenara not etti. O yüzük tekrar konuşmaya dahil olmuştu ve merak etmeden duramıyordum... Eğer Juno o yüze daha önce sahipse, nasıl olmuştu da bir kan büyücüsünün eline geçmişti? Çözülecek daha çok gizem, cevaplanacak daha çok soru vardı. Ama şu anda odaklanmamız gereken daha önemli şeyler vardı.

"Ne yazık ki," diye devam etti Nathan, "onu koruyan yüze rağmen damarlarında hâlâ kurt adam zehri olduğunu düşünüyoruz. Bir gece ben oradayken beni öptü ve... şey, bunun garip olduğunu düşünmemenizi rica ediyorum, ama ısırarak ikinizi de rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

Yüzüm alev aldı ve boğazımı temizledim. Evet, bizi kesinlikle duymuştu.

"Juno'nun seni ısırıldığını ve bu yüzden mi dönüştüğünü söylüyorsun?" Dorian sordu, ben sesimi bulamayınca konuştu. "Bu ilginç."

Nathan kaşlarını çatı, daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeydi bu. "Bunu tanımlamak için *ilginç* dışında başka bir kelime kullanmanı tercih ederim."

Dorian, "Taleplerinizi dile getirecek durumda olduğunuzu sanmıyorum," diye tersledi.

Ona bir bakış attım. Nereden geldiğini anlasam da, işleri bu şekilde halletmek istemiyordum. Konuşmayı medeni ve sakin bir şekilde sürdürmeli ve Nathan'a durumunu açıklaması için bir şans vermeliydik.

"Bu da ne demek şimdi?" Nathan kaşlarını çatarak sordu. Zincirleri çekmeye başlamadan önce Dorian'ın asık suratından benimkine baktı. Zincirleri gittikçe daha sert çekerken metaller titriyor, nefesi hızlı patlamalar halinde dışarı çıkıyordu. "Bırakın beni. Beni burada kilitli tutmaya hakkınız yok. Bir kurt adam olabilirim ama hâlâ haklarım var."

"Dinle, Nathan." Yerden kalkıp ona yaklaştım ve birbirimizi göz göze görebileceğimiz şekilde önünde diz çöktüm. Arkamdan, Dorian'ın kurt adama olan yakınlığımdan rahatsız olduğu belli olan bir sesle mırıldandığını duydum. "Dün gece hakkında çok şey hatırlıyor musun? Kurt formuna girdiğinde, insan zihnini ne yaptığını anlıyor mu? Kontrol sende mi?"

İç çekti ve zincirlere yaslandı. "İşler böyle yürümüyor, Zoe. Kurt formu ve insan formu diye bir şey yok. Onlar kendi ayrı şişelerine koyabileceğim ayrı şeyler değil. Ben kurdum ve kurt da benim. Yani, evet, ben değiştiğimde olan her şeyi anlıyor ve hatırlıyorum."

İlginç. Ama Dorian'ın aksine, bunu yüksek sesle söylememeye karar verdim.

"Pekâlâ, güzel. Bir yerlere varıyoruz," dedim gülümseyerek, onu sakın ve rahat tutmak için elimden geleni yaptım. "Bize gecenin özetini anlatabilir misin? Bir yere gittin mi? Biriyle tanıştın mı? Sıra dışı bir şey yaptın mı?"

Sözlerimle ilgili bir şey kafasında alarm zillerini çaldırması olmalı çünkü gözlerimin içine derin derin baktı, yüzünde dalga dalga yayılan bir şüphe vardı. "Bu da ne demek oluyor? Dur bakalım. Dur tahmin edeyim. O adamı benim öldürdüğümü düşünüyorsun. Arabanın bagajına koyduğun adamı. Hayır, o ben değilim. Oradaki vampir sevgilindi."

Kaşlarım başımın tepesine fırladı. Biriktirdiğim tüm umutlar bodrumun loş ışığında kaybolup gitti. Nathan az önce ölü kan büyücüsünden haberdar olduğunu itiraf etmişti. Bu da suç mahallinde başka bir kurt adam olmadığı anlamına geliyordu. Nathan'dı.

"Hangi adamdan bahsediyorsun, Nathan?" Dorian arkamdan sessizce sordu. "Dün gece karşılaştığın biri mi?"

"Oh, lütfen." Nathan gözlerini devirdi. "Çekingen davranma. Dün gece hepimizin Descent yakınlarındaki ara sokakta olduğumuzu sen de ben de biliyoruz. Muhtemelen kanını içmek için bir cesedi yakaladın ve ben de seni durdurmaya çalıştım. Kıçına tekmeyi basmamı engelleyen tek şey Zoe'ydi." Sesi yumuşadı. "Seni ne kadar durdurmak istesem de, onun zarar görmesine izin

veremezdim."

Bu neden kaçtığını açıklıyordu ama başka pek bir şeyi açıklığa kavuşturmuyordu.

"Nathan," dedim, "onu cadılar meclisine geri götürebilmek için bagaja koyduk. Onu Dorian öldürmedi. Bir dava üzerinde çalışıyoruz ve bu da onun bir parçası. O bir kan büyücüsüydü. Mavi Ay Tavernası'nın arkasında öldürülen kızı hatırlıyor musunuz? O da bir kan büyücüsüydü."

"Şimdi, bize neden orada olduğunuzu açıklamak ister misiniz?" Dorian sordu.

"Onları ben öldürmedim. Onları tanımıyordum bile." Nathan derin bir nefes aldı ve ellerini alnına vurdu, her hareketinde zincirler şingirdiyordu. "Juno'nun yüzüğünü çaldılar ve ben de onu geri almaya çalışıyordum. Böylece kız arkadaşımın yanında olabilirdim. Aksi takdirde zehri yanlışlıkla ona geri bulaştırabilirdim ve bu sefer bağışıklığı olmayabilirdi. Ve ben bunu göze alamam. O yüzüğü almazsam birlikte olamayız."

O aptal yüzük, hala mecazi cebimde bir delik açıyordu. Değdiğinden çok daha fazla soruna neden oluyordu. Ama olumlu bir not olarak, Nathan'ın o büyücüleri öldürmüş olması gittikçe daha olası görünmeye başlıyordu. Mantıklı bir açıklaması vardı. Elbette yalan söylüyor olabilirdi ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

"O yüzüğü, uğruna iki kan büyücüsünü öldürecek kadar çok mu istiyordun?" Dorian sordu.

Bir an için oda bıçakla kesilemeyecek kadar yoğun bir gerilimle doldu. İki adam birbirlerine dik dik bakıyor, zehirli testosteron duvarlardan yansıyor. Nathan'ın boğazında alçak bir hırıltı yükseldi ve Dorian beton zeminde çömeldiği yerden yavaşça kalkmaya başladı. Çok geç fark ettim ki ikisi de kavga etmek için yalvarıyordu, doğaüstü içgüdüleri görmezden gelemeyecekleri kadar güçlüydü. Birbirlerinden nefret etmek için yaratılmışlardı ve bu kadar küçük bir alanda bir araya gelmeleri berbat bir fikirdi.

"Pekala, çocuklar. Sakinleşmeniz gerekiyor. İkiniz de." Aralarına girdim, avuçlarımı iki yana açtım. "Dorian, sen yukarı çık. Nathan'la konuşmamı kendim bitireceğim."

"Seni burada onunla yalnız bırakmayacağım." Dorian ellerini yumruk yapmış, zorlukla kontrol altına aldığı öfkesiyle titriyordu. "O katil bir kurt adam ve sen büyülerini öğrenmeyi reddediyorsun."

Sırtımı Nathan'a dönerek sesimi alçalttım ve Dorian'ın gözleriyle buluştum. Nathan yine de söylediğim her kelimeyi duyacaktı ama aramızdaki bağ ya da her neyse onun aracılığıyla konuşmak için bu ana ihtiyacım vardı. Eğer Nathan masumsa, bunu doğrulamam gerekiyordu. Ve Dorian odada kalırsa ondan daha fazlasını öğrenebileceğimi sanmıyordum.

"Bana onunla on dakika ver," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Her şey kontrolüm altında." Dorian hançerimin yanımda olduğunu biliyordu ama onu arkadaşıma karşı kullanacağımı sanmıyordu. "Bana zarar vermemek için ara sokağa kaçtı. Kurt formunda. Artık bana zarar vermeyecek."

Dorian'ın gözlerinde acı ve korku titreşti ama bir süre sonra başını salladı. Eğer yanımdaki kurt Nathan'dan başkası olsaydı, itirazlarıma rağmen reddedeceğini biliyordum. Otoriter ve buyurgan biriydi ve gerekirse beni omzuna atıp merdivenden yukarı taşıyabilirdi.

"On dakika o zaman." Dorian Nathan'a döndü, gözleri parlıyordu. "Ama ben kapının hemen diğer tarafında bekliyor olacağım. Eğer bir şey duyarsam, boğazına öyle bir sarılacağım ki, hiç doğmamış olmayı dileyeceksin."

Dorian kapıdan çıkıp gözden kaybolunca Nathan'ın yanına, yere yerleştim ve elimi uzatıp dizini okşadım. Tenim onunkiyle temas edince irkildi ve geri çekildi.

"Bunu benim söylememin çok ağır olduğunun farkındayım ama o adamla gerçekten ilişkiye girmemelisin, Zoe." Nathan'ın sesi gergindi. "O bir vampir."

"Ve sen de bir kurt adamsın." İç çekerek ona üzgün bir gülümseme verdim. "Üzgünüm, Nathan. Keşke bu konuda bana gelseydin. Yapabileceğim pek bir şey olmadığını biliyorum ama..." Omuz

silktim. "Yapabilirim

"Şu anda neler yaşadığınızı, içinizdeki canavarla mücadele etmeye çalıştığınızı anlıyorum. Ona teslim olmamanın zor olduğunu biliyorum. Değiştiğin için kendini suçlama. Bu senin elinde olan bir şey değil."

Nathan bana şaşkınlık ya da kafa karışıklığını andıran tuhaf bir bakış attı. "Ama ben yer değiştirmek istiyordum, Zoe. Juno bu ayki dolunayda bunu başarabilmem için benimle konuşuyordu. İlk kez tam anlamıyla kurt formuna geçebiliyorum."

Aklımı onun sözlerinin etrafında toplamaya çalışırken kaşlarım birbirine düğümlendi. "Anlamıyorum."

Değişmek mi *istedin*? Ama neden?"

Nathan omuzlarını kaldırdı, zincirler şingirdiyordu. "Çünkü ben artık buyum. Eğer yer değiştirmesem, ayın geri kalanında mücadele ediyorum. Uykusuzluk, göğüs ağrısı, yoğun açlık. İçimdeki kurdu kucaklamak kafamı boşaltıyor ve beni daha güçlü kılıyor. Ya da en azından buradan çıkmama izin verseydiniz öyle olurdu." Zincirleri çekti.

"Ama tehlikeli olduğun konusunda endişelenmiyor musun?" diye sordum. "İnsan tarafının pişman olacağı bir şey yapacağından? Yani, açık konuşmak istemem ama birini paramparça edebilecek kapasiteye sahipsin Nathan. Ya kurt tarafın seni ele geçirirse? Ya kontrolünü kaybedersen?"

Çenesini sıkarak yüzünü buruşturdu. "Sen anlamazsın, Zoe. Daha önce de söylediğim gibi, bu iki ayrı şey değil. Onu kontrol ediyorum çünkü o benim. Onunla savaşmaya çalıştığım zamanlar mı? Aslında o zaman daha kötüydü. Öfke hissettim. Kana susamışlık hissettim. Ellerim pençelere dönüşürdü ve kollarımda kollar çıkardı. Olduğum şeyi kucaklamaya karar verene kadar kontrol bende değildi."

Nathan'ın sözleri beni sarstı. Haklı olamazdı. Canavarı kucaklamak yapabileceği en iyi şey olmamalıydı. "Dorian'a nasıl saldırdığını gördüm, hatırladın mı? Bana kontrolün sende olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kanını içebilmek için öldürdüğünü sanmıştım," dedi Nathan. "Seni korkuttuysam özür dilerim ama vampirlerle savaşmak benim içgüdülerimde var. Arabada olduğunu fark etseydim asla saldırmazdım. Bana inanmalısın, Zoe. Milyon yıl geçse de senin saçının tek teline zarar vermem. Ya da bir başkasının."

"Vampir olmadıkları sürece," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Şey, evet." Çatlamış dudakları sonunda bir gülümsemeye dönüştü ve ben sessiz bir rahatlama iç çekişi yaptım. Muhtemelen köşeye sıkışmış, kapana kısılmış, uzun bir uykuya ve duşa ihtiyacı varmış gibi hissediyordu ama biz yine de onu bir bodruma zincirlemiş ve sorguya çekiyorduk. Bir cinayet zanlısı gibi. Çünkü öyleydi.

"Konuyu tekrar bu noktaya getirmekten nefret ediyorum ama... seni buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istiyorum," dedim. "Bir tür kanıt sunmadığın sürece iki meclisin de seni bırakmamı sorun edeceğini sanmıyorum. Bir mazeret, belki?"

Nathan'ın gülümsemesi bir anda yok oldu. "Yani o iki büyücüyü öldürmediğime dair kanıt mı istiyorsun? Buna inanamıyorum, Zoe. Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz? Gerçekten böyle bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, tanımıyorum," dedim çabucak. "Ama Dorian seni benim tanıdığım kadar tanımıyor. Kemik Meclisi konsey üyeleri de tanımıyor. Kan Meclisi'ndeki büyücülerden bahsetmiyorum bile. Onlar vahşi bir kart ve oynamak istediğinden emin değilim. Bana kalsa zincirleri çözer ve seni eve götürürdüm. Ama günün sonunda, yetkili kişi ben değilim. Anlıyor musun?"

Nathan gözlerini kırpmadan bakışlarımı karşıladı. Ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı ama

içimde bir his vardı. Ona güvenmediğimi düşünüyordu. Bunca zaman sonra ona sırt çevirdiğimi düşünüyordu. Muhtemelen Dorian'ın dünyasına o kadar kapıldığımı düşünüyordu ki, yukarıdan aşağıya ve doğru ile yanlış ayırt edemiyordum. Ona göre tüm vampirler kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Ve onun fikrini değiştirebileceğimi sanmıyordum.

"Biliyor musunuz? Görünüşe göre kanıtım var." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve eğildi

duvara sırtını dayadı. "Katilin cesetle birlikte video kanıtı. Görmek ister misin?"

"Size bu görüntülerden daha önce bahsedecektim ama sonra taverna birkaç günlüğüne kapandı. Ve gördüğünüz gibi dolunay oldu." Ekrandaki güvenlik kamerası görüntülerini işaret etti. Barda kamera olduğunu bile bilmiyordum ama anlaşılan polis gelip görüntüleri görmek istemişti. Geçen gün video kanıtı. Nathan onlara güvenlik kameramız olmadığını söylemişti ama sonra meraklandı.

Ve söz konusu gecenin görüntülerini bulmuştu.

Elimi ağzıma bastırarak ekrana yaklaştım, gözlerime inanmakta güçlük çekiyordum. Beline kürek bağlamış kapüşonlu bir figür, kan büyücüsünün cesedini arka sokakta sürüklüyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı. Kapüşondan dışarı fırlayan güçlü çeneyi, hınzır dudakların hafif kıvrımını tanıyordum.

"Adamı tanıdın mı?" Nathan bana bakarak sordu.

"O insan değil," dedim ürpererek. "Onun adı Belzus ve o bir fae."

CHAPTER 15

W Fae'lerle yüzleşmek için gecenin çökmesini bekledi. Tepede, azalan dolunay siyah gökyüzünde parlayan bir top gibi asılı duruyor, yıldızlar uzaklarda titriyordu. A Zincirle kilitlenmiş mezarlık kapılarının dışında durduğumuzda kış esintisi tenimi okşadı, yükselen metal ürkütücü gölgelere sivri uçlar fırlatıyordu.

Laura ve Dorian'a sessizce, "Belzus'u en son burada görmüştüm," dedim. Nathan, ayın güçleri vücudunu insan derisinden kurt kürküne dönüştürürken evde kalmayı tercih etmişti. "Mezarların koruyucusu olduğunu söylemişti. Ne demekse artık."

Laura kaşlarını çatı ve Dorian'ın devasa gövdesinin iki katı yüksekliğindeki kapıların tepesine baktı. "İçeri nasıl gireceğiz?"

"Geçen sefer tırmandım."

Biz de tırmandık. Önce Laura, sonra ben, sonra da Dorian. Kendimizi yukarı çektik ve diğer taraftaki yumuşak çimlerin üzerine düştük. Kışın ortasında tıkanmış bir şehirde bile etrafımızda cırcır böcekleri vızıldıyordu. Sanki mezarlık sokaklardan daha canlıydı, dalları ağ gibi kıvrılan uzun ağaçlar tepemizdeydi.

"Belki de artık burada değildir," dedi Laura, son geldiğimde kullandığım yoldan ilerlemeye başladığımızda. "Bir buçuk yıl kadar önce onun için o davayı almamış mıydın?"

"O konuda, evet," dedim, Descent'te tanıştığım fae'yi hatırlayarak. Benden bir mahzenden bir iblisi kovmamı istemişti, gölge işaretimi ortaya çıkaran bir büyü. Sonra da derime bir illüzyon yapmış ve gerçekte ne olduğumu sonsuza dek saklamıştı. "Ama çok uzun zamandır buradaymış gibi davrandı. Ve daha da uzun süre burada kalacakmış gibi."

Laura ürperdi ve ben de tepkisini anladım. Belzus en hafif tabirle tuhaf biriydi. Parlayan teni ve ışıldayan gözleriyle yakışıklı bir fae olmasına rağmen gerçek formunu dünyadan saklıyordu. Bunun yerine karanlık ve kabarık bir pelerin giyer, yaşlı ve solmuş bir adam görüntüsü verir, kırıksıklıkları donuk gözlerinden dışarı taşardı. Fae'ler hilekârlıklarıyla tanınırlardı. Eğer yalan söylemiyorlarsa, muhtemelen bir şeyleri çarpıtmak ve sözlerinin başka bir anlama gelmesini sağlamak için bir yol buluyorlardı. Açıkça yalan söylemeyebilirlerdi, ama gerçek yine de düşündüğünüz gibi olmazdı.

"Onu nasıl bulacağız?" Dorian sordu. "Bu arazide bir tür ev var mı?"

"Sanmıyorum," dedim, etrafımdaki eskimiş mezar taşlarına ve patikanın kenarındaki büyük anıt mezarlara bakarak. "Burada mezarları korumadığı zamanlarda buraya girip çıktığını, fae diyarına gittiğini hissediyorum."

Laura ürpererek, "Bu gerçekten tüyler ürpertici," dedi. "Mezarları neyden koruyor?"

"Evet, düşündüğünden çok daha ürkütücü," dedim. "Mezarları hiçbir şeyden korumadığını söyledi. *Dünyayı mezarlardan koruyor.*"

Laura'nın yüzü beyazlaştı, teninin rengi tepesindeki parlayan ayla eşleşti. "Ne? Zombiler gibi mi? Zombiler gibi mi? Ama bu gerçek olamaz. Seninle dalga geçiyor olmalı."

"Söylentiler var," dedi Dorian yürümeye devam ederken. "Zombiler hakkında değil ama ölümlere hükmetme gücüne sahip büyücüler hakkında. Ne kadar doğru bilmiyorum elbette, çünkü bu tür bir güce sahip olanlar gölge büyücüler."

"Gölge büyücüler." İçimi çektim ve kalbim sıkışarak gözlerimi kapattım. "Tabii ki öyle. Başka kim olacak?"

"Dediğim gibi, bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim," diye devam etti Dorian. "Ve doğru olsa bile bu büyü'nün bulunduğu büyü kitabı sonsuza dek kaybolmuş olabilir. Bazıları Gölgeler'in 1400'lerde Dört Büyücü Savaşı'nı bu şekilde kazanabildiğini söylüyor. Cesetleri mezardan çıkarıp ordularının bir parçası olarak savaşmalarını sağladılar. Ama kimse kesin olarak bilmiyor. O zamanlar iyi kayıt tutmuyorduk ve insan tarihi kitapları doğaüstü savaşları, hatta insanların o zamanlar bildiklerini bile kapsamıyordu. Kendi tarihlerinin büyük bir kısmı gibi bunların da üzerinden atlamışlar."

"Ama eğer büyü kitabı kaybolduysa ve kimse bu tür bir büyü yapmıyorsa, o zaman neden bir fae bu mezarlığı koruyor olsun ki?" Bir yanım bu sorunun cevabını bilmek istemese de sormadan edemedim. Eğer dışarıda biri ölümlerden bir ordu kurmayı biliyorsa, bunu görmek için etrafta olmamayı umuyordum.

"Sanırım burası onun daimi görev yeri. Şu anda buna özel bir ihtiyaç duyduğunu sanmıyorum," dedi Dorian kaşlarını çatarak. "Ama benim sözümü gerçek olarak kabul etme. Bir fae beni ilk kez kandırmıyor."

Ayaklarım yavaşladı ve kaşlarımı kaldırdım. "Sen mi? Dorian Kostas, mükemmel, her şeyi bilen vampir mi? Öyle olmadığını söyle."

"Çok komik." Dorian'ın dudakları kıvrıldı. "Ama evet. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, zaman zaman gözümü boyadıkları bile oldu. Yine de çok fazla değil. Onlarla yeterince uğraşırsanız, nasıl düşündüklerini anlamaya başlayabilirsiniz."

Dorian'ın sesi kendinden emin çıksa da tedirginlik iliklerime kadar işledi. En son buraya Fae'lerin teklifi üzerine gelmişim ve her zaman görünenden daha fazlası olduğunu hissetmişim. Sonunda buraya geri dönmem kaçınılmaz görünüyordu ve bu mezarlıktaki geçmiş olayların ne kadarının buna yol açtığını merak etmek zorundaydım.

Bunun ne kadarı kasıtlıydı?

Belzus onu kayıta göreceğimizi biliyor olmalı. Bir fae böyle bir hata yapmaz. Bu da onu avlamak için mezarlığında sinsice dolaşırken buraya geleceğimizi bildiği anlamına geliyordu. Omurgamdan aşağı huzursuz bir ürperti kaydı ve olduğum yerde durdum, iblisi kovduğum eski taş mahzene bakarken sertçe yutkundum.

Tüm bunlar bir tuzak gibiydi. Doğruca içine girdiğimiz bir tuzak.

Sesim rüzgârda boğuk bir fısıltı gibiydi. "Çocuklar, burada olmamız gerektiğinden emin değilim."

Kalbim göğsümde sertçe çarparken hançerimi kaptım. Güç damarlarımda şarkı söylüyor, ruhumu bir kenara itmek için çok uğraştığım bir sihirle dolduruyordu. Korku onu içimden çıkarıyor, ne olursa olsun bana yardım etmek için orada olduğunu kulağıma fısıldıyordu.

"Neden olmasın?" Laura fısıldayarak karşılık verdi, olabildiğince sessiz olmak için işaretimi aldı. "Katil o, değil mi?"

Dorian benim yerime, "Çünkü bunu kesinlikle bizim buraya gelmemiz için ayarladı," diye cevap verdi. "Sen de böyle düşünüyorsun. Öyle değil mi, Zoe?"

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Sanki bize bir şekilde tuzak kurmuş gibi hissediyorum. O kapının diğer tarafında ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim."

"Eğer bunu bilerek yaptıysa, o zaman bunu öğrenmeliyiz. Değil mi?" Laura derin bir nefes aldı ve omuzlarında kararlı bir duruşla mahzene birkaç adım daha yaklaştı. Kurbanların kim olduğuna bakılırsa, bu davayı fazlasıyla kişiselleştirmiş gibi görünüyordu. Henüz onların meclisine katılmamış olsa da kendini bir kan büyücüsü olarak görüyordu. Onlar *onun* insanlarıydı ve ölüyorlardı.

"Laura," diye uyardım, onu durdurmak için uzandım. Ama ben kolunu yakalayamadan o elini taş kapıya dayamıştı. Derin bir nefes alarak sertçe itti ve kapı açıldığında nefesi kesildi. Mahzenin derinliklerine bakarken midemde korku birikti ve sezgilerim ensemde seğirdi. Buraya en son geldiğimde, mahzen kilitliydi. Anahtarlar Belzus'taydı ve beni içeri almak zorunda kalmıştı.

Ama şimdi *açıldı*.

"Hadi," diye fısıldadı. "Bakalım içinde ne varmış."

İtirazlarıma rağmen üçümüz taş muhafazanın içine tikiştik. Dorian o kadar uzundu ki, içeri adım attığımızda başı kapının üst kısmına değiyordu ve bu kadar küçük bir alanda büyük ve otoriter görünüyordu. Diğer her şey hatırladığım gibiydi. Odanın ortasındaki taş sütunun üzerinde yükseltilmiş bir tabut duruyordu ve duvarlar aradan geçen uzun yılların kanıtı olan derin oyuklarla kazınmıştı.

Birden kapı arkamızdan çarparak kapandı ve sıcaklık en az yirmi derece düştü. Rüzgâr etrafımızda uğulduyor, buz gibi hava tenimi yakıyordu. Dorian kolumdan tutup beni arkasına iterken, pürüzsüz taş sütunun arkasından karanlık, şekil değiştiren bir form havaya yükseldi. İblis kükrerken ağır kanatlarını çırpı ve mahzenin etrafına yeni bir acı hava bulutu gönderdi.

Dorian acil bir fısıltıyla, "Arkamda kal," dedi. "Ben büyüü yapacağım. Onu kovmaya başladığımda, Laura'yı buradan çıkar."

"Ne? Neden?" diye sordu Laura, sesi tiz ve çılgıncaydı. Bu onun bir iblisle ilk karşılaşmasıydı, ilk kez bir iblisi yakından ve kişisel olarak görüyordu. Benim gibi o da evde kovma büyüü çalışmıştı ama gerçek bir büyü yapma şansı hiç olmamıştı. Ve şimdi başlamak için doğru zaman olduğunu düşünmüyordum. Aramızdaki bağ sayesinde Dorian'ın duygularını hissedebiliyor ve düşüncelerini anlayabiliyordum. Eğer bu fae kan büyücülerini hedef alıyorsa, az önce dikkatle kurduğu tuzağa düşmüştük. İblis bizim yerimize doğruca Laura'ya, aramızda nasıl karşılık vereceğini bilmeyen tek kişiye saldıracaktı. Bu durumda, onu hemen buradan çıkarmamız gerekiyordu.

Dorian dizlerinin üzerine çöktüğünde, elimi Laura'nın koluna doladım ve onu kapıya doğru çektim. Ama kolu çektiğimde, kapı açılmadı. Homurdanarak daha da zorladım, panik gözyaşlarım gözlerime hücum etti. Kapı yerinden kımıldamıyordu.

"Git. Terk et burayı!" Dorian'ın sesi küçük alanda gürledi. Rüzgâr etrafımızda savruluyor, soğuk tenimi yakıyordu. İblis bir o yana bir bu yana koşuyor, mahzenin her santimini yutana kadar hızını ve boyutunu artırıyordu.

Damarlarım boynumda zonkluyordu. Yine oluyordu. Dorian'ın büyüü işe yaramamıştı. "Dorian, unut bunu," diye bağırdım iblisin kükremesi üzerine.

"Çekmeme yardım et!"

Dorian iblise son bir kez baktıktan sonra döndü ve kapıda bana katıldı. Üçümüz birlikte sert taşı çekiştirdik, taş bizim ağırlığımız altında zar zor kıpırdarken gözlerimiz sınıksız kenetlendi. Tekrar tekrar çektik, iblis arkamızdan kükrüyordu. Her çılgınca çekişte kollarım ağrımaya başladı ama sonunda kapı açıldı.

Biz gecenin serin havasında yuvarlanırken, Fae mahzenin dışında durmuş yavaşça el çırpıyordu. Dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşmüştü ve bu gülümseme karnımda bir öfke ateşi yaktı.

Alkışlar kesildiğinde, büyük bir metal anahtarı mahzenin kilidine soktu ve çevirerek kapattı, iblisi içeriye kapattı.

"Aferin," dedi Belzus şarkı söyler gibi bir sesle. "Sürgün rününün bu yaratığa karşı işe yaramaması ne yazık."

"Bu bir çeşit tuzak mıydı?" Ona doğru yürürken ellerimi kısırarak tersledim. Damarlarımda dolaşan gölge büyüsü beni yumruklarımı suratına indirip onu kanlı bir hamur haline getirmeye itti ama bu hisleri bastırdım. "Bizi öldürtmek için bir çeşit numara mı?"

"Tam tersine." Belzus, Dorian parlak turuncu kordonlarını etrafına fırlatıp onu olduğu yere hapsettiğinde zorlukla irkildi. "Beni Kemik Meclisi'ne götüreceğini mi anlamalıyım?"

Sesi hoş ve sakindi, sinirlerimi bozuyordu. Belli ki kendini gösterdiğinde bunun olacağını biliyordu. Aksi takdirde, gölgelerde saklanırdı. Peki, ne yapmaya çalışıyordu? Bir önemi yoktu. Büyülü parmaklıkların ardına kilitlendikten sonra hiçbir yere gidemezdi.

"Emin olabilirsin," dedim çenemi kaldırarak. "Belzus, soyadın her neyse, kan büyücüleri Sylvia Anderson ve Mark Spencer'ı öldürmekten tutuklusun. Ve hepimizi öldürmeye teşebbüsten."

Belzus sadece gülümsedi.

CHAPTER 16

T Bone Cadılar Meclisi'nin merkezi üç ay öncesine göre çok daha farklıydı. O zamanlar konsey üyeleri ve bazı İnfazcılar (ne yazık ki Dorian değil) Cambridge'deki büyük bir malikaneyi evleri olarak görüyorlardı. Burası konakladıkları, toplantılarını yaptıkları ve şu anda bilinen tüm kemik büyülerinin grimoire'larını sakladıkları binaydı.

Ne yazık ki, vampirler saldırdığında tüm bunlar alevler içinde kalmıştı. Yangına neyin sebep olduğunu kimse bilmiyordu ama hepimizin şüpheleri vardı. Kaos yaratmak isteyen vampirlerin kendileri. Ya da belki de bunca zamandır ipleri elinde tutan Baş İnfazcı Vincent. Belki izini kaybettirmek, belki de meclisi daha da kızdırmak için.

Nedeni ne olursa olsun, bina gitmişti ve şimdi konsey üyeleri yüksek bir binanın en üst katında, bir aile gibi bir arada yaşıyorlardı. Artık sadece beş kişilerdi ve her birinin kendi odası vardı. Alışık olduklarından çok daha farklıydı. Geri kalanımıza katılmak için dünyaya geri dönmüşlerdi.

Yeni atanan ve bir önceki Çağırıcı olan Magister, asansör en üst katta pır pır edip açıldığında bizi karşıladı. Gözleri fae'lere takılınca parladı, genelde soğukkanlı olan yüz hatlarında heves ve heyecan dalgalandı.

"Peki burada kim var?" diye sordu ellerini birbirine sürterek.

"Ben Belzus, Forest Hill Mezarlığı'nın koruyucusuyum," diye cevapladı fae, Dorian daha Magister'a neler olduğunu anlatamadan. Kan büyücüsü katili getireceğimizi söylemek için önceden aramıştık ama bundan fazlasını söylememiştik. Göründüğünden çok daha güçlü olan bir fae'nin etrafındaki korumaları tutarken konuşmayı sürdürmek biraz zordu.

Magister Salvatore başını sallayarak, "Evet, adınızı duymuştum," dedi. "Burada cazibenizi takınmanıza gerek yok."

Fae gülümsedi ve bir anda, çamura bulanmış mezarcı artık Dorian'la benim aramda durmuyordu. Onun yerinde genç bir adam duruyordu, kalın göğsü kabarmış, altın benekli gözlerinde gururlu bir ifade vardı. Elmacık kemikleri yüksekti ve bronz yüzüne yontulmuştu, kulaklarının uçları hafif sivriydi. Ve saçları. İpek kadar pürüzsüz görünen yumuşak altın rengi bukleler. Bana daha önce kendisinden bir parça göstermiş olsa da, böyle bir fae'yi hiç bu kadar yakından görmemiştim. Ve sanki konuşamayacakmışım gibi hissettim.

"Çok daha iyi." Magister Salvatore fae'ye hızlı bir selam verdi. "Şimdi, sizi kilit altına almamız gerektiğini anladığınızdan eminim. İnfaz memurlarım iki kan büyücüsünün öldürülmesi olayına karıştığınıza dair ellerinde kanıtlar olduğunu söylediler. Bu suçlamaları doğrulayana ya da reddedene kadar sizi gözlem altında tutmamız gerekiyor."

"Ne oluyor lan?" Kaşlarımı çatarak söyledim. "Elimizde cesedi sürüklediğini gösteren video görüntüleri var."

ara sokakta. Mezarlıkta bizi bekleyen bir iblisi vardı. Eğer bu yeterli bir kanıt değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

"Zoe," dedi Dorian sert bir bakışla. "Yapma."

"Ne yapmayayım? Magister'ın bu fae'ye neden bir tür kraliyet mensubuymuş gibi davrandığını sormayacak mısın?" Ellerimi yumruk haline getirdim. "Onu buraya getirmeye çalışırken hayatlarımızı tehlikeye attık."

Ama Dorian sadece içini çekti ve çenesini sıktı. Görevdeki Magister'a en üst düzeyde saygı ve hürmet göstermekten başka bir şey yapmak protokole aykırıydı ama İnfazcı işinin bu tarafında hiçbir zaman iyi olmamıştım. Ne önceki Magister görevdeyken ne de şimdi. Konsey el değiştirdiğinde işler biraz düzelmişti ama yine de doğru yapmak için zahmet etmedikleri çok şey vardı.

Ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum, her fırsatta fikrimi söylemekten başka.

Magister bir elini kaldırdı ve gülümsedi. "Sorun değil Dorian. Zoe Bennett'in ziyareti, her ne kadar sert bir şekilde ifade etmek istese de, ondan bazı girdiler olmasaydı, bu bir ziyaret olmazdı. Sorularınıza gelince, mahkûma odasını gösterir göstermez cevaplayacağım. Alt katta onun gibi mahkûmlar için ayrılmış güzel bir odamız var."

A Magister'a video görüntülerini gösterdikten sonra, elini çenesinde gezdirerek yerde volta attı. Birkaç dakika sessiz kaldı, sadece boş ekrana baktı. gerçek kasetten daha fazla cevap içeriyorsa. Bir an sonra içini çekti ve sandalyenin kenarına tünedi, oldukça ikna olmamış görünüyordu.

"Genç görünümüne rağmen, Belzus yaşlı bir fae. Bu cadılar meclisinin Boston'daki merkezinden daha uzun süredir o mezarlığı koruyor. O yılların tek bir tanesinde bile şiddet göstermedi." Magister başını salladı ve kaşlarını çatı. "Bana gösterdiklerinizi anlamakta güçlük çekiyorum."

"Videoda cesedi sürüklüyor. Her yerinde kan var." Bariz olanı söylediğimi biliyordum ama söylemem gerekiyordu. Mezarlığın etrafında ne kadar uzun süredir dolaştığı umurumda değildi, bu kanıtların gösterdiği şeyi değiştirmiyordu.

"Evet, bunu gördüm Zoe. Ekranda ne olduğunu tartışmıyorum."

"Bizim için hazır olduğunu unutma," diye ekledi Dorian. Benim tarafımı tuttuğunu duyunca bir an için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kurallara bağlı kalmayı sevdiği için bunu yapacağından emin değildim. "Videoyu gördükten sonra onu aramaya geleceğimizi biliyordu ve Zoe'nin doğruca o iblisi sürgün ettiği mahzene gideceğini biliyordu."

"Fae'ler iblis çağıramaz." Üstat Salvatore parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Ama kabul ediyorum, bu onu oraya getirmek için başka bir şey yapmadığı anlamına gelmez. Ne de olsa hilede ustalar." İç çekerek gözlerini kapattı. "Onu Kan Meclisi'ne teslim edeceksek bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Onu ölüme mahkûm edecekler ve o mezarları koruyan fae'yi yok etmeden önce doğru katili yakaladığımızdan emin olmak istiyorum."

"Ama-" Başladım ama Magister beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Bu konudaki son sözüm bu," dedi. "Şimdi bana şu iblislerden bahset. Sürgün büyülerinize yanıt vermediklerini mi söylüyorsunuz?"

"Bu doğru," dedi Dorian. "Birkaç gün içinde birkaç tane oldu. İlk birkaçı bir oto tamirhanesindeydi. Diğeri de mahzende. Hiçbiri standart sürgün büyüsüne yanıt vermedi."

ama Zoe onu denemedi-"

Sözünü aniden kesti, tüm hayatımı mahvedecek sözleri söyleyemeden kendini tuttu. Çünkü o cümlelerin sonunun ne olması gerektiğini biliyordum. *Gölge büyüsü*. Kalbim göğsümde titredi ve ağzım kurudu. Gerçek doğamı konseye ifşa etmeye çok yaklaştık. Ya öğrenirlerse? Ne yapacakları belli olmazdı.

Magister bir kaşını kaldırdı. "Zoe neyi denemedi?"

"İkimiz de denedik," dedim çabucak. "İkimizin toplamına yanıt vermedi."

"Bu kesinlikle sıra dışı bir durum," dedi Üstat Salvatore, "ama tamamen emsalsiz de değil. Eğer doğru hatırlıyorsam bu iblislerden birkaçı savaş sırasında ortaya çıkmıştı. Onlarla bizzat karşılaşmadım ama haklarında söylentiler duymuştum."

Öne doğru eğildim. "Eğer savaşta birkaç tane varsa, o zaman birileri onları kovmanın bir yolunu bulmuş olmalı, değil mi?"

"Yaptığımıza inanmıyorum." Bakışlarını Dorian'a çevirdi, gözleri aniden keskinleşmişti. "Bunun yerine, onları fetheden vampirlerdi. Sürgün edilmelerini engelleyen büyüyü kırabilen tek şey zehirleriydi."

Vampirler. Keskin bir nefes alarak Dorian'ın eline uzandığımı hissettim ve kısa bir süre sonra durdum. Bu gerçekten de bugün duymak istediğim türden bir haber değildi. Hayatımın geri kalanını başka bir vampir görmeden geçirebilirdim ve mutlu olurdum. Dorian hariç tabii ki.

Dorian başını sallayarak, "Vampir zehri," dedi. "Sanırım bu onlarla savaşabileceğim anlamına geliyor."

"Eh, sen bir vampirsin," dedi Magister Salvatore. "Ama acele et. Eğer dünyamızda birden fazla iblis varsa, perde her geçen an tehdit altında demektir."

CHAPTER 17

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Taş mahzenin önünde durduğumuzda kış rüzgârı etrafımızda hızla esiyordu. Cebimdeki eski metal anahtarlar şingirdiyor, bu ses mezarlığın ağır sessizliğinde yankılanıyordu. Anahtarlara el koymayı başarmıştık, ancak Belzus bizim anahtarları almamızdan ürkmüş görünüyordu.

onları istedi. Başladığı işi bitireceğimizi varsayarak iblisle tekrar yüzleşmeye karar verdiğimiz için muhtemelen memnundu. Tedbirli olmak için Laura'yı evde bırakmıştık. Ne olur ne olmaz diye. En iyi arkadaşımın Fae'nin kan büyücüsü öldürme çılgınlığının bir sonraki hedefi olmasına izin veremezdim.

"Bu kesinlikle iyi bir fikir değil," dedi Dorian, ilk kez benimle aynı fikirdeydi. Bana doğru döndü ve uzun boyu şişmiş ayın üzerini kapatarak kaslı omuzlarını karanlık bir siluete dönüştürdü. "Ama senin daha iyi bir fikrin var mı? Magister'ı duydun ve onun haklı olduğunu biliyorsun. Bu iblisler diyarımızda ne kadar uzun süre kalırsa, perde o kadar zayıflar. Onları er ya da geç sürgün etmeliyiz ve eğer gereken buysa? O zaman bunu yapmak zorundayız."

Tam olarak ne gerekiyordu? Yol boyunca sorduğum soru buydu. Vampir zehri, demişti Magister, ama bu sadece *ne* olduğuydu. *Nasıl* olduğu benim için hâlâ çok bulanıktı.

"Yapacağımız şey şu," dedi Dorian alçak bir sesle. "Birlikte içeri gireceğiz. Sen saldırmasını engellemek için bir kemik koruması yapacaksın. Bunun senin gücün olmadığını biliyorum ama pratik yapıyoruz. Sadece ne çalıştığımızı hatırla. Sonra, hazır olduğumu söylediğimde, korumaları bırak. Hızımı kullanarak ileri atılacağım ve onu ısıracağım."

Sözlerini işlerken aklım başımdan gitti. "Dorian. Bu kulağa berbat bir fikir gibi geliyor. Kemik büyülerim çok zayıf ve ben-"

Sol elimi tutarak bana doğru yaklaştı. "Sadece bir süreliğine iblisin etrafındaki koruyucuları tutman gerekiyor."

"Ama gölgelerden yapılmış bir şeyi nasıl ısırırsın?" Dokunuşuna karşı titreyerek sordum. "Sanki katı bir formları varmış gibi."

"Gündüzgezenler bunu savaşta yaptı." Cebinden kemik tebeşirini çıkardı ve avucumun üzerinde rune'un izini sürdü, nazik dokunuşu tenimi gıdıkladı. Bitirdiğinde elimi yumruk yaptı ve kalbime bastırdı. "Bunu yapabiliriz, Zoe."

Dorian haklıydı. Magister'a göre, Gündüzgezenler savaş sırasında iblisleri ısırmışlardı ama bu bilgi ensemdeki keskin karıncalanmayı durdurmadı. Burada neler olduğu hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey vardı. Ortağım bazen kendini yenilmez, başına ne gelirse gelsin iyileşebilecek biri olarak görmeyi severdi. Ama bir iblis ona diğer yaratıkların verebileceğinden çok daha fazla zarar verebilirdi. Sonsuz bir yaşam çizgisine sahip olabilirdi ama yok edilemez değildi.

Ve bu, unutmamasını umduğum büyük bir farktı.

Kapının kilidini açmak için öne doğru adım attığımda Dorian'ın eli omzuma düştü ve sıktı. Biz

kan dolu öpücük hakkında hiç konuşmamıştı, ama bunca zamandır aklımın bir köşesinde duruyordu. Pişman mıydı? Tekrar yapmak istiyor muydu? Sormak için can attığım ama sormadığım sorular. En azından şimdi. Sadece büyüye karşı bağışıklığı olan bir iblisle yüzleşmek üzere olduğumuz için değil, aynı zamanda onun söyleyebileceklerinden korktuğum için.

"Bunu yapabilecek misin?" Sesi yumuşaktı ve normalde olduğundan çok daha anlayışlıydı. "Koşuşların senin gücün olmadığını biliyorum ama gölge büyü konusunda seni daha fazla zorlamayacağım."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde karnım sıkıştı. "Sana hiç söylemediğim bir şey var. Güçlerim hakkında bilmen gereken bir şey. İlk başta hiçbir şey söylemedim çünkü bunun ne anlama geldiğinden korkuyordum. Sonra da bunun geçip gidecek bir şey olduğunu umdum. Dürüst olmak gerekirse, geçti sayılır ama o zamandan beri gücüm bu şekilde teslim olmadım. Yani, gerçekten bırakırsam ne olacağını bilmiyorum."

"Bana her zaman her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Zoe," dedi Dorian. "Ve seni rahatsız eden şeyi içine atmaktansa paylaşmanı tercih ederim. Belki yardımcı olabilirim."

"Gerçekten yapabileceğini sanmıyorum, Dorian." Gözlerim tekrar yüzüne dönmeden önce yere kaydı. "Vincent'ın evindeyken gücümün benden fişkırdığı zamanı hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "O anı asla unutmayacağım. Hiç bu kadar vahşi görünmemiştin. Ya da daha korkutucu." "İşte bu yüzden peşini bırakamıyorum. Beni Vincent'ı öldürmeye ikna etmiş olması beni korkutsa da, *bu*

gerçekten korktuğum şey." Yaklaştım ve elimi kalbinin üzerine koydum. "Zihnimi doldurdu ve kontrolü ele geçirdi. Ne yaptığının tam olarak farkında değildim. İblisleri kovduktan sonra, benden gücümü sana çevirmemi istedi. Benden vampiri yok etmemi istedi. Seni, Dorian. Büyüm beni *sana* çevirmeye çalıştı."

Dorian'ın tepkisini beklerken nefesim ciğerlerimde durdu. Ona bunu söylemekten korkuyordum ama zamanının geldiğini biliyordum. Ne kadar tehlikeli olduğumu bilmesi gerekiyordu. Geri çekilecek miydi? Bütün bu zahmete değmediğime karar verir miydi?

Dorian sessizdi, gözleri yüzüme kilitlenmişti. Bedenim onunkine yaklaştıkça kanım damarlarımda dolaşüyor, ruhum anlamadığım bir şekilde ona çekiliyordu. Bir süre sonra uzandı ve elini benimkinin etrafına dolayarak göğsüne doğru daha sıkı bastırdı. "Kabul etmediğin şey direndiğin. Beni yok etmedin. En azından benim söyleyebileceğim kadarıyla." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Yani bu seni korkutmuyor mu?" diye sordum.

"Eğer bu emri kulağında duyan dünyadaki başka bir cadı olsaydı, o zaman biraz endişelenebilirdim." Çenemi çimdikledi. "Ama sen, Zoe? Sana hayatım pahasına güveniyorum."

Kalbim durdu ve ciğerlerim havasız kaldı. Diğer tüm görüntüler ve sesler göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu, yerlerini sadece önümde duran adama bıraktı. Tenime dokunduğu yerde çenem yandı ve elimi vücuduna yasladığı yerde parmaklarım gerildi. Bir vampir olmasına ve kalbinin artık atmamasına rağmen, göğsünde çılgınca çarptığını hissettiğime yemin edebilirim.

Serbest elim ağır bir şekilde yanıma düştü, parmaklarım metal basamağa doğru kaydı. Anahtarlar yere çarparak beni hayallerimden uzaklaştırdı. Keskin bir nefesle geri adım attım. Ondan uzaklaşmak istediğim için değil, aniden ne kadar yakın olmak istediğimi fark ettiğim için.

Anahtarları yerden alırken beceriksizce, "Güven oyu için teşekkür ederim," diye mırıldandım. Titreyen ellerimde takırdadılar ve ne kadar telaşlı olduğumu ele verdiler.

Dorian dudaklarını eğlenerek bükerek, "Gergin görünüyorsun," dedi.

"Lanet olası bir iblisi ısırmayı deneyeceksin," dedim. "Gergin olmak mantıklı eğer

Bana sor."

"Elbette." Dorian anahtarları yavaşça elimden alırken gülümsedi. "Belki kapıyı ben açarım. Bu anahtarların sesi ölüleri bile uyandırır."

Titreyerek başımı salladım ve kendimden yarı yarıya nefret etmeme rağmen onun kontrolü ele almasına izin verdim. Neden bu adamın yanında normal bir kız gibi davranamıyordum? Sanki birlikte çok fazla zaman geçirmemiştik. Muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmeyen birkaç kelime yüzünden beni bu kadar telaşlandırmamalıydı.

Ama onlar benim için her şey demekti.

Kilit tıklayarak açıldığında, bu düşünceleri bir kenara itmek zorunda kaldım. İblisle yüzleşme zamanıydı ve aklımın başka bir şeye takılmasına izin veremezdim. Gözlerimi kapatarak, kontrol edemeyeceğim bir güç için içimin derinliklerine uzandım. Kemik büyü. Toprağın gücü. Bir gölge büyücüsü olduğum için, bunu asla bir kemik büyücüsünün yapabildiği gibi yapamazdım. Ama pratik yapıyordum ve ailemin ikisi de cadılar meclisinin üyesiydi. İçimde az da olsa bir miktar vardı, bu da koğu gibi basit bir büyüyü yapabilmeme yetiyordu. Bazen.

Büyünün birkaç telini zihnimin kavrayışına çektim ve enerjimi bu küçük güç parçasına odakladım. Bir koruma oluşturmak için bu yeterli olacaktı.

Bu yeterli olmalı.

"Hazırım," diye fısıldadım ve Dorian kapıyı tekmeleyerek açtı.

Bir an bile tereddüt etmeden ellerimi uzattım ve avuçlarımdan güç fışkırırken dişlerimi sıktım. Kenarları ışıkla parlayan turuncu toplar mahzene doğru uçarak iblisin karanlık formuna çarptı. Derin bir nefes alarak binanın içine girdim, topları önümde tuttum ve iblisin kıvranan bedenine doğru ittim. Kükredi, sert sesi kulak zarımı yarıdı.

Ama kalkan, etrafımızı saran kış fırtınasına ve ayaklarımızın dibindeki toprağı sarsmaya başlayan alçak gümbürtüye rağmen, ne kadar zayıf olsa da sıkıca tutundu. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bunca zaman bunun çok küçük bir kısmı için o kadar çok savaşmışım ki, şimdi koğu gibi iblisin etrafında turuncu bir ateş gibi parlıyordu. Bu şimdiye kadar kontrol ettiğimden daha fazla kemik büyüydü, sanki onu başka bir yerden çekiyormuşum gibi, sanki birinden destek alıyormuşum gibi-

"Zoe!" Büyü çatırdayıp patladığında Dorian bağırdı ve beni birkaç adım geriye fırlattı.

"Bunu daha ne kadar tutabileceğimden emin değilim!" Gök gürültüsü ve yuvarlanan bulutların sesi arasında bağırdım. Bir mahzenin içinde olmamıza rağmen, etrafımızda kıvrılan bulutlar gibi dönen ve bir kreşendoya dönüşen doğaüstü bir büyü fırtınasının ortasındaydık.

Dorian başıyla onayladı ve mahzene doğru itti. Bir an için gözleri bana doğru kaydı, yapmayı başardığım şeye hayretle baktı. Ama daha fazla dayanamadım. Büyü parçalara ayrılma tehlikesi geçirirken parmak uçlarımda elektrik parlamaları hissettim. Kollarım ağrıyor ve büyü kafatasımı dövüyordu, dayanmak için tek yapabildiğim buydu. Bu benden her şeyimi alıyordu ve sadece saniyelerim kalmıştı.

"Hazır mısınız?" Dorian sonunda gözlerini benimkilere kilitleyerek sordu. Vücudunu çelikleştirip çömelirken ve çenesini sıkarken başımı salladım. "Hazır ol. Hazır. Başla!"

Gardımı düşürdüm ve kemik büyü yok olup beni taş duvara çarptı. Dorian iblise doğru koştu, dişleri büyümün sönmekte olan ışığında parıldıyordu. Bir bulanıklık içinde hareket etti, benim anlayamayacağım kadar hızlıydı. Ve sonra iblisin üzerindeydi. Ya da iblisin içinde. Ya da iblisin arkasındaydı. Bunu söylemek imkansızdı. Bir an Dorian iblisin önündeydi, bir kol gibi görünen bir şeyi yakalamış ve ağzını onun etrafına sıkıştırmaya çalışıyordu. Ve sonra, Dorian değişen gölgelerin arasında kükrüyor ve dişlerini gıcırdatıyordu.

Neler olduğunu bilmiyordum. İŖe yarıyor muydu? Yardım etmek için bir Ŗey mi yapmalıydım?

İblis başını geriye attı ve kafamı yaran bir çığlık sesi çıkardı. Ellerimi kulaklarıma kapattım ve dizlerimin üzerine çöktüm, sesi engellemek için gözlerimi sıkıca kapattım. Yanan gözyaşlarımla arasından Dorian'ın da aynısını yaptığını gördüm, gölgeler etrafında dönerken ağır bir şekilde çöküyordu.

Ve sonra iblis kanatlarını açarak taş duvarlara doğru fırladı. Kahkahaya benzeyen bir sesle kıkırdadı, acıya benzeyen bir sesle. İblis başını kapıya doğru çevirirken kanatlarını son bir kez daha fırlattı. Rüzgâr, yanan közler ve kış fırtınasıyla yanımdan hızla geçti.

Geniş gözlerle, açık mahzenden kayboluşunu izledim, gecenin içine doğru kaçarken arkasında gölgeler izliyordu. Gözlerimi kırdım, şok vücudumu sarstı.

İblisler bu âleme girdiklerinde her zaman kendilerini çevreleyen dört duvar ve tavana hapsedilmişlerdi. Ama bu seferki dünyaya salınmıştı.

CHAPTER 18

"Onu ısırarak işe yaramadı." Dorian mahzenin dışındaki yumuşak çimenlerin üzerinde bir ileri bir geri yürürken telefona sarıldı. "Özür dilerim, Magister Salvatore. Şu anda size karşı kısa konuştuğumun farkındayım ama bir iblis bu diyarda özgürdür." Dorian kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hayır, hiçbir fikrim yok.

Nerede olduğunu. Mahzenden dışarı uçtu. O şey her yerde olabilir."

Bir süre sonra Dorian aramayı sonlandırdı ve ellerini gür saçlarının arasına sokmadan önce telefonu yere fırlattı. "Hiçbir fikri yok. Sanki bu konsey bir öncekinden daha da beceriksiz."

Dorian'ın Kemik Meclisi'nin şanlı konseyi hakkında bu şekilde konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Genellikle, iyi bir İnfazcı'nın olması gerektiği kadar saygılıydı. Belki de bütün bir meclisi yönetme stratejileri hakkındaki karamsarlığım ona da bulaşmıştı. Ya da belki de sonunda, bitmek bilmeyen toplantılardan başka bir şey söz konusu olduğunda neredeyse hiç deneyimleri yokken yönetme konusunda berbat olduklarını fark ediyordu.

"Bu savaşta mı oldu?" Mahzene açılan kapının yanında durduğum yerden ona sordum. İblisin geri dönmesini ve kendi isteğiyle içeri uçmasını umarak olduğum yere çakılıp kalmıştım. Gözlerim gökyüzünde gölgeli kanatlara dair bir işaret aradı ama tek görebildiğim ay ışığının kırdığı kalın bulutlardı.

"İblisler istedikleri yere gitmekte özgür mü?" Dorian başını salladı. "Savaştığım hiçbiri. Eğer durum böyle olsaydı asla kazanamazdık. Onları kontrol altında tutmak, verdiğimiz ağır kayıplar ile savaşı tamamen kaybetmemiz arasındaki farkı yarattı. Eminim kaçmak için bir yol bulmak istediler ama asla bulamadılar. Şimdi yapabilecekleri gerçeği?"

İşin ne kadar ciddi olduğunu anlamam için bu cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Elbette sadece bir iblis vardı ama hayat değiştiren her şey böyle başlardı. Sadece bir kişi ile. Sadece bir değişiklik. Sadece bir iblis. Biri sonunda ikiye çıktı. İki, dört oldu ve siz farkına bile varmadan tüm dünya istila edildi.

"Bunun bir daha olmayacağından emin olmalıyız. Juno'nun dükkanındaki iblislerden başlayarak. Belzus'un iblisi gücümüze karşı bağışıklık kazanarak başladı ve sonra serbest kalmayı başardı. Juno'nun iblisleri de kurtulabilir," dedim. "Elbette, bunu yapmak için zehrinizi nasıl kullanacağımızı bulmamız gerekecek ve..."

İblisi ısırma konusunda başarısız olduğunu söylemek istemezdim ama gerçekten yüzleşmek zorundaydık.

O yapmıştı. Bu tamamen onun hatası değildi. İkimiz de ne halt ettiğimizi bilmiyorduk.

Dorian toprak patikanın bir ucundan diğerine ilerlerken yapraklar çıtırdıyor, dallar kırılıyor, karanlık duyguları aramızdaki sıkı bağa hücum ediyordu. "Düşündüğümde daha zor oldu. İblis bir

bulut gibi. Tutunacak hiçbir şey yok. Büyülerimizi iblislere karşı kullanmamızın tek nedeni bu.

ilk etapta onları. Bıçaklar işe yaramaz. Silahlar işe yaramıyor. Ve benim lanet dişlerim de işe yaramıyor."

"Kitapları karıştırabilir miyiz?" Ben sordum. "Koleksiyonunuzda bu tür şeylerden bahseden bir şey var mı diye bakar mısınız?"

"Benim daha iyi bir fikrim var. Hadi Slayerville'e gidelim."

Slayerville tam da hatırladığım gibiydi. Orada sadece on beş dakika geçirmiştım ama o anlar hafızama asla silinmeyecek bir dövme gibi kazınmıştı. Sol tarafımızdaki kaldırımda sabırsız insan ve vampirlerden oluşan bir sıra zikzaklar çizerek ilerliyordu. Hepsi siyah ya da kırmızı giysiler içindeydi, bu sistem kanlarının hazır olduğunu gösteriyordu. Siyah ısırarak yok demektir. Kırmızı ise... şey demektir.

bir vampirin dikkatini çekmek için yanıp sönen neon tabela. Ve Slayerville'de işe yaradı.

Suluk yüzlü ve kırmızı gözlü iki asık suratlı fedainin beklediği deponun ön kapısına yaklaştığımızda bas sesleri yükseliyordu. Bakışları üzerimizde gezindi ve bizi hemen tanıdılar. Vampirlerin asla unutmadığı söylenirdi ve buraya son gelişimizde oldukça iyi -ya da kötü, gerçekten- bir izlenim bırakmıştık. Kan torbalarından biri hakkında bilgi arıyorduk - vampirlerin düzenli olarak kendilerinden beslenmesine gönüllü olarak izin veren insanlar. Ve Laura o sırada işaretlenmemiş olduğu için Klan'ın lideriyle sözlü bir çatışmaya girmiştik. Bu sözlü çatışma, birinin kesinlikle öleceği fiziksel bir kavgadan iki saniye uzaktaydı.

Söylemeye gerek yok, fedailer bizi gördüklerine pek sevinmiş görünmüyorlardı. "Dorian Kostas. Zoe Bennett. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Klanınızın lideriyle konuşmamız gerekiyor. Christian bu akşam burada mı?" Dorian sordu ama ikimiz de bu sorunun cevabını biliyorduk. Yüzyıllık vampir ustası Christian Dogaru, haftanın her gecesi sevgili kulübünde olurdu.

"Geçmişte burada hoş karşılanmış olabilirsiniz ama artık değilsiniz. Kulübe Sınır Tanımayanlar giremez," dedi fedailerden biri ve burnunu çekerek bana döndü. "Gölge isterse içeri girebilir ama sorun çıkarırsa tüm ittifaklar tartışmalı hale gelir. Hançeri de seninle birlikte burada kalmalı."

Dorian tartışmak için ağzını açtı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sorun değil. Hançerime orada ihtiyacım yok zaten." Bileğimin bir hareketiyle silahımı Dorian'a fırlattım. Anında, ruhumun ve kalbimin bir parçasını fırlatıp atmışım gibi hissettim. En az yüz vampir ve insanın önünde çırılçıplak duruyormuşum gibi hissettim.

Kılıcım olmadan pratikte güçsüzdüm. Bana saldırmaya karar verirlerse, hiçbir şekilde savunmam olamazdı.

"Oraya tek başına giremezsin," dedi Dorian, fedailere bir adım daha yaklaşırken kasları gerilmişti. "Bırak da Christian'la konuşayım. Benim olduğumu bilirse içeri girmeme izin verir. Slayerville'in var olduğu onca yıl boyunca burada bir kez bile gerçek bir soruna yol açmadım."

Fedai sadece kollarını kavuşturdu ve kapının önüne geçti. "Emir Dogaru'nun kendisinden geldi. İçeri giremezsin, Kostas. Eğer kız arkadaşın onunla konuşmak istiyorsa, bunu tek başına yapmak zorunda kalacak ya da hiç yapmayacak."

Dorian göğsünü kabarttı ve hançerimi önünde tuttu, ay ışığı silahın bıçağında parlıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve yaptıklarının korkunç bir kadere yol açabileceği konusunda beni uyardı. Geri dönüşü olmayan bir hasara yol açmadan önce onu geri çektim ve elimi göğsüne koydum,

Bağımız aracılığıyla ona yalvarıyoruz.

"Sorun değil," dedim fısıltıyla. "Dikkatli olacağım."

Dorian'ın kaşları daha da çatıldı. "Dogaru bunu bilerek yaptı, eninde sonunda şu ya da bu nedenle geri döneceğimizi biliyordu. Seni oraya tek başına sokmak istiyor."

"İyi olacağımı söyledim Dorian. Onunla daha önce bir kez sensiz konuşmuştum. Hatırladın mı?" En başta İnfazcı işini almamın sebebi de buydu. Dogaru Klanı, Kemik Meclisi'nin bir bütün olarak kendilerine karşı hareket ettiğine ikna olmuştu. Aslında sadece bir serseri ajan vardı. Ben izini sürdükten sonra kapılarına teslim ettiğimiz bir ajan. Ve onu öldürdük. Bu sayede, Kovenler ve Gündüzgezenler arasındaki ittifakı yeniden kurmak için pazarlık yapabildim ve Klan lideri benim cesaretimden -bazıları buna aptallık dese de- etkilenmiş olmasa da rahatsız olmuş görünüyordu.

"Tamam." Dorian homurdandı ve aramıza biraz mesafe koydu. Yüz ifadesindeki hiçbir şey iyiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Tehlikeli bir vampir kulübüne tek başıma girmemi izlemekten nefret etmekle kalmıyor, aynı zamanda kenara itilmekten de nefret ediyordu. Dorian olayların tam ortasında olmayı seven bir adamdı. Bir şeyler yapmayı. Bir fark yaratmak. Ve burada durup beni beklemek kesinlikle böyle bir şey değildi.

Fedai başını salladı ve kenara çekilerek kırmızı kadife ipi çözdü, böylece kalın çift kapıyı iterek geçebildim. Kulübe girer girmez, Slayerville'i vampir kulübü yapan her şey duyularıma aşırı yüklendi. Şehvetli müzik çelik kaplı depoda gümbür gümbür çalıyor, ağır baslar botlarıma çarpıyordu. Geniş alanda ağır tütsü bulutları asılı duruyor, demir ve terin eşsiz kokusuyla dolup taşıyordu. Bedenler müzik eşliğinde kıvranıyor, tavandan sarkan siyah metal kafeslerde ağır makyajlı dansçılar duruyor, parlak kırmızı gözleri her hareketimi takip ediyordu.

Kulübün içinde ilerlerken Christian Dogaru'yu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Bu geniş mekânın herhangi bir yerinde olabilirdi ama ana kattan daha sessiz bir yerde, VIP odasında saklandığını düşünüyordum. Gözümün ucuyla, buraya en son geldiğimde de aynı barmen tarafından yönetilen uzun, şık bar dikkatimi çekti. Başının üstünde sahte boynuzları olan ince, ışıldayan bir vampir.

Bara ulaştığımda dirseklerimi tezgâhın üzerine koydum ve dikkatini çekmek için öne doğru eğildim, ancak bu benim açımdan fazla çaba gerektirmedi. Ona doğru ilerlemeye başladığımdan beri gözleri benim üzerimdeydi. Bana doğru yaklaştığında hınzır bir gülümseme ile Slayerville'in özel kokteyli Cloud Red'in reklamını yapan tabelayı işaret etti. İnsanın tüm çekingenliğini gecenin en karanlık kısımlarına doğru uçup gitmesine neden olan içki.

Bu gece vampir iksiri içmeyeceğim.

"Uzun zaman oldu, ama görüyorum ki daha fazlası için dönmüşsünüz," dedi göz kırparak. "Kaç bardak Bulut Kırmızısı istersiniz? Eminim burada tek başına değilsindir. Yoksa öyle misin?" Kaşını kaldırdı ve imalı bir şekilde salladı. "Vampirlerle kan karışımına yabancıymışsın gibi kokmuyorsun."

Tüm yüzüm ısındı, en az bin derece daha parlak bir şekilde yandı. Dorian'ın kanından tattığımı söylemek bu kadar kolay mıydı? Ve onun da benimkinden içtiğini? Dorian'ın gelişmiş bir koku alma duyusu olmasa da, buradaki Gündüzgezenlerin vardı. Havayı koklayarak ne kadarını anlayabilirlerdi? İçimdeki Dorian'ın kanının kokusunu alabilirler miydi? Eğer durum buysa, buradaki diğer tüm vampirler ne yaptığımı tam olarak biliyordu. Ne kadar aşağılayıcı.

"Christian Dogaru'yu nerede bulabilirim?" Yorumlarını görmezden gelmenin beni telaşlı görmesinden daha iyi olacağına karar vererek sordum. "Onunla konuşmam gerek."

Gülmeye başladığında boynuzları başının üzerinde yer değiştirdi. "Tatlım, hepimizin Dogaru ile konuşması gerekiyor, ama o

sadece buraya gelip onu sormak zorunda olmayan insanlara zaman ayırıyor. Başka bir deyişle, sizin gibi küçük bir cadı onun VIP listesinde üst sıralarda yer almayacaktır. Aslına bakarsanız, listede hiç yer almazsınız."

Bu vampirin ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum. Adı neydi? İsim etiketine baktım. Fane Dogaru. Yani Christian'ın doğrudan soyundan geliyordu. İlginç.

Bir kelime daha edemeden arkamdan barın sesi kesildi. Gümbürdeyen müzik bile yumuşayarak uzak bir uğultuya dönüştü. Döndüğümde Christian Dogaru'yu ellerini önünde kavuşturmuş, iki yanında inanılmaz büyüklükte vampirlerle ayakta dururken buldum. Etrafımızdaki herkes bize bakıyordu. İnsanlar, vampirler, hatta duvarları süsleyen taş gargoyller bile.

"Zoe Bennett," dedi Christian, mükemmel bir Çekilde alınmış kağlarını kaldırarak. "Fedailerim burada olduğunuzu haber verdiğinde ne kadar Çağırıldığımı tahmin edin."

"Zoe Bennett?" Fane Dogaru arkamdan sordu. "Yani savaşı durduran cadı *sen misin*?" Pek sayılmaz, diye düşündüm kendi kendime. Elbette, savaş yaklaşan yamaçta tehdit edici bir gölge olmuştu,

ama hepsi bu kadardı. Sadece tehdidine bir son vermiştim. Geçici olarak. Vampirler de en az benim kadar aramızdaki ittifakın artık sallantıda olduğunun farkındaydı. İki taraftan biri yanlış bir hamle yaparsa, bu anlık barış uzun ve acımasız bir tarihin unutulmuş bir iğnesi olacaktı.

Barmeni görmezden gelerek Dogaru'ya başımla selam verdim. Çoğu vampir ona yaklaşırken eğilirdi ama bu benim için biraz fazlaydı. "Habersiz geldiğim için üzgünüm ama oldukça büyük bir sorunumuz var. Ve görünüşe göre, bunu nasıl durduracağını bilen tek kişi sen olabilirsin."

Christian Dogaru'nun dudakları kıvrıldı. "Size yardım etmemi mi istiyorsunuz? Birbirimize olan borçlarımız ödendi Bayan Bennett. Kemik Meclisi'ne başka bir konuda yardımcı olmak için ne zamanım ne de isteğim var."

"Bu Kemik Meclisi için değil," dedim ellerimi yumruk yaparak. "En azından tek başına değil. Bu herkes için. Ben, sen, buraya gelen insanlar. Klanınızdaki vampirler için bile. Tek yapman gereken birkaç soruya cevap vermek, böylece hepimiz kurtulabiliriz."

"Ne kadar dramatik." Christian Dogaru başını sallayıp parmaklarını şıklatmadan önce bir an beni düşündü. "Pekâlâ. Benimle gel."

Koruma vampirleri -en azından ben öyle olduklarını varsayıyordum- bizi yoğun kalabalığın arasından, kadife bir ipin yanından geçirip merdivenlerden yukarı çıkardılar ve ikinci katta, kulübün ana bölümüne bakan bir odaya soktular. Küçük balkon, altımızda dans eden ve içki içen bedenlerin üzerine çıkıntı yapıyor, bize her köşeyi, her masayı, her müğteriyi mükemmel bir Çekilde görme imkânı veriyordu. Christian Dogaru'nun burada, kulübünde olup biten en küçük şeyi bile görebildiği açıktı. Uzakta dursa bile, her şeyin kontrolü tamamen ondaydı.

"Otur," dedi ve balkonun hemen kenarındaki bir sandalyeyi işaret etti.

Başımı sallayarak koltuğa gömüldüm ve yanıma ikinci bir sandalye çektikten sonra onun da aynısını yapmasını izledim. Bir an sonra, gölgelerde bekleyen bir garsona parmaklarını salladı. "Hanımefendi için bir içki? Cloud Red olabilir mi?"

"Evet, beni bununla yakalayamayacaksın. Üzgünüm." Garsona döndüm. "Bana sadece bir buzlu su, teşekkürler."

Onu içeceğimden bile değil. Burada olmaz.

"Çok kibarsın," dedi Dogaru patronluk taslayan bir gülümsemeyle. "En son benim tesislerime geldiğinde nasıl olduğunun tam tersi."

"Evet, buraya son geldiğimde iki vampir arkadaşın en iyi arkadaşımı yiyordu. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bana kibar olma dürtüsü vermedi."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana, içimde kıvrınma isteği uyandıran, değerlendirci bir bakış attı,

Yine de kendimi hareketsiz ve sakin kalmaya zorladım. "Neden buradasın, Zoe? Gördüğüm kadarıyla havadan sudan konuşmak için değil."

"Savaşta savaştınız," dedim başka bir giriş yapmadan. Lafı dolandırmaya gerek yoktu. Dorian ve benim hızlıca cevaplara ihtiyacımız vardı ve buranın kasırgasına kapılıp vampir iksirleri içip kendimi unutmak istemiyordum.

"Bu doğru." Çenesini ovuşturdu. "Bu yüzden mi buradasın? Bana savaşı sormak için mi?"

"Bir bakıma," dedim. "Mesele şu ki, vampirlerin savaşta ne yaptığını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. İblisleri bizim gibi kovamazsınız ve onlar bedensel değiller. Etten kemikten bir varlıktan ziyade bir duman bulutuna benzeyen bir şeyle nasıl savaşsınız? Bu kadar soyut bir şeyle?"

Christian Dogaru çenesine vurarak karanlık ve fırtınalı gözleriyle beni süzdü. "İnsan bu soruları neden sorduğunu merak edebilir. Küçük eğitiminizin bir parçası olarak yaptığınız bir tür araştırma için mi? Yoksa savaşa dahil olmamızdan şüphe mi duyuyorsun?" Dogaru öne doğru eğildi ve sesi karanlık ve tehlikeli bir hal aldı. "Çünkü kendi evimde sorgulanmayacağım, özellikle de bu kadar çok oğlumun ve kızımın ölümü hakkında."

Christian Dogaru Klanındaki Gündüzgezenlerin çoğunun öz babası olmasa da, yine de onların babasıydı. Onun kanı ve gücü damarlarında dolaşüyor ve kalplerinde uğulduyordu. Onlar onun, o da onların. Ve kendisinden birine yapılan herhangi bir hakareti, kendisine yapılan bir hakareten daha güçlü bir şekilde karşılardı.

"Bunu sorgulamıyorum," dedim. "Sadece anlamıyorum."

"Bunu anlamana gerek yok. Sadece böyle oldu." Dogaru ayağa kalkmaya başladı. "Şimdi, eğer beni sorguya çekmek istediğin tek şey buysa, sanırım gitme zamanının gelmiş olabilir. Vampir kulüpleri kemik büyücüsü gibi davranan genç gölge büyücüler için uygun yerler değildir. Sahte meclisiniz ile Klanım arasında bir ittifak olsa da Gölgeler için böyle bir şey söz konusu değildir. Burada hiçbir korumanız yok Bayan Bennett."

"Bekle." Ayağa kalktım. "Büyücüleri, özellikle de benim gibileri sevmediğini biliyorum ama elimizde ciddi bir durum var. Bir iblis dünyaya kaçtı ve Dorian zehrini nasıl çalıştıracağını bulamıyor. Sizden tek istediğim büyüü açıklamamız, böylece bunun tekrarlanmasını önleyebiliriz."

Dogaru kaşlarını kaldırdı ve tekrar sandalyeye yerleşti. "Aman Tanrım. Bu kesinlikle beklediğimden çok daha karmaşık. Bir iblisin kaçtığını mı söylüyorsunuz? Fiziksel sınırlarından mı?"

Başımı salladım, durumun ciddiyetini anladığı için rahatlamıştım. "Geçtiğimiz hafta, görünüşe göre sürgün büyülerimize karşı bağışıklığı olan iki ayrı iblisle karşılaştık. Bunlardan biri, daha bu gece, perdeden geçerek geldiği mahzenden kaçtı. Bu Dorian onu ısırmaya çalıştıktan sonra oldu. Vampir zehrinin bir iblisi yok edebileceğinin farkındayız, bu yüzden onu bu şekilde kovmaya çalışıyorduk. Ne yazık ki işe yaramadı."

"Anlıyorum." Christian Dogaru ellerini birbirine bağladı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu zehir konuşmasını nereden duydun?"

"Üstat açıkladı," dedim. "Bize Gündüzgezenlerin savaşta iblislerle bu şekilde savaştığını söyledi."

Başını salladı ve bir kahkaha attı. "Konseyiniz gerçekten de olanlardan bu kadar habersiz mi? Çoğunun savaşta bizzat savaştığını ve o zamanlar konseyde bile olmadığını biliyordum ama bundan daha sağlam bilgilere sahip olmaları gerekir. Zoe, savaşta iblislerle savaştık ama onları kendimiz ısırmadık. Durum bundan çok daha karmaşıktı."

"Tamam." Başımı salladım, mevcut konseyin vampirlerin savaştaki gerçek rolü konusunda

kafasının bu kadar karışık olmasına hiç şaşırmaııştım. Ciddi olduğumu göstermek için öne doğru eğilerek gözlerinin içine baktım.

sonraki sözlerim. "O zaman anlat bana. Hiçbir fikirleri olmasa bile anlamak istiyorum."

"Sizin gibi bir liderleri olsa çok daha iyi olur. Gerçeği arayan biri," dedi Dogaru, çenesini dik tuttuğu ellerine dayayarak. "Savaşta iki cephe vardı. Sizin en çok bildiğiniz cephe, tabii ki sevgili kemik büyücülerinizin savaştığı cephe. Bunlar henüz tipik zayıflıklarından kurtulacak gücü kazanmamış iblislerdi. Binalarda kümelenmiş olanlar. Tren istasyonlarında, tiyatrolarda, stadyumlarda. İtiraf ediyorum, güçlüydüler ama takip edilmeleri ve kuşatılmaları kolaydı. Ve büyücüleriniz tarafından sürgün edilebiliyorlardı."

Başımı salladım. Savaş hakkında bildiğim her şey buydu. Ailem buna karşı savaşmıştı. Büyükannem bile savaşmıştı. İblisleri hapsoldükleri her yerde arayıp bulmuşlar ve onları teker teker kendi diyarlarına geri sürmüşlerdi. Ama o zaman vampirler nerede kalıyordu?

Daha da öne eğildim. "Peki ya sen? Klanınız ne yaptı?"

"Peçe zayıfladıkça iblisler de güçlendi," diye devam etti Dogaru. "Bazıları, senin de deneyimlediğin gibi, büyücünün güçlerine karşı bağışıklık kazandı. Bir süre sonra, bu bağışıklık kazanmış iblisler perdeyi aşmayı başardılar ve bedenselleştiler. Fiziksel formları ortaya çıktı. Büyücüleriniz diğerlerinin icabına bakarken Klanım onlarla savaştı."

Dünya ayaklarımın altından kayarken vücudumu ürpertiler kapladı. Ortak tarihimizin bu özel bölümünü hiç duymamıştım. Bunun bir olasılık olduğunu bile hayal etmemiştim. Etten ve kemikten iblisler şimdiye kadar karşılaştıklarımın çok daha tehlikeli olabilirdi. Gölge formlarının asla yapamayacağı şekilde savaşabilirlerdi. Birini canavar ayaklarının altında ezebilirlerdi. Pençelerini ve dişlerini kullanarak insanları paramparça edebilirlerdi. Gökyüzünde uçabilir ve bu dünyanın üzerine yıkım yağdırabilirlerdi.

"Ve dört duvarla kısıtlı değillerdi, değil mi?" Yumuşak bir fısıltıyla sordum.

Klan lideri, "Ne yazık ki öyle değil," dedi. "Serbestçe hareket edebiliyorlardı ve çok az kısıtlamaları vardı.

Neredeyse yeniliyorduk Bayan Bennett, gerçi *bunu* bildiğinize eminim."

"Anlamıyorum." Zihnim allak bullak olmuştu, vampire sertçe baktım. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama sözlerinde görmezden gelemeyeceğim acı bir gerçek vardı. "Eğer iblisler etrafta uçup insanları öldürüyorsa, insanlar nasıl oluyor da doğaüstü dünyanın varlığından hâlâ habersiz?"

Christian Dogaru gülümsedi. "Bunu Fae'lere sormanız gerekir."

"Doğru." Öğrendiğim her şeyi kavramaya çalışarak tekrar ürperdim. Gerçek şu ki, durum ilk başta düşündüğümünden çok daha kötüydü. Eğer karşılaştığımız iblisler bazı zayıflıklarından çoktan kurtulmuşlarsa, o zaman perde yok oluyordu. Hızlı.

Ama nasıl? Ve neden? En önemlisi, ne kadar?

Göz ucuyla bir vampirin çılgınca Dogaru'ya doğru hareket ettiğini gördüm. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Korkarım Klanımın bana ihtiyacı var. Umarım aradığınızı bulmuşsunuzdur, Bayan Bennett."

"Bekle." Hızla ayağa kalktım ve bir vampir klanının güçlü liderine dokunmanın pek de iyi bir fikir olmadığını fark etmeden önce onu durdurmak için elimi uzattım. "Gitmeden önce bir soru daha soracağım."

Gözlerinde bir kızgınlık titreşimiyle bir kez daha durdu. "Bir soru, Bayan Bennett. Sonra da sizden gitmenizi isteyeceğim."

"Zehrin onları yok ediyor, değil mi?" Ben sordum. "Bedensel olmaları gerekiyor mu? Ve eğer öyleyse, onları sadece ısıırıyorsun ve hepsi bu mu?"

Bunun üzerine gülümsedi. İnsanın tüylerini diken diken eden türden bir gülümsemedi. Kanınızı buz gibi hissettiren türden bir gülümseme. "Zehir cismani olmayan bir iblis üzerinde işe

yarayabilir, ancak bu alemde bulunan tek parçası olduğu için ağızına damlatılması gerekir. Eğer iblis bedenselse, doğru türden bir vampirin ısırığı işe yarayabilir ama biz onlarla bu şekilde savaşmadık. Çoğu savaşta onları ciddi şekilde zayıflatmak için hızımızı ve gücümüzü kullandık. O noktada, artık sizin ısırığınıza karşı bağışıklıkları yoktu.

büyücüler, ancak bu noktaya gelmek için genellikle birçok dövüş gerekiyordu. Zehri sadece kesinlikle gerekli olduğunda kullandık."

Rahatlamış bir şekilde bu bilgiyi dosyaladım. Dünyadaki en iyi haber olmayabilirdi - iblisin ağzına biraz vampir zehri sokmayı nasıl başaracağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu - ama başlangıç için bir yerdi. Ve eğer işler daha da kötüye gider ve iblisin fiziksel formu ortaya çıkarsa, en azından Dorian dişlerini onun derisine geçirebilecekti.

Ama Christian Dogaru'nun gülümsemesi hâlâ dudaklarını büküyordu ve mideme ani bir korku kayası yuvarlandı.

"Bilmen gereken bir şey daha var canım," dedi Dogaru. "Zehri nadiren kullanırdık çünkü çok fazla kaynağımız yoktu. Gördüğün gibi, bir Gündüzgezen'in zehri bir iblisi yok etmez. Bir Bağlanmamış'ınki de öyle. Hayır, bir iblisi yok etmek için iblislerin kendilerinden gelen zehre ihtiyacınız vardır. Bir Nosferatu vampirinin zehri. İşte size bir ipucu: Onları bulun ve dişlerini kesin."

Christian Dogaru arkasını döndü ve sanki bu hayatında duyduğu en büyük ÇakaymıÇ gibi içinden kıkırdadı. Ve ona göre, belki de öyleydi. Sandalyenin kenarına çökerek onun geri çekilen sırtına baktım. Dünyanın tüm geleceği çıplak kalmış gibi hissediyordum ve bildiğimi sandığım her şey yanlıştı. Konsey bu bilgiyi bizden neden saklamıştı? Savaşı nasıl kazandığımız hakkındaki gerçeği biliyorlar mıydı?

Ve Nosferatu vampir zehri zulası olmadan iblislerle nasıl savaştık?

Daha fazla cevaba ihtiyacım vardı. Bu savaşta Gündüzgezenler'in yardımına ihtiyacım vardı. Klanın liderine büyük olasılıkla reddedeceği bir ricada bulunmak için döndüğümde, deponun alt katından bağırışlar yükseldi.

Ve sonra her yer alevler içinde kaldı.

CHAPTER 19

CÖksürerek dışarı çıktım. Arkamda yangın alev alev yanıyor, camlar patlıyor ve kırılarak kaldırıma düşüyordu. Sirenler uzaktan feryat ederken, bağırsıklar ve çığlıklar büyüyen kreşendo. Botlarımın içinde dönerek Dorian'ın tanıdık yüzünü aradım. Yoğun dumanın arasından belirdi ve bir hareket bulanıklığı içinde bana doğru hücum etti.

"Tanrıçaya şükürler olsun," dedi bana ulaştığında, ağzını saçlarıma bastırıp beni içine çekti. Ben de ona aynısını yapmaktan kendimi alamadım. Ateş ve dumandı, kan ve demirdi ve o kadar tanıdık bir şeydi ki vurulmuş sinirlerimi yatıştırdı. "Seni hiç bulamayacağımı sanmıştım. İyi misin? Eğer yapmam gereken buysa, sana kanımı burada, sokağın ortasında vereceğim. Gören herkesin canı cehenneme."

Geri çekildi ve parmaklarını yüzümde, boğazımda ve belimde gezdirdi. Ateş saçan gözleri üzerimde geziniyor, bulamayacağı yaralar arıyordu. Ateş bana dokunmamıştı. Christian Dogaru neler olduğunu fark eder etmez, korumalarından birine oradan canlı çıkmamı sağlamasını emretti.

"Ben iyiyim, Dorian." Öksürdüm ve yükselen dumana el salladım. "Gerçi dünyanın geri kalanı iyi olmayabilir."

Gözlerindeki soru işaretiyle öğrendiklerimi hızlıca ona anlattım. Botunu kaldırıma vurmadan önce kaşlarını çatı. "Nosferatu zehri mi? Başka bir yolu olmalı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ya da en azından öyle umuyordum." Alevlerin alt katın tamamını sardığı yere el salladım. "Yangın başladığında Christian Dogaru'dan mücadeleye yardım etmesini isteyecektim."

"Ne olduğunu duydun mu? Ne başlattı?" Dorian ellerini saçlarının arasına soktu ve Slayerville'in yanan kalıntılarına baktı. Tek umudum herkesin sağ salim kurtulmuş olmasıydı.

"Hayır, henüz bir fikirleri olduğunu sanmıyorum," dedim. "İçeride tam bir kaos vardı."

Dorian bir elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Umarım kimse başlatmamıştır. İnsan, vampir ya da başka biri. Ve eğer biri yaptıysa, umarım Dogaru bunu asla öğrenmez. Aksi takdirde, elimizde yeni bir sorun olacak ve başka bir şeyle başa çıkabileceğimizi sanmıyorum."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Eğer biri bu yangını bilerek başlattıysa, Christian Dogaru bunu bir savaş sebebi olarak görürdü. Ve intikamını durdurmak mümkün olmazdı.

Dorian cebindeki telefonun zili çaldığında irkildi. Dudaklarına asık bir ifade yerleştirerek telefonu açtı ve kulağına götürdü, yüzü gerginlikten gerilmişti. İkimiz de bir doz daha kötü haber duymak üzere olduğumuzu biliyorduk. Dorian hiçbir şey için aranmazdı ama.

"Tamam, anlıyorum," dedi başını sallayarak. "Hemen geliyoruz."

Telefonu kapattığında başımı eğdim. "Sakın bana Fae'lerin kaçtığını söyleme."

"Daha da kötüsü," dedi. "Bir kan büyücüsü daha öldü."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Anlamıyorum. Fae'yi tutukladık. Hâlâ kilit altındaysa, bu nasıl oldu?"

"Çünkü bu, katilin Fae olmadığı anlamına geliyor. Başka biri ve o hala dışarıda cinayetlerini işliyor."

"Belzus," dedi Dorian, masanın karşısındaki metal katlanır sandalyeye otururken. Cadılar meclisi, bana insan polisiye dizilerinde gördüğüm türden bir şeyi hatırlatan derme çatma bir sorgu odası kurmuştu. Boş bir oda, metal sandalyeler ve masa, ortada da her şeyi kaydetmek için bir mikrofon. Ama iki yönlü penceresi olan bir polis karakolunda olmak ve bunun gerektirdiği her şey yerine, fae'yi koltuğuna hapseden koğuşların bulunduğu çorak bir yatak odasıydık.

Fae garip bir gülümsemeyle, "Dorian Kostas," dedi. "Zoe Bennett. İsimleri söylemek ne kadar keyifli, değil mi?"

Dorian kaşlarını çatı. "Dinle, sanırım samimi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Samimi bir konuşma, hmm?" Belzus bakışlarını bana doğru çevirirken kaşlarını kaldırdı. Kollarımı kavuşturarak ayakta durmayı tercih etmiştim. Şu anda oturamazdım, son birkaç günde olan her şey yüzünden çok gergindim. İblisler, ölü büyücüler, yanan vampir barı. Ayrıca, tüm bu Nosferatu dişi meselesi tansiyonumu yükseltmişti. "Dürüstlük dolu mu demek istiyorsun? Sırların açığa çıkması mı? Bir illüzyonun altına gömülmüş gizli gerçekleri mi?"

Endişeyle Dorian'a baktım, o da sadece başını salladı. Bir tepki göstermemeliydim. Belzus damarımaya basmaya çalışıyordu ve aynı şekilde karşılık vermek sadece onun kazanmasına izin verirdi. Tek sorun, işe yarıyor olmasıydı. Eğer onu konuşturmaya çalışırsak, kapıları açıp çok fazla şey mi söyleyecekti? Burada, konseyin onu duyabileceği bir yerde? Hakkımdaki gerçeği bilen tek kişi oydu ve sadece birkaç küçük kelimeyle tüm dünyanın yıkılmasına neden olabilirdi.

"Sizinle kan büyücüsü hakkında konuşmak istiyoruz." Dorian bazı kâğıtları karıştırdı. "Sylvia Anderson.

Onun ölümü hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Belki de suçluluğumu varsaymadan önce bana bu soruları sormalıydınız." Fae gülümsedi, inanılmaz derecede altın rengi gözlerinde ışık parlıyordu. "Yıllar önce senin türün, adil ve dengeli bir yargılama olmaksızın suçlu bulunarak, bağınaz önyargılar yüzünden gereksiz yere acı çekti. İdam edildiniz. Ve şimdi siz de aynısını yapıyorsunuz. İronik, değil mi?"

"Biliyor musun?" Yaklaştım ve altın saçlı fae ile göz göze gelmek için eğildim. "Sana katılıyorum. Bana sorarsan çalışma şeklimiz oldukça boktan ama burada konuşmamız gereken bu değil. Bir kan büyücüsü öldürüldü. Hem de vahşice. Ve siz cesedi taşırken görüldünüz. Lütfen bize o gece neler olduğunu açıklayabilir misiniz? Neden oradaydınız? Birini mi gördünüz? Ya da *bir şey*?"

Belzus parmağını şık elmacık kemiğine vurdu ve başını salladı. "Anlıyorum. Dur tahmin edeyim. Kan büyücüsü seri katil listesine bir kurban daha ekledi. Ve siz de şimdi, 'Ah, sevgili Belzus'umuz adil bir yargılama olmaksızın hapse atıldığı için katil olamaz,' diye düşünüyorsunuz. Öyle mi?"

O haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordum, özellikle de bana çocukluğumda kedimin kanarya yakaladığı zamanı hatırlatan kendini beğenmiş bir gülümseme takındığı için.

"Ne yazık ki şu anda dava hakkında fazla bilgi veremem," diye araya girdi Dorian, her zamanki Federal Ajan kılığıyla. Çok uzun ve çeşitli yaşamı boyunca, gerçekten de

bir zamanda ya da başka bir zamanda.

"O zaman belki *ben* de bilgi veremem." Belzus kollarını kavuşturdu ve metal sandalyeye yaslandı.

"Hadi ama Belzus. Bizi rahat bırak." Öte yandan, sesim profesyonel bir ajan gibi çıkmıyordu. Cilalı değildim. "Üç kan büyücüsü öldü ve belli ki sen bu konuda bir şeyler biliyorsun. Cesetle ne yapıyordun?"

"Taşıyorum," dedi omuz silkerek. "Bunu sana ve Laura arkadaşına bir uyarı olarak söyledim. Birinin kan büyücülerinin peşinde olduğunu görürseniz, onu korumak için elinizden geleni yapacağınızı varsaydım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Laura'nın hedef alınıp alınmamasını gerçekten önemseydiğine inanmamı mı bekliyorsun?" "Belzus yalan söylemez." Altın rengi saçlarını sivri kulaklarının arkasına süpürdü ve gülümsedi. "Sıradaki soru."

"Cesedi nerede buldunuz?" Ben sordum.

"İniş'in arkasında. İblisi kovduğun gece seninle tanıştığım kulüp," dedi Belzus bir an bile tereddüt etmeden. "Orayı hatırlıyor musun, cadı?"

"Hatırlıyor muyum?" Gözlerimi devirdim. "Elinde lanet bir kürekle gelmiştin."

Dorian dikkatini tekrar fae'ye çevirmeden önce bana bir bakış attı. "Neden bir sokağın ortasına bir ceset bırakmak yerine bizimle iletişime geçmediniz? Ya da insan yetkililerle? Ve neden bizi bir iblisle birlikte bir mahzene götürdün?"

"Fae'lerin cadıların ve büyücülerin anlayamayacağı şeyler yapmak için kendilerine göre nedenleri vardır." Belzus omuzlarını kaldırdı ve bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü. "Ayrıca, iblis hakkında bir şeyler öğrenmen gerekiyordu, değil mi? Güçlü bir iblisin gelişti konusunda sizi uyarmazsam nasıl bir koruyucu olurum? Sanırım mahzene uygun aletlerle döndüğünüzü söylemek doğru olur. Ve şimdi sürgün edildi. Zarar yok, faul yok."

"Tam olarak değil," dedim kaşlarımı çatarak. "Geri döndük ama iblis serbest kaldı."

Belzus'un yüzü bulutlandı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, sanki her şeyi bilen fae'den daha fazla bilgiye sahipmişim gibi hissettim. Belli ki iblisin serbest kalmasını beklemiyordu. Ve belli ki, bundan mutlu değildi.

"Ne demek istiyorsun?" Yumruğunu masaya vurdu ve sandalyesinden kalkmaya başladı ama vücudunun etrafındaki koğuşlar onu sıkıca yerinde tutuyordu. "Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verirsin? Git buradan. Hemen. İblisi bul ve sürgün et. Eğer onu mümkün olduğunca çabuk kendi diyarına geri göndermezsen, o zaman perde-"

"Güven bana Belzus," dedim. "Lanet peçe hakkında her şeyi biliyoruz."

"Onu bulmalısın." Sesi tıslama şeklinde çıktı ve kulaklarının uçları kırmızının sert bir tonuna dönüştü. "Onu kovmalısın. Aksi takdirde, tüm bu dünya mahvolur."

"Bu arada," dedi Dorian sandalyesinden kalkarak, "gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Zoe? Burada Fae'lerle bekle."

Dorian kapıdan kayboldu ve beni Belzus'la yalnız bıraktı. Bu durumla daha önce de karşılaşmış olmama rağmen -hem de bir mezarlıkta- fae'nin varlığında kendimi pek de rahat hissetmiyordum. Ülkeden daha yaşlı, hepimizin toplamından daha bilge ve benim anlayabileceğimden daha hilekârdı. Bunu görmesine izin vermeyi reddetmememe rağmen, beni çok korkutuyordu. Özellikle de kusursuz cildinin yüzeyinin altında kaynayan ve zar zor gizlediği öfkesiyle.

Sertçe yutkunarak ona sırtımı döndüm ve ne kadar tedirgin olduğumu görmemiş olmasını umdum. "Nosferatu dişlerinin iblisleri yok edebildiği teorisini biliyor musun?"

"Teori mi?" Sert bir kahkaha attı. "Bu bir teori değil, cadı. Bu şekilde yok etmeye çalışmadın mı

ikinci kez iblis?"

Yüzümü ona dönerek başımı salladım. "Bundan haberim yoktu. Hiç kimse bana söylemedi. Dorian iblisi ısırmayı denedi ama onun gölgeli formuna hakim olamadı."

"Anlıyorum." Belzus kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tekniği bildiğini sanıyordum çünkü kan büyücüsü arkadaşlarının tam da bu amaç için Nosferatu dişlerinden oluşan bir zulası var. Eğer bilmediğini bilseydim, bunun yerine onlara yaklaştırdım."

"Neden ayrıntılı bir kurulum yapalım? Neden birkaç dişi kendiniz kapmıyorsunuz? Görünüşe göre onları ağızlarından kesip çıkarabiliyorsunuz."

Fae burnunu kırıştırdı. "İnandığınızın aksine, bir çift iğrenç diş için şeytani bir vampirle savaşmaya hiç niyetim yok."

"Yine de mezarların koruyucusu sensin."

"Ölü çağırma," dedi Belzus ürpertici bir gülümsemeyle, "çok farklı bir canavar. Vampirliğin onunla hiçbir ilgisi yok. Ölülerden oluşan ilk ordunuzu gördüğünüzde eminim siz de aynı fikirde olacaksınız."

Keskin bir nefes aldım. "Birinci ordu-"

Dorian odaya döndüğünde kapı açıldı. Yüzü kararlılıkla doluydu, koridorda ona katılmamı işaret etti. Tam kapıya yaklaşmıştım ki Belzus boğazını temizledi. "Unutma, Zoe Bennett. Bana bir iyilik borçlusun. Henüz paraya çevirmeyeceğim ama uyarayım. Yakında gelecek."

Titreyerek Dorian'ı koridora kadar takip ettim. Kapıyı arkamızdan kapatırken kaşlarını çattı. "Fae ne demek istedi? Ona bir iyilik borcun mu var?"

"Bu bir bedeldi..." İşaretime dokundum.

"Bir fae ile anlaşma mı yaptın?" Dorian sordu, her kelimesi hayal kırıklığı yaratıyordu. "Oh, Zoe. Nasıl yapabildin?"

"Başka ne yapmam gerekiyordu?" Gözlerimi kısmıştım. Beni gerçekten bu konuda da mı yargılıyordu? "Saklanmaya mı gidecektin? Avrupa'ya taşınmak mı?"

"Buna izin vermeyeceğim. İllüzyonu geri alsın ve borçlu olduğu iyiliği geri alsın," dedi Dorian. "Konseyin anlaması için bir yol bulacağım. Artık gerçeği onlardan saklamak zorunda kalmayacaksın."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Büyücümüzle tanıştınız mı?" "Belki çok açık fikirli bir büyücü değil ama-"

"En açık fikirli değil mi? Dorian, yüzüme karşı Gölgele'ın şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu söyledi. Sanırım senin planını es geçip kendi planıma sadık kalacağım."

Dorian bakışlarımla eşleşti, boyun eğmeyen, sağlam ve güçlü. Bağımız birleşik gerilimimizle dalgalandı, düşünceler ve duygular onun bedeninden benimkine ve sonra tekrar onunkine fırladı. Birleşen kanımızın büyüğü geçmeye başlamıştı ama bir parça da olsa hâlâ arka planda kaynıyordu. Bir süre sonra Dorian başını salladı ve iç çekti.

"Peki. Şimdilik bir iğne koymayı kabul ediyorum ama başka bir yol olduğuna dair umudumu kaybetmeyi reddediyorum," dedi Dorian. "Ama sadece bu davada biraz ilerleme kaydetmemiz gerektiği için. Descent'e gitme vakti geldi."

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedim başımı sallayarak. "O gece Sylvia Anderson'ı gören olmuş mu bir bak. Eğer kulüpte ya da yakınında öldürüldüyse, birileri katili görmüş olabilir."

"Mesele sadece o değil, Zoe," dedi Dorian. "Diğer suç mahallinin nerede olduğunu hatırlıyor musun? Descent'ten sadece bir blok ötede. Ve dün gece bulunan üçüncü ceset de o bölgedeydi."

"Bir model bulmuşsun." Gözlerim büyüdü. "Üç cinayet. Hepsi aynı yerde. İhtimaller nedir?"

"Aynen öyle." Dorian başını salladı. "Hadi gidelim."

CHAPTER 20

Lürkütücü bir şekilde, Descent'in kapılarında vampir fedailer yoktu, ancak olsaydı içerideki kulüp müdavimleri çok heyecanlanırdı. Yüksek topuklar, dar küçük siyah elbiseler ve

Parlak pembe dudaklarıyla Descent'in müşterileri, tipik Boston gece kulüplerine gitme eğiliminde olan öğrencilere kıyasla daha çok gotik taraftaydı. Yırtık siyah gömlekler, soluk Chucks ayakkabılar ve bir tutamdan fazla siyah eyeliner'dan fırlamış kapüşonlu gözler. Uzun ve dar alanın sonunda kurulan sahnede canlı bir metal grubu çalıyordu ve yerler bira ve terden yapış yapıştı. Küf ve vücut kokusu kokuyordu, Slayerville'in iğrenç tütsü yüklü havasının tam tersiydi.

Pek kulüp insanı olmasam da, böyle bir yerde kendimi alternatifinden çok daha rahat hissediyordum. Dorian'ın grubu takdir edercesine başını sallamasına bakılırsa, o da öyle hissediyordu.

Dorian ve ben karanlık alanda ilerlerken her köşeye yerleştirilmiş kameraları fark ettik. Kimse bir şey görmemiş olsa bile, katilin kimliğini bulmamıza yardımcı olabilecek bazı video kanıtları olabilirdi.

Barın etrafında kümelenen kalabalığın önüne sıkıştığımızda, Dorian FBI rozetini tezgâha fırlattı ve Iron Maiden tişörtü giyen bir barmene yaklaşmasını işaret etti. "Konuşabileceğimiz biri var mı? Belki bir müdür?"

Adam barmen arkadaşına dönmeden önce rozete kaşlarını çattı. Bu kalabalık kulüpte sadece iki kişi çalışıyordu; ikisi de uzun saçlı, deri yüzlü ve siyah üzerine siyah giyinmişlerdi. Her ikisi de elli beş yaşlarında olmalıydı. Seksenli yıllardan kalma, ellerinden geldiğince sahnede kalmış eski tarz metal hayranlarıydı.

Birbirimizle sessizce konuştuktan sonra barmenlerden biri tezgâhın altına eğildi ve bizi takip etmemizi işaret etti. Dirsekler dirseklere çarpa çarpa kalabalık bedenler arasında ilerledik. Kalın siyah bir kapıya ulaştığımızda barmen kapıyı iterek açtı ve bizi esrar kokan loş bir koridora götürdü. Koridorun sonunda, beton bir duvara yaslanmış metal bir masanın bulunduğu küçük bir odaya açılan başka bir kapı vardı.

Adam iki katlanır sandalyeyi işaret ettikten sonra soluk bir koltuğa yerleşti ve ayaklarını masanın üzerine uzattı. "Sizin için ne yapabilirim? Ajan Kostas'tı, değil mi?"

"Bu doğru." Dorian rozeti bir kez daha çevirip açtı ve arka cebine yerleştirdi. "Bu işletmenin müdürü siz misiniz?"

"Sahibi, müdürü, barmeni." Adam masadan bir kartvizit aldı ve bize doğru uzattı. "Adamlarımdan Frank bu gece izinli, o yüzden ben devreye girmek zorunda kaldım."

"Bu biraz alışılmadık bir durum, değil mi?" Blue Moon Tavern'in ne sahibi ne de müdürü barın

arkasında vardiyalı çalışıyordu. Eleman sıkıntısı çektiklerinde beni ararlardı. Ya ben zaten çalışıyorsam? İki kat daha fazla çalışmak zorundaydım. Kendileri içki dağıtmaktansa bir adam eksik olmayı tercih ederlerdi.

"Burası benim bebeğim. Çalışması için ne gerekiyorsa yaparım," dedi çarpık bir gülümsemeyle, sesindeki çatırtı, yüksek sesli müziğin patlamasıyla bağırarak geçirdiği yılların kanıtıydı. "Ama buraya barmenlik yeteneklerimi sorgulamaya gelmediniz herhalde?"

"Tabii ki hayır, Bay....?" Dorian kartvizite bir göz attı. "Bay Walsh." "Bana sadece Sean de. Formalitelere gerek yok."

"Sean," dedi Dorian başını sallayarak. "Lafı fazla uzatmak istemiyorum Sean ama seninle yakın zamanda bu bölgede işlenen birkaç cinayet hakkında konuşmak istiyoruz."

Sean ciddiyle başını salladı ve ayaklarını yere koymak için öne doğru eğildi. "Evet, bunları duymuştum. Gelme nedeninizin bu olup olmadığını merak ettim. Dürüst olmak gerekirse, bu bir şok oldu. Burası Boston'ın diğer bölgelerine kıyasla en güvenli mahalle olmayabilir ama *cinayet*? Hem de iki tane? Çocuklarımı vardiyalarından sonra eve gönderirken iki kez düşünmeme neden oluyor."

"Aslında üç," dedim. "Üç cinayet. Bir diğerinin buradan kaynaklandığı düşünülüyor ama ceset taşınmış."

"Burada mı ortaya çıktı?" Gözlerini kocaman açarak açık kapıyı işaret etti. "Gerçekten Descent'i kastetmiyorsun, değil mi?"

"Bu göz önünde bulunduramamız gereken bir olasılık," dedi Dorian sessizce. "Burası popüler bir kulüp ve kurbanların hepsi oldukça gençti. Yirmili yaşların başlarından ortalarına kadar. Buraya gelmiş, bir şeyler içmiş, birileriyle tanışmış olabilirler..."

Dorian sözünü kesip kaşlarını kaldırdı ve bu önerisi adamın gözlerinde aydınlanma yaratmaya yetti. Sandalyesinde arkasına yaslanırken yüzü soldu ve nefesinin altından hafifçe ıslık çaldı. "Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Gerçekten hoşlanmıyorum. Barımın bazı kaba müşterileri varmış gibi görüldüğünü biliyorum, ama çoğu iyi çocuklar. Dış görünüşleri sizi yanıltmasın. Burası onlar için farklı bir yer, anlıyor musun? Uyum sağlayabileceklerini düşündükleri bir yer."

"Anladım." Öne doğru eğildim ve gülümsedim. "Ve harika bir şey yaptınız. Herkesin kendisi gibi hissedebileceği bir yere ihtiyacı var. Bununla birlikte, bazı insanlar sadece pisliktir ve suçlu taraf kurbanlarını burada bulduysa bu sizin suçunuz değil."

Sean başını salladı, sert bir nefes verirken gözlerini kapattı. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Benim barımda olmaz. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Gülümseyerek, dosyasını karıştıran ve bir manilla klasöründen üç sayfa kâğıt çıkaran Dorian'a döndüm. "Elimizde kurbanların fotoğrafları var. Herhangi birini tanıyıp tanımadığınızı bize söylemeniz gerekiyor."

Dorian fotoğrafları masanın üzerine dizdi ama Sean bir an baktıktan sonra başını salladı. "Buraya pek çok insan geliyor ve ben sadece Frank'in gelmediği günlerde barda çalışıyorum. Bu kız..." Fotoğrafa dokundu. "Güzel bir kız, değil mi? Ona hizmet etseydim hatırlardım. Ve bu adamın boynunda dövme var. Dövmeler hep dikkatimi çeker." Adam başını salladı ve fotoğrafları masanın bizim tarafına geri itti. "Hayır, özür dilerim. Hiçbirini gördüğümü hatırlamıyorum."

Dorian başını salladı, hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yapıyordu ama katili bulmak için onun da benimle aynı yoğun ihtiyacı hissettiğini biliyordum. Ve durum. Katil bu hafta şimdiden üç gece farklı bir kan büyücüsünü hedef almıştı ve zaman akıp gidiyordu. Davada bir kırılmaya ihtiyacımız vardı, hem de hemen. Aksi takdirde elimizde bir ceset daha olacaktı.

"Her suçun tarihini paylaşabilir misin, Zoe?" Dorian fotoğrafları tekrar dosyaya yerleştirirken sordu.

Müdür cesetlerden ikisinin ne zaman bulunduğunu zaten biliyor olsa da, ben üç tarihi sıraladım. "O zaman burada mıydınız?"

"Aslında, biliyor musun, o gecelerin hiçbirinde burada değildim." Sean içini çekti ve

parmaklarını

Uzun saçlarının arasından. "Özür dilerim. Bunun hiç yardımcı olmadığını hissediyorum."

"Çok yardımcı oluyor." Haklı olmasına rağmen ona cesaret verici bir baş selamı verdim. Eğer o geceler çalışmıyorsa, bize söyleyebileceği pek bir şey yoktu. Neyse ki, cephaneliğimde son bir sorum daha vardı, olanları aydınlatmaya yardımcı olabileceğini umduğum bir soru. "Dorian ve ben barın etrafında bazı güvenlik kameraları olduğunu fark ettik. Bunlar çalışır durumda mı?"

Sean başını salladı, gözleri rahatlamıştı. "Biliyor musun? Biliyorum. Daha önce hiç kullanmak zorunda kalmadığımız için her hafta kasetlerin üzerine kayıt yapıyoruz, ama ihtiyacınız olan gecelerin görüntüleri elimizde olacak. Bir göz atmak ister misin?"

Oğlum, ben yaptım.

SEAN bara dönerken bizi kasetlerle baş başa bıraktı. Bize istediğimiz kadar zaman ayırabileceğimizi söyledi ve ilk kez bunu gerçekten isteyen biriyle tanıştığımızı hissettim. Bunu gerçekten isteyen biriyle.

Katilin kurbanlarını bu kulüpte bulmuş olabileceği gerçeğiyle sarsılmış gerçek bir insan. Sean sadece hayatını kazanmaya çalışıyor, kalbini, ruhunu, zamanını ve enerjisini sıfırdan tek başına inşa ettiği bir mekâna harcıyordu. Sean gibi insanlar bu dünyaya yardım etmek istememin sebebiydi. Ve onu yok etmek isteyen iblisleri kovmak için ne gerekiyorsa yapmamın nedeni de onlardı.

Her şeye rağmen bu dünyada iyi insanlar da vardı ve yardımımızı hak ediyorlardı.

Dorian kaseti eski, köhne videoya yerleştirdi ve oynat tuşuna bastı. Bu gri kutular çok eskiydi. Ben hiç kullanmamıştım. Neyse ki, Dorian kontroller konusunda evindeymiş gibi görünüyordu. Sandalyelerimize oturduk ve görüntüleri izledik, kurbanlarımızı bulmaya çalışırken anlar saatlere yayılıyordu.

"İşte." Ekranı bıçakladım ve öne doğru eğildim. Sylvia Anderson, uzun siyah saçları arkasına düşmüş bir halde ekranda yürüyordu. Onu Blue Moon Tavern'in arkasında bulduğumuzda üzerinde olan aynı şık siyah elbiseyle yalnızdı. Sanki birini arıyormuş gibi gözlerini her yöne dikerek kulübün içinde dolaştı. Birkaç dakika sonra bara yaklaştı ve bir içki sipariş etti. İçkisini yudumladıktan sonra bardan çıktı ve hepsi bu kadar.

"Bu pek yardımcı olmadı." Kaşlarımı çattım ve sandalyeye geri oturdum. "Geri dön. Tekrar izleyelim."

Dorian görüntüyü tekrar izledi ama ikinci izleyişte hiçbir şey değişmemişti. Çenesini ovuşturdu ve içini çekerek başını salladı. "Anlamıyorum. Burada bir şey göreceğimizden emindim. Sadece içeri girdi, bir içki içti ve gitti."

"Bundan daha fazlası olmalı," dedim, henüz umudumu kaybetmeyi reddederek. "Ertesi gecenin görüntülerini izleyelim."

Dorian ve ben bir sonraki gecenin görüntülerini izleyerek bir kez daha hareketleri gözden geçirdik. Tıpkı daha önce olduğu gibi, ikinci kurban Mark Spencer'ın kulüpte daireler çizerek yürüdüğünü, bir içki sipariş ettiğini ve kimseye tek kelime etmeden oradan ayrıldığını gördük.

Göz göze geldik ve kaşlarımızı çattık, yüz ifadelerimiz birbirimize yansıdı. Kanımızla bağ kurmamızın üzerinden bir gün geçmiş olmasına rağmen, aramızdaki bağ hâlâ devam ediyordu. Ben onun duygularını okuyabiliyordum, o da benimkileri, düşüncelerimiz ve hislerimiz açıklanamaz bir şekilde birbirine dolanıyordu. Kafamız çok karıştı. Bunların hiçbir mantıklı gelmiyordu. Büyücüler neden bara girip sonra da

Gitmek mi?

"Benim görmediğim bir şeyi mi görüyorsun?" Sonunda sordum. "Onları takip eden biri mi? Köşede dolaşan ürkütücü bir figür mü?"

"Hayır." Dorian parmağını videoya vurdu, büyücüleri kimin öldürdüğünü açıklamak için hiçbir şey yapmayan grenli figürlere sertçe baktı. "Son kaseti izleyelim, gerçi bir kızın içeri girip tekrar dışarı çıktığını göreceğimizden şüpheleniyorum."

Ve haklıydı. Üçüncü ve son kurbanımız Alice French bara girdi. Bu sefer kurbanımız biraz kızgın görünüyordu. Muhtemelen kan büyücüsü arkadaşlarının teker teker öldürüldüğünün farkında olduğu içindi. Buraya katili aramaya mı gelmişti? Doğruca bara doğru yürüdü, bir içki sipariş etti ve bardağı barın üstünde bırakarak gitti. Kaşlarımı çatarak boş içkiye baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Barmen bardağı aldı ve lavaboya attı.

Yanlara doğru kayarken, çenesinin kıvrımıyla ilgili bir şey dikkatimi çekti. *Dur bir dakika.* Nefesim kesildi, öne doğru eğildim. Onu *tanıdım*. Kısmen barmene dikkat edemeyecek kadar kulübün geri kalanına odaklandığım için, kısmen de kocaman bir çift boynuzu olmadığı için fark etmemiştim.

Slayerville'deki barmendi. Fane Dogaru, Klan liderinin soyundan geliyor. Sean'ın barmeni Frank değildi. O *Fane*'di.

Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başladı. Kan büyücülerinin ölüm tarihleri? Sadece burada çalıştığı zamanlar. Dün gece, üçüncü cinayetle aynı akşam Slayerville'deydi ama her birinde arka arkaya vardiyalı çalışmış olmalıydı.

Ve bu gece izin almıştı. Sean hasta olduğu için izin aldığını söylemişti ama ben bundan daha iyisini biliyordum. Slayerville daha yeni yanmıştı ve o da olay sırasında oradaydı. Vampirler ölümsüz olmalarına rağmen yanabilirlerdi. Ateş onları tamamen yok edemezdi ama çok fazla acıya neden olabiliirdi. Ve yanıkların iyileşmesi çok daha uzun sürerdi. Bu yüzden bu gece hasta olduğunu söylemişti.

Hâlâ mantıklı gelmeyen çok şey vardı. *Neden*, birincisi. Ve nasıl. Fane kurbanların boyunlarını kesmişti ama Gündüzgezenler böyle öldürmüyordu. Ve kesinlikle arkalarında bu kadar çok kan bırakmazlardı. Hele ki taze taze içebilecekken.

"Bak." Barmeni işaret ettim, bulanık küçük yüzü Alice French'in geri çekilen sırtına sırtıyordu. "Bu boynuzlu Slayerville barmeni. Üç kurbanın da öldükleri gece kulüpte konuştuğu tek kişi o."

Dorian kısık bir ıslık çaldı. "Şuna bakar mısın? İyi iş, Zoe. Boynuzları olmasaydı onu asla tanıyamazdım."

Övgüsü karşısında çenemi kaldırdım ve dudaklarımın kenarlarının kıvrıldığını hissettim. "Teşekkür ederim. Ne yazık ki, bu davayı çözmek ne kadar harika olsa da, bulduğum şeyin harika bir haber olduğunu sanmıyorum."

Parmağını duraklatma düğmesine bastırdı ve iç çekti. "Bu korkunç bir haber. Eğer saldırılara bir vampir karışırsa, o zaman ciddi bir sorunla karşı karşıya olabiliriz. Kan Meclisi böyle bir şeyi kabullenmeyecektir. Ne buradaki küçük meclis, ne de İskoçya'daki ana kol. Vampirleri hor görürler. Ve eğer kan büyücüleri Gündüzgezenler'e doğru en ufak bir hareket yaparlarsa, bu savaş anlamına gelebilir."

Savaş, savaş, savaş. Bu günlerde duymaya fazlasıyla alıştığım bir kelimeydi.

"Onunla tanışmıştık," dedim ekrandaki grenli yüze bakarak. "Her ne kadar tuhaf olsa da, spor olsun diye büyücüleri öldürmek isteyecek türden bir vampire benzemiyordu."

"Bu gezegende geçirdiğim onca yıl boyunca öğrendiğim bir şey var, Zoe. Masum görünenler

genellikle en çok dikkat etmeniz gereken kişilerdir."

CHAPTER 21

Daywalker'lar mahzenlerde ya da yeraltı tünellerinde yaşamazlardı. Ya da çoğu yaşamıyordu. Konut sokaklarında, şehir apartmanlarında ya da çatı katlarında yaşıyorlardı.

sayısız yıl boyunca ellerinde tutmuşlardı. Yaşları itibariyle, çoğunun ihtiyaç duydukları parayı toplamak için bolca yılları vardı, bu yüzden para onlar için bir sorun değildi.

Fane Dogaru böyle bir yerde yaşıyordu. Üniversite kampüsünün yakınındaki gösterişli bir mahallede yer alan tuğla bir apartmanın en üst katındaki geniş bir çatı katı. Dorian Slayerville kalabalığı tarafından fiilen dışlanmış olsa da, ona içeriden bilgi vermekten mutluluk duyacak birkaç tanıdığı olduğu ortaya çıktı. Ve onlar da Christian Dogaru'nun torununun adresini vermekten büyük mutluluk duyuyorlardı.

Kapıyı çaldım ve parmağımı gözetleme deliğinin üzerine koydum. Kalbimin atışını, nefesimin ciğerlerimden fırlayışını ve botlarımın halıya sürtünme sesini duyabilecekti. Laura'nın nefesinin boğazında düğümlendiğini ve ellerini nasıl sıktığını duyabilirdi. Ama muhtemelen Dorian'ı duyamayacaktı, vampir ortağım vücudunu öyle sabit tutuyordu ki donmuş bir Yunan Tanrısı heykeline benziyordu.

"Gölge cadı. Kan cadısı," diye yorgun bir ses geldi kapının diğer tarafından. "İkinizi de evime davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Yapmadınız," dedim. "Seninle Descent'teki barmenlik işin hakkında konuşmamız gerekiyor. Klan lideriniz başka bir işte çalıştığınızı biliyor mu?"

Etrafımıza ağır bir sessizlik çöktü ve bir an için uzaklaştığını düşündüm. Ama sonra ağır bir kilit tıkladı, ardından bir başkası ve bir başkası daha, ta ki vampir kapısını açana kadar. Gözleri Dorian'ın gergin haline kaydı ve hemen bizi dışarıda bırakmaya başladı.

"Sınır tanımak yok," dedi Fane. "Christian seninle konuşmamamız gerektiğini açıkça belirtti, Dorian. Buraya gelmemeliydin."

"Bekle." Kapanan kapıyı engellemek için botumu fırlattım. Ayağıma sertçe çarptı ve acı içinde irkildim. "Bizi içeri al yoksa hemen büyükbabana gider ve bir insan için çalıştığını söylerim."

Bu biraz blöftü ve Fane'in büyükbabasına ikinci barmenlik işinden bahsetmediğini varsayarak riske giriyordum. Ama haklı olduğumdan oldukça emindim. Asırlık bir vampirin, kendi soyundan gelen birinin yiyecek olarak gördüğü bir şey için çalışmasını onaylamasına imkân yoktu.

Fane gözlerini kıstı ve tısladı. "Ateşle oynuyorsun, küçük cadı. Şimdi uzanıp boynunu kırmalıyım."

Dorian'ın boğazından bir hırıltı yükseldi. "Devam et ve dene. Biz üç kişiyiz ve sen de bir kişisin. Ve

Görünüşe bakılırsa pek de iyi gitmiyorsun."

Dorian haklıydı. Fane ona güç veren tek şeymiş gibi kapıya tutundu. Yanık izleri solgun tenine dağılmıştı, hâlâ kırmızı ve öfkeliydi. Yaralar normal bir insanda görüldüğünden çok daha iyi görünüyordu ama yine de ateş karıncaları gibi sokuyor olmalıydılar. Kendine özgü boynuzları olmadan, bir vampire göre oldukça acınası görünüyordu.

Fane, Dorian'a hırslayarak karşılık verdi ama sonra kapıyı biraz daha araladı. "Peki. İçeri gel."

Üçümüz çatı katındaki daireye girdik. Ay ışığının aydınlattığı odada her şey bembeyaz ve solgundu. Hiçbir yerde bir renk sıçraması yoktu. Duvarlarda asılı olan tablolar bile bej rengindeydi ve her birinde boynuz resimleri vardı. Fane topallayarak kıvrımlı beyaz bir kanepeye gitti ve minderlere gömülerek ağrıyan vücudunun üzerine örme bir örtü çekti.

"Çok hızlı iyileşmiyorsun," dedi Laura. "Yanıklardan dolayı mı?"

Fane koltukta kayarken yüzünü buruşturdu. "Gerçekten, acınası halime bakıp durmak zorunda mısın?"

"Özür dilerim," diye kekeleydi Laura. "Sadece... şey, bundan daha hızlı iyileştiğini sanıyordum. Kan içmek bu konuda yardımcı olmuyor mu?"

"Çok sık kan içmem. Gördün mü?" Fane kırmızı yerine soluk pembe olan gözlerini işaret etti.

"Şimdi, ne halt etmeye buradasın? Ben acı çekerken bana gereksiz yere eziyet etmek için mi?"

Dorian koltuğa doğru yaklaştı, iri cüssesi Fane'in üzerinde yükseliyordu. "Son zamanlarda üç kan büyücüsünün öldüğünün farkında mısın?"

"Üç mü?" Fane dilini şaklattı. "Hayır, iki tanesinin farkındaydım. İkisi de Descent'in dışında. İkisi de kurt adam saldırısına benzeyen bir şey tarafından öldürüldü."

"Doğru, ama iki yerine üç kişiydiler," dedim. "Hepsi de Descent yakınlarında, seninle barda konuştuktan sonraki yarım saat içinde öldüler."

Fane sustu ve bize bakmaya başladı. Gözleri yeni bir kızgınlık ve öfkeyle parlıyordu ve elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, uzun parmakları avuçlarının yumuşak derisini çiziyordu. "Eğer seni doğru anlıyorsam, onların ölümünde benim de parmağım olduğunu ima ediyor gibisin."

"Söylediğimiz bu değil," dedi Laura hemen. "Ama kabul etmelisin ki bir bağlantı var."

Olmak zorunda. Neden oradaydılar? Seninle ne hakkında konuştular?"

Vampir gülmeye başladı, beni hazırlıksız yakalayan ıslak bir boğulma sesiydi bu. Kaşlarımı çatarak Dorian'a baktım, o da omuz silkmekle yetindi ama kaşları keskin ve sivri bir V'ye dönüştü. Çok masumsunuz. Çok safsınız. Kendi dünyanızda neler olup bittiğinden o kadar habersizsiniz ki."

"Sen neden bahsediyorsun?" Tersledim.

"Kan büyücülerinizi ben öldürmedim," dedi, "öldürmüş olsaydım da kendimi suçlu hissetmezdim. Onlar kaderlerini hak ettiler."

"Affedersiniz?" Laura sandalyeden kalktı, vücudu gözle görülür bir şekilde titriyordu. Gözlerinde öfke parlamıyordu ve vampire dik dik baktı. Kısa boylu ve minyon olmasına rağmen, birden Dorian'dan bile daha iri göründü. "Senin gibi bazı vampirlerin ahlaki pusulası olmadığını biliyorum ama masum bir büyücünün acımasız bir ölümü hak ettiğine inandığını bana dürüstçe söyleyemezsin. Şeytani bağların olmadığını söylüyorsun ama bu kötülük değilse nedir bilmiyorum."

"Sana kötü bir şeyden bahsedeceğim, hayatım." Laura'ya gülümserken dişlerini gösterdi. "Bu gezegendeki tüm vampirleri yok etmek isteyen öfkeli büyücülerden oluşan bir meclis, seninki de dahil. Bu sonbaharda hain Enforcer'ınızla olanlardan ve birbirimize karşı yürüttüğümüz çeşitli savaşlardan sonra, Kan Avcısı Meclisi bizi yok etmek için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdi. Hepimizi. Eminim Slayerville'deki yangına neyin sebep olduğunu merak ediyorsunuzdur. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Kan Avcısı Meclisi."

Keskin bir nefesle vampire baktım. "Yalan söylüyorsun."

"Git onlara sor. Eminim sana gerçeği söylemekten mutluluk duyacaklardır." Battaniyeyi çenesine kadar çekerken ürperdi. "Ancak, korkunç eylemlerine rağmen onları ben öldürmedim. Başka biri onları ele geçirmiş olmalı. Belki başka bir vampir. Bir süreliğine kurt adam olduğundan emindim. Son birkaç aydır şehirde dolaşan bir kurt adam vardı."

Dorian sessizce, "Kurt adam ihtimalini eledik," dedi. "Cadılar meclisinin vampirleri yok etme planıyla ilgili bu bilgi. Bunu nereden duyduunuz?"

Fane'in dudaklarına kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Kendi dudaklarından. Bana bir gece Descent'te söylediler. İlk başta vampir olduğumu fark etmediler. 1700'lerdeki eski avcı yöntemlerine geri dönmekle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldum ve birkaç soru sordum. Meğer kendi sırlarını saklamakta pek iyi değillermiş."

"Peki ya öldükleri gece?" Laura sordu. "Video görüntülerinde içeri girip bir içki ısmarlıyorlar ve sonra çıkıyorlar. Oldukça garip bir tesadüf, sence de öyle değil mi?"

"Ah, şu." Kendi kendine kıkırdadı. "Onları zorladım. Türümü yok etmek için yaptıkları küçük planı duyduktan sonra, hepsinin güzel kafalarına bir öneri sokmaya karar verdim. Beni görmeye gelin ve biraz içki için. İçkilere Bulut Kırmızısı katılmıştı."

Laura burnunu kırıştırdı. "Bu korkunç."

"Dramatik olma." Fane dilini şaklattı. "Onlara bir vampir iksiri verdim. Onları öldürmedim, aşkım."

"Bir dakika," dedim. "Seni görmeye gelmeleri için hepsini sen mi zorladın?"

"Her birine çalışmayı planladığım bir gece gelmeleri söylendi," dedi ve kanepede kayarken inledi. "Bu geceki vardiya sırasında başka bir büyücü gelecekti ama gördüğünüz gibi burada sırtüstü yatıyorum. Yazık oldu. Başka bir çift boynuz için paraya ihtiyacım var."

"Kahretsin." Odayı geçtim ve derin gece gökyüzüne baktım. Boston yolunu yarılamıştık ve Descent'ten yeni gelmiştik. Kulüp birkaç saat daha açık olacaktı ama oraya zamanında dönebilecek miydik? Fane bir vampir ve şu anda tek şüphelimiz olsa da, onun hikâyesine inanıyordum. Fane'i kulüpte ziyaret ettikten hemen sonra başka biri büyücülerini öldürüyordu. Eğer başka bir büyücü bu gece Descent'e giderse, oradan canlı çıkabilecek miydi?

CHAPTER 22

WYolda müdürü uyarmaya çalıştık ama hiçbir telefonumuz cevap vermedi. Zaten ulaşmalarını da beklemiyordum. Yoğun bir Cumartesi gecesi ve mekan Biz ayrılığımızda metal hayranlarıyla tıka basa doluydu. Büyük ihtimalle boğazına kadar içkiye batmıştı. İnsanlar her beş saniyede bir içki isterken telefona cevap vermenin ne kadar imkânsız olduğunu bilecek kadar yoğun gecelerde çalışmıştım.

"Doğru." Laura ilk kez öne oturdu ve yüzünü bana dönmek için koltuğunda iki büküm oldu.

"Şimdiye kadar bildiklerimiz şunlar. Fane Dogaru biraz daha boynuzla ihtiyacı olduğu için Descent'te çalışıyor. Bir grup kan büyücüsü bir bara giriyor ve onların gezegendeki tüm vampirleri yok etme planıyla ilgili övünmelerine kulak misafiri oluyor, ki bu... şey, bu şu anda düşünemeyeceğim başka bir solucan kutusu." İç çekerek omzunu okşadım. Kan Avcısı Meclisi'nin ittifakı bozmaya kararlı olduğu haberi hepimiz arasında en çok onu etkilemişti. Henüz onların saflarına katılmamış olsa da, bunu düşündüğünü biliyordum. Şu anda işaretlenmişti ama hâlâ yelkensiz bir gemiydi. Kemik büyücüsü topluluğunda büyümüş olsa da, kendi türüne katılmak istiyordu. Kemik büyücülerine karşı

Onları asla anlayamazdım, çünkü Gölgeler'e karşı böyle bir şey hissetmiyordum.

Ama bu onun için her şeyi değiştirdi.

"Merak etme, Laura." Dorian direksiyonu çevirdi ve ayağını pedala daha sert bastı. "Bunu halledeceğiz. Önce bu gece başka kimsenin ölmediğinden emin olmalıyız."

"Doğru." Başını salladı. "Bildiklerimize odaklanalım. Planlarını duyduktan sonra Fane, kan büyücülerini vampir iksiri içmeye zorlamanın onu eğlendireceğine karar verdi. Muhtemelen sonunda kendilerini aptal durumuna düşürecekleri için. Bunun yerine, bir ya da iki blok ötede ölü bulunuyorlar."

Dorian, "İçki meselesi ne kadar aşağılık bir şey olsa da, ona inanmaya meyilliyim," dedi. "Bu Fane'in yapacağı türden bir şey."

"Ben de," dedim. "Gerçi bu her şeyi havada bırakıyor. Eğer onları o öldürmediyse, kim öldürdü? Yaralar kurt adamlara benziyor ama sanırım bunu eledik. Bizim haberimiz olmadan bedene bürünmüş bir iblis olabilir ama bu da garip bir şekilde rastlantısal görünüyor. Neden bir iblis metodik olarak kan büyücülerinin peşine düşsün ki? Bence her kimse, tüm bu avcı planıyla bağlantılı olmalı."

"Büyük ihtimalle başka bir vampir." Dorian'ın kaşları, yanlarından geçen farların parlamasıyla çatıldı. "Fane haberi bu hafta sonu Christian'la paylaşmayı planladığını söyledi, bu da başka hiçbir vampirin henüz planı bilmediği anlamına geliyor. Bununla birlikte, birini korumak için yalan söylüyor da olabilir."

Kaşlarımı çatarak çenemi önümdeki koltuğa dayadım ve karanlık geceye baktım. "Yani bir vampir bunu öğrenmiş ve şimdi onları teker teker öldürüyor. Neden pençe izleri var? Neden onların

Kan mı?"

"Belki de bizi yanıltmaya çalışıyordu." Laura omuz silkti. "Eğer etrafta kurtadamları ve iblisleri kovalarsak, dikkatimizi asla vampirlere çeviremeyiz."

"İblislerden bahsetmişken..." Dorian ayağını frene vurdu. Öne doğru sarsıldım, emniyet kemeri vücudumu sıkıca sarmıştı. Araba yana doğru savruldu ve gıcırdayan lastiklerin sesi havayı doldururken kayarak durdu.

Yolun ortasında, ortadaki beyaz çizginin üzerinde bir iblis duruyordu, büyük damarlı kanatları havada çırpınıyordu. Her vuruşta bir rüzgâr kasırgası arabanın etrafını sarıyor, iblisin vücudu siyah ve bükülen kaslarla kalın ve kordonlu bir hal alıyordu. Yaratığa bakarken ağzım kurudu. Alışık olduğum dumanlı gölgelerden çok daha farklı görünüyordu. Bu oldukça sağlam görünüyordu.

"Bu hiç iyi değil." Kalbim göğsümde çınlarken, daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. İblis katı haliyle de daha büyüktü. Havada karanlık ve fırtınalı bulutlar gibi hareket ettiklerinde ne kadar geniş olduklarını hiç fark etmemiştim. "Görünüşe göre Belzus haklıymış."

"En azından bulduk mu?" İblis ayaklarımızın altındaki zemini sarsan bir kükreme çıkardığında Laura ürperdi. Yolun sağ tarafında, yirmi dört saat açık bir pizzacıdan çığlık atan insanlar dökülüyordu. İblis onlara doğru döndü ve kalabalığın arasından birini koparmak için düğümlenmiş elini uzattı.

Dorian tek kelime etmeden arabadan fırladı, gözleri kaçan insanlara odaklanmıştı.

"Dorian!" Kalbim boğazıma düğümlendi ve peşinden gitmek için arabadan dışarı fırladım. Tam koşmaya başlamıştım ki arkamdan bir arabanın kapısı çarptı. Bu Laura'ydı ve Dorian'a yardım etmek için koşuştururken bana katılmıştı. Kalbim iki yöne savrulurken yavaşladım ve ona doğru döndüm.

Bir elini kaldırdı ve başını salladı, gözleri şiddetli bir sıcaklıkla parlıyordu. "Sakin bana lanet arabaya geri dönmemi söylemeye kalkma. Ben de seninle geliyorum. Yardım edeceğim. Ve bu son sözüm."

Tereddüt ettim ama sonra başımı salladım. "Elinden gelenin en iyisini yap, dostum."

İblise doğru döndük ve ona doğru koşmaya başladık. Gözlerim Dorian'ın bedenine kilitlenmişken, çığlık seslerini, koşma seslerini ve uzaktan gelen siren seslerini duymazdan geldim. Tek odaklanabildiğim şey ortağımdı. Dorian'ın ne yapacağını biliyordum. Fae'nin bize söylediklerine rağmen, iblisi kendi zehriyle yok etmeye çalışacaktı. Denemesi gerekiyordu. Bunu, ayın her gece gökyüzünde yükseldiğini bildiğim kadar iyi biliyordum. O tam da böyle bir vampirdi.

Hayır, bu onun nasıl bir *insan* olduğuydu.

"Dorian, dur!" Ayaklarım kaldırıma vururken haykırdım. İblis, binaların kendisi kadar uzun görüne kadar daha da yükseldi. "İşe yaramayacak!"

Yolun yarım futbol sahası kadar aşağısındaydı ama beni duydu. Bana doğru dönerken ayakları kaldırımında durakladı. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, sanki veda etmek istercesine elini salladı. Kalbim acıyla çarptı ve kendimi ileri attım, kendini bu şekilde feda etmesini engellemeye kararlıydım.

Etrafımda arabalar gıcırdayarak durdu. İnsanlar arabalarından fırladı ve korku içinde çığlık attılar. Yolun iki yanında yükselen binaların camları kırıldı ve kapıları çarparak açıldı. Herkes buradan defolup gidiyordu. Bizim dışımızdaki herkes.

Sarsılarak durdum ve cebimden kemik tebeşiri çıkardım, ellerim titrediği için rünü zar zor çizerken nefesimin altında mırıldandım. Ward'ın sembolü. Bir elimi yumruk yapıp sıkıca kapatırken diğer elimle hançerimi kavradım. Büyüyü yapmak için elimi kaldırırken çenemi sıktım. Kemik büyüğü bana karşı savaştı. Artık korkudan sarhoş olmuştum. O gün mahzende olduğu gibi işbirliği

yapmayı reddetti, sanki çektiğim güç artık orada değilmiş gibi.

Turuncu kordonlar dalgalandı ve sallandı, ama sonunda elimden kurtuldular ve

Dorian'ın başının üzerinde beliren iblis. Ortağım yaratığa ulaştığında, turuncu topraklar karanlık formun etrafını sararak onu sokağın ortasında hapsetti.

Dorian ileri atıldı ve dişlerini iblisin bacağına geçirdi. Başını ileri geri sallayarak çılgılık attı. Kordonlar titreyerek elime keskin bir acı sapladı. Onları sıkı tutmaya çalışırken tüm vücudum titredi. Koğuşlar titreyip patladı ve acı dolu bir saniye boyunca, iblisin etrafında tekrar alevlenene kadar tamamen yok oldular.

Sonra Dorian iblisten uzaklaştı ve dişlerini tekrar ağzına çekti. Üçümüz orada hareketsiz durduk, izledik, bekledik ve zehrin etkisini göstermesini umduk, Christian Dogaru'nun yanıldığını ve Nosferatu dişlerine gerek kalmadığını umduk.

Ama sonra iblis başını geriye attı ve öyle bir kükredi ki, etrafımızdaki binaların tüm camları tek bir patlamayla kırıldı. Parçalar kaldırıma yağdı ve bulutlar gökyüzünde yuvarlandı. İblis göğsünü şişirerek kanatlarını dalgalandırdı. Gözleri yüzüme kilitlenmişken, korumalarım o kadar sert ve hızlı çarptı ki büyülerim parçalara ayrılarak kırık camlara karıştı.

Geriye doğru tökezledim, iblisin sert gücü bedenimi sarstı. Elimdeki rün sanki bir yangında yanmış gibi ağrıyordu. Bir an için dünyadaki her şey yavaşlayarak durdu. İblis gözlerini dikmiş Dorian'a bakıyordu, Dorian da gözlerini dikmiş iblisin gözlerine bakıyordu.

Kalbim boğazımda, ayaklarımı hareket ettirmeye başladım ama bir saniye geç kalmıştım.

İblis elini Dorian'ın bedenine doladı ve yeri sarsan bir kükreme çıkardı. Her şey durdu. Sokaktaki hiçbir şey bir santim bile kıpırdamadı. Ve yarım saniye sonra iblis duman olup uçtu.

"Dorian!" Çılgılık attım, saçlarım arkamda uçuşurken peşinden koştum. Gözlerim yaşardı ve midemde ateş dans etti. Onu kurtarabilirdim. Ona ulaşabilirdim. Ama yol boştu ve iblis gitmişti.

Ve Dorian'ı da beraberinde götürmüştü.

CHAPTER 23

"Zoe, o gitti." Laura sırtıma yumuşak bir el koydu ve yanımdaki kaldırıma çöktü. "Polisler geliyor. Muhtemelen buradan gitmeliyiz. Soracakları sorulara cevap verebileceğimizden emin değilim ve bunu deneyecek zamanımız da yok. Descent bir saatten az bir süre içinde kapanacak."

Gözlerimden yaşlar akarken başımı salladım. Laura haklıydı ama Dorian'ın kaçırıldığı ana kendimi kaptırdığım için şimdiki zamana zar zor odaklanabiliyordum. İblis onu bizden almış, asla gidemeyeceğimiz bir diyarageri götürmüştü. Kendimi içimdeki karanlık güce açmadıkça gidemezdim.

Cebimdeki telefonum çaldı ve ekrana bakmadan cevap verdim. "Alo?" Sesim boş ve hissiz geliyordu.

"Zoe Bennett?" Telefonun diğer ucundaki ses telaşlıydı. Korkmuştu. Sesi biraz tanıdık geliyordu ama beynimdeki sis yüzünden onu tanıyamadım. "Ben Sean. Bu gece erken saatlerde tanışmıştık. Seni arıyorum çünkü-" Boğuk bir hıçkırık çıkardı. "Kulübümde bir cinayet daha işlendi. Sigara molası için dışarı çıktığımda cesedi buldum. Lütfen. Lütfen buna bir son verin."

Robotik bir ses tonuyla adama yerinde kalmasını söyledim, ben de konseyi arayıp onlara haber verdim. Bu tür durumlar için protokollerimiz vardı. Ortağım hedef alındığından, nefes almak için bu geceyi değerlendirmek zorundaydım. Başka bir İnfaz ekibi Descent'e gidip oradaki durumla ilgilenirken ikinci bir ekip de iblisin yarattığı pisliği temizlemeye gelecekti. Ve ben de katilin ölüm listesine bir kurban ismi daha eklemek zorunda kalacaktım. Keder beni ele geçirirken gözlerimi kapattım.

"Nathan? Burada ne işin var?" Daireme çıkan merdivenlerde ayaklarım yavaşladı. Nathan Whitman en üst basamakta oturuyordu, başı ellerinin arasında ağır ağır sallanıyordu. Sesimi duyunca başını kaldırdı, şişmiş, morarmış gözleri son zamanlarda ne kadar az uyuduğunu gösteriyordu

birkaç gün. Nathan şu anda benden çok daha kötü durumda görünüyordu. Bu da bir şey ifade ediyordu çünkü vücudumun içinde kalbim büyüklüğünde bir delik vardı.

"Zoe. Laura." Ayağa kalkarken iç çekti. "Tanrıya şükür. Artık burada yaşamadığından endişelenmeye başlamıştım."

"Ben burada yaşıyorum." Kaşlarımı çatarak merdivenlerin geri kalanını çıktım ve onun görüntüsünü içime çektim. Saçları dört bir yana dağılmış, derisine kir sıçramıştı, belli ki geceyi kurt formunda geçirmişti. "Neyin var?"

"Sizinle konuşabilir miyim?" Gözleri Laura'ya kaydı. "Yalnız mı? Ve hiç yiyeceğin var mı?"

Vites değiştirmek beni çok acıktırıyor."

"Elbette," dedim başımı sallayarak. "İçeri gelin."

İçeri girdikten sonra, Laura büyükannemi kontrol etmek için arka odaya giderken ben de Nathan'ı mutfağa götürdüm. Dondurucudan biraz donmuş tavuk aldım ve karşısındaki sandalyeye oturmadan önce ocakta kaynatmaya başladım. Onun beklenmedik gelişi bana yapacak bir şey vermişti, Dorian'ın bir iblis tarafından kaçırılmasından önceki anlarla ilgili acı çekmemi gerektirmeyen bir şey. Kafamda tekrarlayıp durdum. Sadece tek bir sonuca varana kadar sahneyi tekrar tekrar izledim. Eğer gölge büyümü kullanmış olsaydım, Dorian muhtemelen şu anda burada bizimle olacaktı.

"Neler oluyor?" Nathan'a tüm dikkatimi vermek için elimden geleni yaparak sordum. "Juno hastanede." Son kelimedede sesi çatallaştı.

Bir nefesle elimi ağzıma bastırdım. Nathan'ın sert görünmesine şaşmamalı. Bütün geceyi kurt adam olarak geçirmekle kalmamış, kız arkadaşını da incitmişti. Kalbim onun için acıyordu. Juno belli ki onun için çok şey ifade ediyordu ve son birkaç aydır çok yakınlaşmışlardı. Ona kötü bir şey olursa kendini asla affedemezdi. Ve ben de kendimi affedemezdim. Çünkü Nathan yüzüğü bu yüzden istemişti ve Dorian'la ben de onunla ne yapmak istediğimizi tam olarak bilene kadar yüzüğü elimizde tutmuştuk. Eğer Nathan'a verseydik, bunlar asla olmayacaktı.

"Doktorlar ne yapacaklarını bilmiyor gibi görünüyor," dedi gözleri akmayan yaşlarla dolarken. "Bu yüzden senin bir cevabın olabileceğini umuyordum. Bir büyü. Onu iyileştirebilecek bir şey."

Başımı salladım. "Ah, Nathan. Olanlar için çok üzgünüm. Lütfen kendini suçlama. Elinde değildi. Yeni kurtadamlar öfkelerini kontrol etmekte zorlanırlar."

Nathan gözlerini kaçırdı ve sanki bir yabancıymışım gibi bana bakmaya başladı. "Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Ona zarar verdiğimi mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Hayır. Bu doğru değil. Evet, öyle düşünmüştüm ama şimdi açıkça yanlış olduğumu görüyorum. Hastanede olduğunu söylediğinde öyle düşünmüştüm."

"Bunu tehlikeli kurt adam yaptı." Sinirli bir iç çekişle sandalyeden kalktı ve sırtı gergin, boynu gergin bir şekilde pencereye doğru yürüdü. "Tabii ki sen yaptın. Vampir sevgilin muhtemelen sana kötü kurtlar hakkında bir sürü hikâye anlatıyordur, değil mi? Bunların hiçbirisi doğru değil, Zoe. Ben asla kimseye zarar vermem. Ne bu formdayken ne de kurt formundayken."

"Hayır, haklısın. Yapmazdın," dedim sessizce, Dorian'dan bahsedilince kalbime bir acı şoku yayıldı. "Özür dilerim. Senin ne kadar harika bir insan olduğunu biliyorum. Hemen sonuca varmamalıydım ama zor bir gece geçirdim. Bana ne olduğunu anlat, Nathan. Juno'ya yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Nathan pencereden dışarı bakmaya devam ederken dişlerini sıkarak, "Juno dükkânına geri döndü," dedi. "O iblisler ona saldırdı. Bir şeylerin ters gittiğine dair garip bir hisse kapıldığımda kurt formundaydım ve şehrin yarısını geçmiştim. Yardım etmek için olabildiğince hızlı oraya koştum. Ama çok geç kalmıştım. İblisler çoktan gitmişti ve o da dükkânının zemininde baygın yatıyordu."

"Kahretsin." Sonra ayağa kalktım ve muşamba zeminde volta atmaya başladım. "Gitti derken artık dükkânda değil mi?"

"Şu anda şehirde başka bir yerde oldukları gibi mi?"

"Sanırım öyle. Kapılar ardına kadar açıktı ve iblisler hiçbir yerde bulunamadı." Nathan bana döndü, yüzü sert ve gözleri soğuktu ama muhtemelen hak etmiş olsam da öfkesi bana yönelmiş gibi görünmüyordu. "Bana verilen bu hediye, en önemli anda hiçbir işe yaramadı. Onu bulduğumda tek yapabildiğim ulumak oldu. Sevdiğim biri incindiğinde yapabileceğim tek şey buysa ben ne işe yararım?"

Kalbim sıkıştı, sözleri beni çok etkiledi.

"Kendini suçlama. Bu senin hatan değil," dedim ve odayı geçip pencerenin yanında ona katıldım. "Ama sana bir şey sorabilir miyim? Buna bir hediye dedin. Kurt adam doğanı gerçekten böyle mi görüyorsun?"

"Güçlerini bir armağan olarak görmüyor musun?" diye sordu omuz silkerek. "Farklı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değil. Aynı şey."

"Aslında ben onları o şekilde görmüyorum." Kaşlarımı çatarak alt dudağımı ısırdım. "Benim güçlerim diğerlerinden çok daha tehlikeli. Onlar bir hediye değil. Onlar bir lanet ve beni kesinlikle dehşete düşürüyorlar. Ya onlar yüzünden değer verdiğim birine zarar verirsem?"

"Bunu bu şekilde düşünemezsin," dedi Nathan. "Gücün senin kimliğinin bir parçası, tıpkı kurdun benim kimliğimin bir parçası olduğu gibi. Bu yönlerimizle bir arada var olabilmenin tek yolu onları kucaklamaktır. Aksi takdirde, yüzeyin altında kaynarlar ve patlamak için doğru anı beklerler. Onları kucaklamak, kontrolün bizde olduğu anlamına gelir."

İç çekerek pencereye yaslandım ve sokaklara baktım. "Belki kurtlar için işe yarar ama benim için ne kadar işe yarar bilmiyorum."

"Dene Zoe," dedi Nathan. "Tek pişmanlığım, keşke kurt doğamı daha önce benimsemiş olsaydım. Öyle olsaydı daha hızlı ve daha güçlü olabilirdim. Ve Juno'ya zamanında ulaşabilirdim. Bunun yerine, çok geç oldu."

"Oh, Nathan. Olanlar için çok üzgünüm." İçimi çekerek kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım. "Eğer ona bir iblis saldırıyorsa ve hâlâ hayattaysa çok geç kalmamışsın demektir. Onu iyileştirmenin bir yolunu biliyorum ama Laura'nın da yardımına ihtiyacımız olacak. Sorun olur mu?"

Nathan başıyla onayladı ve ben de Laura'yı büyükannemin odasından aldım. Mutfakta bize katıldığında, ona olanları ve Juno'yu kurtarmak için yaptığım çılgın planı anlattım.

"İblis saldırısından ne kadar kötü yaralandığına bağlı olarak, vampir kanıyla iyileşebilir," dedim, öneriyi yaptığım da Laura'nın gözlerini izleyerek.

Laura kaşlarını çatarak, "Doğru," dedi. "Ama Dorian kaçırıldı."

İrkildim ama planımı uygulamaya devam ettim. "Dorian'dan bahsetmiyordum. Tanıdığımız başka vampirler de var. Ya da en azından birimizin bildiği."

Laura bir süre bana baktıktan sonra gözlerinde bir farkındalık belirdi. Başını salladı, uzun saç telleri omuzlarına dökülüyordu. "Anastasia'yı mı kastediyorsun?"

"Onunla arkadaş olduğunuzu söylemiştiniz," dedim.

"Evet, ama..." Laura Nathan'a baktı, gözleri Nathan'ın halini görüyordu. "Biliyor musun? Haklısın. Onu arayacağım. Slayerville'de kanımı içtikten sonra bana borçlu."

Laura çağırıyor ve garip bir şekilde Anastasia da kabul etti. Juno'yu kanıyla beslemek uzun vadede büyük bir fark yaratmayabilirdi ama denemeye değerdi. Eğer iblis saldırısı yüzünden hastanede baygın yatıyorsa, kaybedecek fazla zamanımız yoktu. Ve bir vampirin kanı iyileştirdiğini bildiğim tek kesin şeydi.

Laura telefonu kapatırken başını sallayarak, "Tamam," dedi. "Nathan'la hastanede buluşacak ve Juno'yu iyileştirmek için elinden geleni yapacak."

"İşi sağlama almak için onu buraya geri getir Nathan. Bir göz atıp ek bir iyileşmeye ihtiyacı olmadığından emin olacağım," diye ekledim. "İkiniz de iyileşmesi için ne kadar gerekiyorsa o kadar kalabilirsiniz."

Nathan'ın yüzü yeniden renklenmeye başlamıştı, artık kız arkadaşının hayatta kalması için bir umut vardı. Elimi tuttu, gözleri kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. "Peki ya siz ikiniz? Benimle gelmiyor musunuz?"

Acı kalbimde titreşti, Dorian'ın yüzü aklıma geldi. "Yapamam. Yok etmemiz gereken bazı iblisler var."

"Büyükanne." Elini elime aldım ve parmak eklemlerini öptüm. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım var."

Büyükannemi uyandırmak hiç yapmak istemediğim bir şeydi. Böyle çok huzurlu görünüyordu. dünyanın geri kalanıyla birlikte. Birkaç dakika sonra gözlerini aralayıp bana baktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Oh, Zoe, canım. Çok endişeli görünüyorsun. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Her şey yanlış." En başından başladım, daha fazla konuşamayana kadar her şeyi anlattım. Hikaye uzun ve dolambaçlıydı, çarpık ve korkutucuydu. Onu tüm bunların dışında tutmayı çok istemiştim ama artık yapamıyordum. Yardıma ihtiyacım vardı. Ve gölge büyüsü hakkında bilgisi olan ve güvenebileceğimi bildiğim tek kişi oydu.

"Vincent denen adamın yaptıklarından sonra iblislerin yeniden güç kazanmasından endişe ediyordum. O gitmiş olsa da, yaptıkları perdeyi zayıflattı," dedi ve yastıklarının üzerinde daha yükseğe oturacak şekilde kayarak. Elimi okşadı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu işe karışan diğer büyücüye ne oldu? Profesör olana? O da zarar veriyor olabilir mi?"

"Profesör Ivan Wagner." Kaşlarımı çattım. Vincent'in yardımcısını tutuklanıp büyücü hapisanesine kapatıldığı günden beri hiç düşünmemiştim. Onun bu işle bir ilgisi olamazdı. Aylardır sokaklardan uzaktı. "O hapiste, büyükanne."

Büyükanne ağır ağır iç çekerek başını salladı. "O zaman sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, Zoe. Keşke edebilseydim ama ben büyüsü zayıflamış ve her geçen gün daha da zayıflayan yaşlı ve yorgun bir kadınıym."

Sanki aylar ya da yıllar değil de sadece günler kalmış gibi böyle konuşmasından nefret ediyordum. Son birkaç haftadır durumu daha da kötüye gidiyordu ve burada oturup onun yok oluşunu izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi umutsuz hissediyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum büyükanne," dedim sesim çatallaşarak. "Dorian bir iblis tarafından kaçırıldı ve onu geri almak için ne gerekiyorsa yaparım. Ama kendimi çok çaresiz hissediyorum."

Büyükannem uzanıp yumuşak elini yanağıma doladı, vanilyalı losyonunun rahatlatıcı ve tanıdık kokusu burnuma doldu. "Bence Dorian'ı nasıl geri getireceğini biliyorsun canım. Bazı yollar var. Sana hiç de yabancı olmayan yollar. Sadece yapılması gerekeni yapmaktan çok korkuyorsun."

Gerçeğin ağırlığı üzerime çökünce gözlerim kapandı. "Gölge büyümü kullan. Dorian'ı bul. Yaratığı yapabileceğim her şekilde yok et. Tek sorun, bunu yaparsam karanlığın beni ele geçirebilecek olması."

"Kim olduğunu kabul edebilirsin ve kendini kaybetmezsin, Zoe. Ve bu gezegende bu konuda benimle aynı fikirde olan bir kişi varsa, o da odur. O sana güveniyor. Yeterince güçlü olduğunu biliyor. Ben de öyle."

Kalbim sertçe çarptı. Büyükannem haklıydı. Dorian aylardır gücümü kullanmam için bana koçluk yapıyordu. Bana defalarca bu konuda ustalaşabileceğimi, içimin derinliklerinde kaynayan şeye kendimi açmak için bu kadar korkmama gerek olmadığını söylemişti. Ve belki de onu bir an bile dinleseydim, büyümü ruhumun derinliklerine kapatmak yerine pratik yapsaydım, eğitim alsaydım, onu uzaklaştırmaktan başka bir şey yapsaydım, o zaman onu nasıl kontrolüm altında tutacağımı daha iyi anlayabilirdim.

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşıyla büyükannemin dokunuşuna yaslandım. Önümde tek

bir seçenek vardı ve Dorian'ın benim yerimde olsaydı ne yapacağını biliyordum. Beni kurtarmak için kendini kaybetmeyi göze alırdı. Ben de aynısını yapmam gerektiğini biliyordum.

CHAPTER 24

S Kılıfımı belime dolayarak, her adımında kararlılıkla ön kapıya doğru yürüdüm. İblis saldırdığında Dorian'ı hayal kırıklığına uğratmışım, gücümü kullanamayacak kadar korkmuştum.

Gölge büyüm, yapabileceğim herhangi bir kemik büyüsünden milyon kat daha güçlüydü. Kemik kordonlar yerine bunu kullanmak Dorian'a kaçma şansı vermek için yeterli olabilirdi. Şimdi hatamı düzeltmeliydim ve bunu yapabilmemin tek bir yolu vardı.

"Nereye gidiyorsun?" Laura koltuktan fırladı ve odanın diğer ucuna kadar beni takip etti.

İç çekerek ona doğru döndüm ve intihar görevi olarak sonuçlanabilecek bir şeyi durdurmaya çalışmayacağını umdum. "Dorian'ın dairesi. İzini sürebilmek için ona ait bir eşyaya ihtiyacım var."

"Gölge büyünü kullanacaksın. Aramak ya da öyle bir şeydi, değil mi? Vincent'ı bulmak için yaptığın." Kapının yanındaki raftan solmuş siyah botlarını aldı ve ayaklarını içine soktu. "Bana bir saniye ver, gitmeye hazır olacağım."

"Bana yapmamam gerektiğini söyleyeceğini düşünmüştüm," dedim. "Yardım etmek için benimle gelmek şöyle dursun."

Bağcıkları sıktı ve bana baktı, gözleri sarı ve pembe çizgilerden oluşan bir perdenin arkasından bakıyordu. "Son zamanlarda bunu çok düşündüm, Zoe. Gölgeci hep içlerinde karanlık olan cadılar olarak düşündük, ama sonra kan büyücüleri gidip hayal edebileceğimden çok daha kötü şeyler yapıyorlar. Bir kulübü yakmak mı? Gündüzgezenlerin şeytani *olmadığı* gerçeğini bir kenara bırakırsak, orada masum insanlar vardı. Haberleri gördünüz mü? Yirmi kişi öldü." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Cemaatlerin güçlerinin düşündüğüm kadar siyah ve beyaz olduğunu sanmıyorum. Önemli olan büyümüzü nasıl kullandığımız."

"Dorian'ı bulmak için gölge büyüsü kullanmamda bir sakınca görmüyorsun," dedim, sözlerinin verdiği rahatlama üzerime bir gelgit dalgası gibi çökmüştü. Dünyada bunu duymaya en çok ihtiyacım olan kişi oydu.

Laura ayağa kalktı ve kollarını sıkıca boynuma doladı. "Sadece bununla yetinmiyorum, Zoe. Eğer tüm bunları atlatacaksak, bence buna *ihtiyacımız var*. Ve elimden geldiğince sana yardım edeceğim."

Dorian'ın dairesi kapıdan içeri girdiğimizde ürkütücü ve çoraktı. Küçük alan genellikle boş hissedildi, ama Dorian'ın varlığı her zaman onu öyle bir doldururdu ki

Mobilyalar o kadar da seyrek görünmüyordu. Hayattan daha büyüktü, vücudu güç ve kuvvetle dolup taşıyordu. Duvarlardaki sürtünme izleri bile onun yanında sönük kalıyordu.

Dolabından bir tişört alıp yere uzandım ve derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

sinirler. Gölge sihime dokunmayalı üç ay olmuştu. Ve açıkçası, çok korkmuştum.

Laura yerde bana katıldı ve bacak bacak üstüne atarak gölge büyü kitabını aramızdaki çarpık parkeye yerleştirdi. "Hazır mısın?"

Başımı salladım ama hiç de öyle değildim. Laura'nın varlığı sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu ama kalp atışlarım hâlâ sinek kuşu kanatları gibi boynumda gümbürdüyordu. Yardım etmek için yapabileceği pek bir şey olmasa da burada olduğu için minnettardım. Bu büyü sadece ve sadece bana aitti ve ne yazık ki fiziksel bedenimi geride bıraktığımda yanımda tek bir ruh bile götüremiyordum.

"Doğru." Parmağımı kapaktaki Latince kelimelerin üzerinde gezdirdim ve derimde bir güç kıvılcımı çaktı. "Eğer bir şeyler ters giderse, Büyükanne'nin icabına bakıldığından emin olmanı istiyorum."

"Zoe," dedi Laura kaşlarını çatarak. "Böyle konuşma. Hiçbir şey ters gitmeyecek. Sadece zihnini bedeninden ayırıyorsun. Değil mi?"

"Evet, bir bakıma öyle. Büyüyü yaptıktan sonra zihnim iblis Dorian'ı nereye götürdüyse oraya gidecek ama bu beni yenilmez yapmaz. Kendimi iblis diyarında bulabilirim. Ya da Tanrı bilir başka nereye."

Laura büyü kitabına kaşlarını çatarak baktı. "Yaralanabileceğini mi söylüyorsun?"

"Bu formdayken başıma ne gelirse gelsin kalıcıdır, yani evet. Yaralanabilirim." Elini tuttum ve sıkıca sıktım, duygularım boğazımda fokurduyordu. "Büyükanneme göz kulak olacağına dair bana söz ver."

Laura başını salladı, alnını benimkine bastırmak için öne doğru eğilirken gözleri yaşlarla doldu. Aramızda bir güç dalgası oluştu, kan ve gölge birbirine karıştı. Dorian'la aramızda gidip gelen bağı unuttun. Laura'ya her zaman büyüün çok ötesinde bir şekilde bağlı olduğumu hissetmiştim. O benim ruh kardeşimdi. Benim kayamdı.

"Lütfen dikkatli ol," diye fısıldadı. "Sahip olduğum tek aile sizsiniz."

"Dikkatli olacağım." Gülümseyerek yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Sadece Kan Meclisi'ne sahip olduğunı unutma. İstersen seni kollarını açarak karşılayacaklarına eminim."

Gözleri ateşle parladı ve sadece birkaç saniye önce orada olan gözyaşlarının yerini aldı. "Artık neler yapabileceklerini bildiğim için asla resmi olarak onların meclisine katılmayacağım. Kemik Meclisi'ne katılmak isterdim ama herkes işaretimi biliyor. Artık ne olduğumu saklamak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ömür boyu meclissiz kalmaya mahkumum."

"Kendi meclisimizi kurmalıyız. Sen ve ben. Çağırıcı ve Büyücü." Gülümsedim. "Tüm bu diğer boktan cadı meclislerinden çok daha iyi olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Aynen öyle." Gülmeye başladığında yüzü yumuşadı. Bir saniye sonra ben de ona katıldım. İkimiz birlikte orada öylece oturduk, gerginliğin omuzlarımızdan atılmasına izin verdik. Bana ne olduğumu hatırlatacak bu ana ihtiyacım vardı. Gücümün beni ele geçirmesine izin veremezdim. Korkularımı bir kenara itmenin ve onun yerine onu fethetmenin zamanı gelmişti.

Dikkatimi tekrar aramızda duran büyü kitabına verdiğimde yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Başlasam iyi olacak. Dorian'ın ne kadar zamanı olduğunu bilmiyoruz."

Ya da hiç zamanı kalıp kalmadığını.

Derin bir nefes alarak sayfayı Arayış büyüüne çevirdim. Kâğıdı görmeme gerçekten gerek yoktu. Kelimeler Latinceydi ve çizmem gereken rünler yoktu - gölge büyücülerini cadılar meclisinin gücünü kullanmak için rün çizmek zorunda olmayan tek büyü kullanıcılarıydı. Sadece hançerlerine, derin gölgelere, iradelerine ve büyüün ne yapmasını istediklerine dair bilgiye ihtiyaçları vardı.

Dorian bu büyüyü benim için daha önce bir kez tercüme etmişti ve adımları uykumda bile

hatırlayabiliyordum. Haftalardır bu büyüyle ilgili kâbuslar görüyordum.

"Laura, ışıkları söndürmeni istiyorum," dedim sessizce.

Başını sallayarak ayağa kalktı ve odanın ortasında gevşekçe asılı duran çıplak ampulü söndürdü. Yerde oturmaya devam ettim, derinleşen gölgelerin içinde saklandım. Nefesimi düzene sokmak için harcadığım birkaç dakikanın ardından hançerimi sıkıca kavradım ve gözlerimi kapatarak aylardır içimde sakladığım gücü çağırdım. Karanlığı, gölgeleri, o çok nefret ettiğim kötülüğü. İçimde çalkalandı, o kadar sert ve hızlı dönüyordu ki, güce karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Haykırdım, bedenim sarsıldı ve sırtım kamburlaştı. Bu güç aynı anda hem ezici, hem acı verici hem de coşkuluydu. Tüm vücudumu doldurdu, ta ki dışarı çıkmaktan başka gidebileceği bir yer kalmayana kadar.

"Dorian Kostas," diye fısıldadım. Ruhumdan kopup gelen karanlık bir güçle birlikte içimde bir özlem patlaması yaşandı. Titremeler tenimde dans etti, binlerce küçük karınca gibi üzerime üşüşen bir his. Güç damarlarımda uğulduyordu ama bu uzun zamandır çalıştığım toprak kemik büyüüne hiç benzemiyordu. Bu güç ham ve elektrikliydi, beni aynı anda hem yakıyor hem de aydınlatıyordu.

Gözlerimi açtım ve bulanık çevreye karşı gözlerimi kırptım. Her şey çalkalanan gölgeler tarafından karartılmıştı. Tam önümde, parıldayan karanlık bir ip havada asılı duruyor ve dokunmamı bekliyordu, iblisin Dorian'ı götürdüğü yere götürüyordu. İçime bir rahatlama geldi. Eğer bu kordon buradaysa, bu Dorian'ın ölmediği anlamına geliyor olmalıydı. Bir yerlerde yaşıyordu ve beni doğruca ona götürecekti. Ya da en azından bunu ummak zorundaydım.

Ellerimi kordonun etrafına dolayarak çektim. Bedenim ileri doğru sarsıldı, gücümün kontrolü ele almasıyla kendi üzerinde yuvarlandı. Dünya bir bulanıklık içinde yanımdan vızıldayarak geçti, görüntüler ve sesler uzun zaman öncesinin anıları gibi yankılandı. Nefesimi tutamadan Dorian'ın dairesinin önündeydim. Ve sonra ip beni daha da ileriye çekti. Mavi Ay Tavernası'nın, kendi apartmanımın ve üniversite arazisinin yanından dönerek geçtim.

Her şey sarsılarak durdu. Yere doğru savruldu, botlarım toprak bir patikaya çarptığında dizlerim büküldü. Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve etrafıma bakındım.

Mezarlar.

Keder zihnimi ele geçirmekle tehdit ederken kalbim göğsümün içinde sıkışıp kaldı. Titreyerek yavaş bir daire çizdim ve bu görüntünün gerçek olmamasını diledim. Dorian ölmüş olamazdı. Ölmüş *olamazdı*. Tanıdığım herkesten daha güçlüydü. Bir vampir. Bir ölümsüz. Onu tamamen yok etmek için çok fazla şey gerekirdi. Tek bir iblis bile onun tüm yaşam gücünü bu kadar çabuk tüketmekte zorlanırdı.

Ama bir dakika. Kaşlarımı çatarak etrafımdaki asırlık mezar taşlarına baktım. Eğer Dorian'ı iblis öldürdüyse, neden bir metre yerin altında kalmıştı? Onu kim gömmüş olabilirdi? Ya burası? Burası Belzus'un mezarlığıydı. Durduğum yerdeki patikayı tanıdım. Her şeyin başladığı mahzene gidiyordu.

İblisler *ölüleri gömmedi*. Sadece cesetleri fırlatıp atar ve yollarına devam ederlerdi. Ayrıca, tüm bu araziler doluydu. Yıllardır doluydular.

Sessiz adımlarla mezar taşlarının yanından geçtim ve mahzenin önünde durdum. Taştan dış cephesine baktım ve ensemde bir endişe hissettim. Evet, kesinlikle doğru yere gelmişim. Bir an bile tereddüt etmeden mahzene girme isteğime rağmen kulağımı kapıya dayadım ve dinledim. İçeride her şey sessizdi. İblis ya orada değildi ya da pusuda bekliyordu. Kendimi destekleyerek ağır kapıyı ittim ve içeri girdim.

Boştu.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. Büyü beni doğruca buraya getirmişti. Dorian yakınlarda bir yerde olmalıydı ve mantıklı olan tek yer burasıydı. Tabii gerçekten gömülmediyse. Gerçekten ölmediyse. Tabii onu kurtarmak için gerçekten çok geç kalmadıysam.

Kalbim sıkışarak küçük alanı taradım, zihnimin beni ortağıma götürecek bir şeye kilitlenmesini istedim. Bir ipucu olmalıydı. Bir şey. Herhangi bir şey. Ama yoktu. Odada, kapağı eğri ve çatlak olan kısa bir kaidenin üzerine oturtulmuş taş kapaklı tabuttan başka bir şey yoktu.

"Dur bir dakika," diye mırıldandım nefesimin altında, eski tabuta yaklaşıırken. Elimini yüzeyde gezdirdim ve avucuma baktım. Hiç toz yoktu. Hiçbir kir yoktu. Ve buraya son geldiğimizde kapağın kırılmadığına yemin edebilirdim.

Belzus'un sözleri kulaklarımda çınladı. Mezarların koruyucusu. Bu kapağı kaldırırsam boş mu bulacaktım? Bir iskelet yattığı yerden kalkıp mahzenden dışarı mı çıkmıştı? İblisler, vampirler, kurtadamlar ve fae'ler. Bazen ne kadar baş belası olurlarsa olsunlar, bunların hepsi başa çıkabileceğim doğaüstü varlıklardı. Ama yürüyen ölümler? Evet, hayır.

Bu, işleri tamamen başka bir seviyeye taşıyordu.

Taş kapağı sertçe iterken kalbimde korku titreşti. Yanlara doğru kaydırmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen bir santim bile kıpırdamadı. Kaslarım ağrıyordu ve kapağın sert taşı ellerimi sıyrıyordu. Alnımdaki teri silerek geri çekildim. Bu lanet şeyi asla açamayacaktım, kollarımdaki güçle ya da güçsüzlükle.

Tabii...

Hançerim, sadece zihnimde burada olmama rağmen belime sarılı kılıfındaydı. Derin bir nefes alarak ellerime aldım, çelik çeliğe karşı ötüyordu. Bunun işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birincisi, bu benim fiziksel formum değildi ve ikincisi... ne tür büyüler yapabileceğimi bilmiyordum. Tek odaklanabildiğim şey büyükannemin sözleriydi. Bana gücüm hakkında önemli bir şey söylemişti, şu anda inanmam gereken tek şey. Eğer kendimi büyümün derinliklerine açarsam, ben sormadan o ne yapacağını bilirdi.

Bu şekilde konuşmak bir riskti. Bu kadar özgürce ve açıkça. Eğer dikkatli olmazsam, beni kendi emelleri için kullanabilirdi. Karanlığımı ortaya çıkarabilir ve dünyaya yayabilirdi. İsteddiği herkesi ve her şeyi yok etmemi sağlayabilirdi.

Ama bunun beni kontrol etmesine izin veremezdim. Bu sefer olmaz.

Derin bir nefes alarak başımı geriye attım ve gücümün bedenimi tüketmesine izin verdim. Ellerim tabutun kapağına doğru uçu ve parmaklarımdan koyu duman telleri yükseldi. Mezarın içinde dönerek her taş duvara çarptı ve tabuta çarptı. Karanlık zihnimi ele geçirdi ama dişlerimi sıkarak onu bir kenara ittim ve Dorian'ın fırtınalı gözlerine, güçlü ve köşeli yüzüne odaklandım. Boynuma dokunma şekline. Kanımı içerken dudaklarının aldığı tada.

Sonra aniden büyü durdu ve arkasında dönen duman bulutları bıraktı. Gölgeler ortadan kalktığında, kapağın yere düştüğünü ve betona çarptığı yerden ikiye ayrıldığını görebiliyordum. Kalbim göğsümde ağır bir ritimle atıyordu. Tabutun içine bakmaya neredeyse korkuyordum. Dorian'ı içeride bulabilecek miydim? Ve eğer bulursam, ölmüş olacak mıydı?

Göğsüm, kalbimin yerini bir delik almış gibi ağrıyordu. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesine dayanamıyordum. Derin bir nefes alarak tabuta yaklaştım ve içine baktım. İçimden keskin, bıçak gibi bir acı geçti. Kendimi en kötüsüne hazırlamış olsam da Dorian'ın cansız bedenini taş tabutun içinde görmek yumruk yemiş gibi iki büklüm olmama neden oldu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken elimi göğsüne bastırdım. Bu gerçek olamazdı. Dorian Kostas, her ne kadar zaman zaman beni çıldırtsa da, son birkaç aydır hayatımın en iyi parçası haline gelmişti. Beni açıklayamayacağım şekilde kurtarmıştı. Ben bile zar zor anlayabiliyordum. O hayatıma girmeden önce, sürükleniyordum, her gün zar zor geçiniyordum. O beni sersemliğimden uyandırdı. Bir amaç bulmama yardım etti. Beni sadece bir hayattan kurtarmıştı.

Varoluş. Onun sayesinde artık *yaşadığımı* hissediyordum.

Ve o öldü çünkü karşılığında onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacak cesaretim yoktu.

Hıçkırıklar omuzlarımı sarsarak tabutun başında dururken, onun bedeniyle benimki arasında keskin ve elektrikli bir şey geçti. Aramızdaki bağ. Birbirimizin kanını tatmamızın üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun bizi birbirimize bağlayan o garip bağ.

Ama aramızdaki baği hâlâ hissedebiliyorsam, bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyordu? Atan bir kalp ve nefes alan ciğerler olmadan, Dorian'ın vampir laneti ölü olmasa bile ölü gibi görünmesine neden olacaktı. Yapılması kolay bir hata olurdu. Bağımız bir kez daha dalgalandı, görmezden gelinmesi imkânsız yoğun bir enerjydi. Düşünceler, duygular ve acıyla doluydu.

Yaşıyordu.

Soğuk elini avuçlarımın içinde tutarken içimi rahatlama dalgaları kapladı. Onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Bu, büyükanneme yapılan lanetin aynısı gibi görünüyor ve hissediliyordu, bu da büyüü tersine çevirmek için bunu yapan büyücünün kanına ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Bunu ona birinin yaptığını fark ettiğimde gölge büyüm içimi titretti. Başka bir cadı ya da büyücü. Ortağımı benden almışlar ve onu bu mezara koymuşlardı. İçimdeki karanlık alevlendi, saf öfkeye dönüşen siyah ve yakıcı bir ateş. Birileri Dorian Kostas'ı lanetlemişti ve bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Her seferinde bir adım.

Önce ortağımı bu mahzenden çıkarmalıydim.

Sert ve acı bir rüzgâr etrafımda bir kasırga gibi dönerek beni tabuttan uzağa fırlattı. Gürültülü bir çatırtıyla duvara çarptım ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Tabutun yanındaki mahzende beliren iblis kükreyerek üzerime doğru yükseldi. Gözlerimi kısarak hançerimi yaratığa doğrulttuğumda dişlerim takırdadı. Bıçağım onu öldüremeyebilirdi ama artık bedensel olduğu için en azından kalıcı bir hasar verebilirdim.

Tısladı ve gözlerini ortağımın baygın haline odaklayarak benden uzaklaştı. Kalbim göğsümde sertçe çarparken, bıçağım karanlıkta parlayarak mahzene doğru koştum. Ama bir kez daha çok geç kalmıştım. İblis pençesini Dorian'ın koluna doladı ve sonra gözlerini kırpıştırarak uzaklaştı.

CHAPTER 25

"Büyüyü tekrar yapmam gerekecek." Dorian'ın küçük dairesinin düz olmayan döşeme tahtaları üzerinde volta atıyor, her duvara çarptığımda topuklarımın üzerinde dönüyordum. Laura ellerinden sarkan bir kitapla onun masasına tündüğü yerden beni izliyordu. "İblis istediği kadar göz kırpmayı deneyebilir, ama

Onu takip etmeye devam edeceğim. Sonunda Dorian'a ondan önce ulaşacağım."

Laura saçlarını atkuyruğu yaptı ve kaşlarını çattı. "Burada iblislerin ışınlanmasını nasıl engelleyebileceğime dair bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum."

"Çünkü ışınlanmıyor." Koltuğa çöktüm ve bulamayacağımı bildiğim cevapları arayarak tavana baktım. "Pek sayılmaz zaten. Bunu yaptığında kendi dünyasına dönüyor. Sonra iblis diyarından geçip perdenin arkasından başka bir yere geri dönebilir."

İblis alemi, insan aleminin üzerinde yer alıyordu. Aslında aynı madalyonun iki yüzü gibiydi. Dünya üzerindeki herhangi bir nokta iblis dünyasındaki herhangi bir yerle aynı koordinatlara sahip olurdu. Eğer bir iblis perdeyi aşıp dünyamızdaki belirli bir yere gelmek istiyorsa, önce iblis diyarında doğru noktayı bulması gerekiyordu. Yaratıklar planlanmadığı sürece öylece girip çıkamaz ve istedikleri yere varamazlardı.

"Doğru." Laura kitabı kapatıp başka bir kitap aldı. "Ama yine de bunu yapmasını engellemenin bir yolu olmalı. Dorian'ı yakalayıp oradan çıkarmana yetecek kadar iblisi yerinde tutacak bir tür büyü. Peki ya büyükannen? O bilir mi?"

Başımı salladım. "Büyükannem asla bedensel iblislerle savaştı."

Laura bir kitabı daha karıştırdıktan sonra sinirli bir iç çekişle masanın üzerine fırlattı. "Bu işe yaramaz. Burada bu tür şeylerle ilgili kesinlikle hiçbir şey yok. Yani, iblisin Dorian'la ne işi vardı ki? Neden onu etrafta taşıyor ve mahzenlere koyuyor?"

"Bilmiyorum." Sandalyeye daha da gömüldüm ve ellerimi gözlerime bastırarak Dorian'ın baygın halinin görüntüsünü engellemeye çalıştım. Bu olay beni şu anda kabul edebileceğimden çok daha fazla sarsmıştı. Güçlü olmam gerekiyordu. Onun için. "Bu çok garip bir şey. İblis bana saldırmaya falan çalışmadı bile. Sadece kaçmaya çalıştı. Dorian'la birlikte."

"Haklısın. Bu oldukça garip."

Dorian'ın sözleri zihnimde yankılanırken, "Daha önce duyduğum hiçbir iblis gibi davranmadı," dedim. "Ama bugünlerde her şey çok farklı, o kadar da şaşırmamalıyım. Dünya düşündüğümüzden çok daha farklı bir yer haline geliyor."

"Ama neden bir iblis Bağlanmamış bir vampire tutunmak istesin ki?" Laura sordu.

Omuz silktim. "Beni yakaladınız. Daha iyi bilmesem, iblisin emirlere uyuyormuş gibi davrandığını söyledim, bir mahkûmu koruyan bir asker gibi. Ama bu çok saçma."

"Emirleri uyguluyorum." Laura nefesini tuttu ve masadan fırladı. Masanın önünde bir ileri bir geri

Elini göğsüne bastırmış, aceleci adımlarla yanıma geliyordu. "Aman Tanrım, Zoe. Bu o olmalı."

"Ne olmalı?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen onu takip ederek sandalyeden kalktım.

"Neden bir iblis Bağlanmamış bir vampiri kaçırıp sonra da onu korusun ki?" Laura kaşlarını çatarak gülümsemeye dönüşen bir ifadeyle sordu. "Yapmaz. Tabii bir tür emre uymuyorsa."

"Tamam," dedim yavaşça. "Bunu daha yeni aştığımızı sanıyordum. İblisler emirlere uymaz. Böyle bir komuta yapıları yoktur. Pek çok şey düşündüğümüzden çok daha farklı çıksa da, emin olduğum tek bir şey var. Bunlar gördükleri her şeyi yiyen şeytani yaratıklar. Stratejik yetenekleri olan bir tür yapılandırılmış ordu değil."

"Demek istediğim bu değil." Dorian'ın masasına doğru ilerledi ve araştırmalarını karıştırarak uzun zamandır unuttuğum bir kâğıdı çıkardı. "Eğer bir iblis emirlere uyuyorsa, bu emirler nereden geliyor olabilir? Başka bir iblisten değil. Başka *birinden*."

Birden başımın üzerinde bir ampul yandı ve Laura'nın sözleri nihayet anlam kazandı. "İblis kontrol ediliyor, tıpkı-"

"Vincent'in iblisleri kendine bağladığı zamanki gibi." Laura kâğıdı havaya kaldırdı. Büyüyü gerçekleştirecek olan rünün fotokopisi, bir iblisi bir büyücüye bağlayacak olan, tamamlanması için bir insanın kurban edilmesini gerektiren rün.

"Ama Vincent öldü," diye fısıldadım, buna inanmak istemiyordum. "Ve Ivan Wagner doğruluk serumu aldı. Biz onu yakalamadan önce kendine herhangi bir iblis bağlamayı başaramadı."

"Wagner yapmadıysa bile, belki başka biri yapmıştır." Laura bana anlamlı bir bakış attı. "Ve bahse girerim kim olduğunu biliyordur."

LWagner'in parmaklıklar ardında geçirdiği aylar boyunca bir kez bile ziyaretine gelmemiştim. Muhtemelen yakalanmasına yardım eden kişinin yüzüne bakmak istemediğini düşündüm ve Dorian -ortaklığımızın lideri- Wagner'in Vincent'in planlarındaki rolünü sorgulama görevini üstlenmişti.

Şimdi, Dorian yakalandığına göre, kontrol bendeydi. Adamı sorguya çekebilecek başka İnfaz Memurları da vardı elbette ama bu dava benim davamdı. Ve onu çözecek kişi olmaya kararlıyım.

"Demek," dedim, kollarını göğsünde kavuşturmuş sandalyesinde oturan Wagner'in önündeki masaya tüneyerek, "sen meşhur Ivan Wagner'sin, Nadir Kitaplar Profesörü, Grimoire Avcısı ve İnsanlığa Hainlik Eden Piç."

"Zoe Bennett." Gülümsedi, şiş gözlerinden kırıksıklıklar uzanıyordu. Şakaklarında ağarmış saçlarıyla eski nesil büyücülerden biriydi. Savaştan sonra onlardan pek kimse kalmamıştı ama o savaşımlardan yara almadan çıkmayı başarmıştı. Ve şimdi nasıl olduğunu merak etmeye başlamıştım. "Uğrayıp merhaba diyecek kadar uzun sürdü. Büyükannen nasıl?"

İçimden öfke fışkırdı ama onu bir kenara ittim. Benden bir şeyler koparmak istiyordu ve ben bunun işe yaradığını görmesine izin vermeyi reddettim. Vincent'la birlikte çalışırken, Wagner evimin dışındaki sokaklarda sinsice dolaşır, Büyükannemin yalnız kalacağı anı beklerdi. Vincent'in onu lanetlemesine yardım etmişti ve bu yüzden o adamı asla affetmeyeceğim.

"Çok iyi gidiyor, teşekkür ederim." Ben de aynı şekilde tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Peki hapishane hayatı nasıl?"

Hücre hapsi hoşuna mı gidiyor?"

"Gerçekten mi? Hayır. Kalacak yerim daha iyi olabilirdi. Belki bu konuda bir şeyler yapabilirsiniz? Şehir manzaralı geniş bir oda iyi olurdu."

Sert bir kahkaha attım. "Evet, doğru. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

"Pekâlâ." Omuz silkti. "O halde, büyücüler tarafından kontrol edilen iblisler hakkındaki sorularınıza cevap vermeyeceğim."

Kendime rağmen biraz daha dik oturdum, gözlerim onun kafatasında delikler açıyordu. Neden görüşme talep ettiğim konusunda bilgilendirilmemişti ve hapse girdiğinden beri hiçbir ziyaretçi onu görmeye gelmemişti. Bu da tek bir anlama geliyordu. Blöf yapmıyordu. Bir şeyler biliyordu ama buradaki hayatını daha rahat hale getirmedığım sürece paylaşmayacaktı.

Ve büyükannemi takip eden adam için bu yapmak istediğim en son şeydi.

Dişlerimi sıkarak ona bakmaya devam ettim. "Paylaşacak yararlı bir şeyin olduğunu nereden bileyim?"

"Ortağın nerede?" diye sordu, gözlerimi kıstığımda gülümseyerek. "Dorian Kostas, bir gölge cadı için kendini feda edebilecek vampir büyücü." Ben irkilince Wagner'in hafif gülümsemesi Makyavelist bir sırıtışa dönüştü. "Bu doğru. Senin ne olduğunu biliyorum. Ve meclisimdeki diğer herkes de öyle."

Koridora açılan kapalı kapıya doğru bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. Neyse ki burası gerçek bir polis karakolu gibi değildi, kameralar ve çift yönlü aynalar vardı. Bir mikrofon vardı ama dışarıda bu sorguyu dinleyen kimse yoktu. Bildiğim kadarıyla. Aksi takdirde tüm illüzyonum bozulacaktı.

"Şimdi dikkatinizi çektiğime göre," diye devam etti, "siz buradaysanız ve o burada değilse, her şeyin plana göre ilerlediğini varsayıyorum."

"Ne planı?" Dişlerimi sıkarak sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dediğim gibi, tecritten çıkmak istiyorum. Daha iyi bir oda, daha iyi yemek, daha iyi manzara. Biraz temiz hava. Okuyacak bir şeyler. Kısacası, hayatımı bu kadar acımasızca çekilmez hale getirmeyi bırakın, ben de size bilmeniz gerekenleri söyleyeyim."

Adama bakarken kalbim küt küt atıyordu. Söylediği onca şeyden ve olanlardan sonra pazarlık yapacak durumda değildim. Gölge büyüm içimde gümbürdüyor, adamın kendini beğenmiş gülümsemesini yüzünden söküp atmam için bana yalvarıyordu. *Tehlikeli*, diye fısıldadı ses. *Kötülük*, diyordu. *Kan büyücüsünü yok et*.

Göz kırptım. Bir dakika bekleyin. Ivan Wagner bir kan büyücüsüydü, Boston bölgesindeki tek büyücülerden biriydi. Kan Avcısı Meclisi onun kendi üyelerinden biri olduğunu söylemişti. Bu sadece bir tesadüf müydü yoksa bu bağlı iblisler bir şekilde büyücülerin ölümleriyle de bağlantılı mıydı?

Profesör Wagner'in gülümsemesi yüzümde beliren farkındalık ifadesiyle genişledi ve her ne kadar bu kendini beğenmişliği onun suratından söküp atmak istesem de, burada tam olarak neler olup bittiğini bilmek zorundaydım.

Ayağa kalktım. "Burada bekle."

Koridorda, bana İnfazcı işini veren konsey üyesi Ben Ackers beni bekliyordu. "Eee? Orada işler nasıl gidiyor?"

"Hiçbir şey duymadın mı?" Sertçe yutkundum ve kayıt ekipmanının ve bir çift kulaklığın bulunduğu masaya baktım. Eğer dinliyorsa, mahvolmuştum. Neyse ki sadece başını salladı.

Sessiz ve hızlı bir şekilde konuşarak Wagner'in daha iyi bir konaklama için yaptığı talebi ona ilettim. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, bunu ona vermek zorundayız." Parmaklarımla

bir şeyleri işaretlemeye başladım. "Sadece Dorian'ı nasıl bulacağımıza dair bilgi almakla kalmayacağız, aynı zamanda bu iblisler hakkında da önemli bilgiler edineceğiz. Hatta belki de onları durdurmak için Nosferatu dişlerini içermeyen bir yol bile bulabiliriz. Ve benim bir

Bunun kan büyücüsü seri katil sorununu çözeceğine dair ciddi bir önsezim var. Ya da en azından bizi katile götürecektir."

"Sence Wagner de bu davaya mı bulaştı?" Kaşlarını çatı. "Ama nasıl? Aylardır kilit altında."

"Belli ki bunu kendisi yapmamış," dedim. "Ama bizi bunu yapana götürebilecek bilgilere sahip olduğunu düşünüyorum."

"Tamam." Ben kapıyı araladı ve arkasından sessizce kilitlemeden önce odanın içine baktı. "Magister bundan hoşlanmayacak ama ben yine de yeşil ışık yakacağım. Wagner'i penceresi olan bir odaya taşıyacağız, içinde birkaç kitap olan bir Kindle alacak ve haftada bir telefon görüşmesi yapmasına izin vereceğiz."

"Peki ya temiz hava?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır. Dışarıda vakit geçirmeyi unutabilir," dedi Ben. "Ona pencereyi kırabileceğini söyle."

Başımı sallayarak kapıya doğru döndüm ama Ben dirseğimden tutarak beni durdurdu. Kalbim göğsüme çarpıyordu. Bir an için, konuşmamıza kulak misafiri olduğunu ve güçlerim hakkındaki gerçeği bildiğini söyleyeceğine yemin edebilirdim.

"Zoe," dedi. "Ortağını bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı bilmeni istiyorum. Sokaklarda ondan herhangi bir iz arayan birkaç ekibimiz var. Mezarlığa geri döndüler. Orada bir şey yok elbette ama arıyoruz."

Gözlerim yaşardı ama onları kırıştıtarak uzaklaştırdım. "Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum.

Ben de öyle yapacağım."

"Yapacağımı biliyorum." Kaşlarını çatı ve sesini fısıltıya indirmeden önce arkasına baktı. "Sadece bir soru. Dorian'ı mahzende ilk etapta nasıl buldun?"

"Sadece bir önsezi," dedim terli avuçlarımı siyah pantolonuma bastırarak. "İblisi ilk gördüğümüz yer orasıydı, o yüzden bir şekilde oraya geri dönmüş olabileceğini düşündük."

Aramak bir gölge büyüsü olduğu için Ben'e Dorian'ı bu şekilde bulduğumu söyleyemezdim. Bunun yerine konseye, Laura'yla birlikte onu ararken tesadüfen bulduğumuzu söyledim - tabii ki fiziksel olarak. Şimdilik bunu kabul etmiş görünüyorlardı ama bu işi ne kadar uzun süre yaparsam, keşfedilme riskimin o kadar artacağını biliyordum.

Çünkü eninde sonunda, sihrimi açıklayamayacağım bir şekilde kullanacaktım.

"Bana her zaman önsezilerini dinlemem gerektiğini hatırlat." Sırtımı sıvazladı ve gülümsedi. "Şimdi, dinle, eğer ara vermek istersen, sorgulamayı seve seve devralabilirim. Biraz uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Sorun yok," dedim. "Ben hallederim."

Odaya döndüğümde, Wagner'in üzerinde yükselmek için masanın üzerine tündüm. Şu anda tüm kartların elinde olduğunu düşünüyordu ama kaderini kontrol edenin ben olduğumu unutmamasını istedim. Yeni ayrıcalıklarını, onlara verdiğim kadar hızlı bir şekilde elinden alabilirdim.

"Yeni odan hazır. Şimdi bana Dorian Kostas'ın nerede olduğundan başlayarak her şeyi anlat."

Hafif bir kahkaha attı ve başını salladı. "Ortağının nerede olduğunu söyleyemem."

Bir hırıltıyla masadan atladım ve ona doğru baktım. Gücüm damarlarımda dalgalanıyor, öfkemi alevlendiriyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Eğer gerçekten bir şey bilmiyorsan bunun ne anlamı vardı?"

"Oh, çok şey biliyorum." Ellerini başının arkasında birleştirdi, kendini beğenmiş gülümsemesi yıpranmış yüzünde kalıcı bir sabitti. "Ortağının nerede olduğunu bilmiyorum ama kimin bildiğini söyleyebilirim. İblisi ben kontrol etmiyorum. O iblislerden birini kontrol etmek için büyü

yapmadığımı söylediğimde yalan söylemiyordum.

yaratıklar."

"O zaman kim yaptı?" Ben sordum. "Onu kim kontrol ediyor?" "Magister," dedi.

Sözleri karşısında şok ve dehşete kapıldım. "Magister Salvatore? Ama anlamıyorum.

Size onun böyle bir şey yapacağını düşündüren nedir?"

"O değil," dedi Wagner. "*Kadın*. Piper Maddow, Kan Avcısı Meclisi'nin Büyücüsü. Elbette iblis diğer üyelerimizden biri tarafından kontrol ediliyor olabilir. Hepsi bu özel büyü türünü fethetti."

"Bekle. Şu ayrılıkçı meclisi kuran büyücülerini kastediyorsun." Sözlerine inanmakta güçlük çekerek sandalyeye çöktüm. "Ana meclisten ayrılanlar."

"Bu doğru." Başını salladı. "Neden kendi meclisimizi kurduğumuzu sanıyorsun? Ana meclis bizim yöntemlerimizi onaylamıyor."

"Eğer iblisleri kendinize bağlamak için insanları kurban ediyorsanız, o zaman şakası yok." Gözlerimi kısarak odanın karşısına geçtim ve eğilip karanlık ve boncuk gözlerine baktım. "Ne yaptığının farkında değil misiniz? Bunu ne kadar çok yaparsan, perde o kadar zayıflar."

"Eğer iblisleri kontrol ediyorsak, peçe konusunda endişelenmemize gerek yok." Omuz silkti ve parmağını çenesine vurdu. "Eğer kontrol bizdeyse dünyalarımızı birleştirmek konusunda endişelenmemize gerek yok."

Geri çekildim, duyduklarım karşısında şok olmuştum. "Hayal görüyorsun."

"Ve siz büyük resmi düşünmüyorsunuz," dedi. "Eğer ipleri elimize alırsak, bu dünya sonsuza kadar güvende olacaktır."

İçimi öfke kapladı ve Wagner'e sırtımı döndüm. Duyduklarıma inanamıyordum. Vincent'ın bu şekilde konuştuğunu duymak bir şeydi, ama bu dünya görüşünün ilk başta düşündüğümünden çok daha yaygın olduğunu keşfetmek başka bir şeydi. Bu güçleri elde etmek için insanların kurban edilmesi gerektiğini düşünen sadece bir büyücü değildi. Neredeyse bir düzine vardı. Ve bunlar sadece benim bildiklerimdi.

"Ayrıca," dedi Wagner, "endişelenmemiz gereken yaratıklar iblisler değil. Şu anda degiller. Çabalarımızı kan emiciler üzerinde yoğunlaştırmalıyız."

Ona doğru döndüm. "Cadılar meclisin Dorian'ı bu yüzden mi aldı? Vampirlere karşı bir şeyiniz mi var?"

"Canım benim." Güldü. "Ben bir kan büyücüsüyüm. Vampirlerden her zaman nefret ettik ve sanırım her zaman da edeceğiz. Bazen, onların ne kadar kötü olduklarını gerçekten gören tek meclis biz miyiz diye merak ediyorum. Kadim çağrımızı çok uzun zamandır bastırıyoruz. Artık meseleleri kendi elimize almamızın zamanı geldi."

"Demek Dorian'ı bu yüzden aldılar. Onun yok etmeleri gereken başka bir vampir olduğuna inandıkları için mi?"

"Hayır," diye başını salladı Wagner. "Ve evet. Bağlanmamış bir vampir olarak Dorian sonsuz yaşama sahip. Asla yaşlılıktan ölmeyecek. Onun formuna bağlanan herhangi bir iblis sonsuza dek ona bağlı kalacaktır."

Ağzım bir karışık açık kaldı ve kulaklarımda kan uğuldata. "İblisleri Dorian'a mı bağlıyorsun?"

"Dorian *aracılığıyla*." Wagner gülümsedi. "O rüyasız uykusunda olduğu sürece, şeytanları kontrol edebiliriz.

şeytanlar onun bilinçsiz zihni aracılığıyla. Ve asla bu dünyaya salınmayacaklar çünkü o asla ölmeyecek."

"Bu delilik." Ellerimi yumruk haline getirdim. "Bunu yapamazsın."

"Oh, ama yapabiliriz." Gülümsemeye devam etti. "Ve yaptık da. Bu konuda yapabileceğin

hiçbir şey yok, Zoe. Ne zaman onun peşinden gitmeye çalışsan, iblis bedenini korumak için orada olacak. Ve yakında, tüm meclisimin kontrolü altında birden fazla iblis olacak. On kan büyücüsü ve onların

İblis ordusu. Yapmaları gerekeni yapmalarına izin verebilirsin. Gündüzgezenler neredeyse meclisinizi yok ediyordu. Bırak da senin için onların icabına bakalım. İstersen bize katılabilirsin bile."

Sözlerinin dehşetine rağmen, zihnim diğerlerinden farklı olan bir gerçeğe odaklandı. *On* kan büyücüsü. Cinayetlerden sonra Laura hariç sadece altı kişi kalmışlardı. Bu da demek oluyor ki... öldürüldüklerini bilmiyordu. Ve eğer bilmiyorsa, bu da ölümlerinin onun sapkın planının bir parçası olmadığı anlamına geliyordu. Birisi ne yaptıklarını öğrenmiş. Ve bunu durdurmaya çalışıyorlardı.

"Bütün bunların amacı ne?" diye sordum. "Neden iblisleri kendinize bağlamak istiyorsunuz ki? Neden riske atıyorsunuz?"

"Çünkü iblisler vampirleri öldürebilir. Ve her bir kan emici ölmeli."

CHAPTER 26

TMagister, Ben, Laura ve ben, iki düzine kişinin oturabileceği büyüklükte meşe bir masanın etrafında oturuyorduk. Aslında sadece dört kişiydik, çünkü ellerinde sadece bu kadar insan gücü vardı.

sokakları tarayan görev ekipleriyle birlikte şu anda toplayabilirdi.

"Kan Meclisi'ne saldıramayız, Zoe," dedi Magister, nasırlı avuçlarını masanın üzerine koyarak. "Şu anda merkezin emirlerine karşı gelen daha küçük bir kola bile."

Duyduklarıma inanamıyordum.

"Ama Dorian'ı kaçırdılar. Vampir kulüplerini yakıp yıkıyorlar. İnsanları kurban ediyorlar ve iblisleri kendilerine bağlıyorlar. Güçlerimize karşı bağışıklık kazanan ve fiziksel formlara bürünenler. Bu nasıl tartışılabilir ki?"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," dedi Magister bana ince bir gülümsemeyle. "Bunu yapamayız. Tartışma bitmiştir. Kan Meclisi bizim tek müttefikimiz ve her şey sallantıdayken bunu riske atmayacağım. Ve bu bizim için Gündüzgezenlerle olan ittifakımızdan daha önemli."

"Ama onlar *yüzünden* sallantıda." Gözlerimi devirdim ve sessizce masaya bakan Ben Ackers'a baktım. "İblisleri bu dünyaya getirenler onlar ve Vincent da Gündüzgezenleri en başta kızdıran kişi. Yaşadığımız tüm bu sorunlar? Onların yüzünden."

"Yine de," dedi iç çekerek. "Önce ana meclisle konuşmadan müttefikimize karşı bir hamle yapamam. Ayrıca, onlara saldırmak gerekli olmayabilir. Üyelerinden dördü öldü ve bu işin burada bitmeyeceğini düşünüyorum."

Liderimize baktım, içimde şok ve korku vardı. Birden ayağa kalktım ve geri çekildim. "Tamam. Yeterince duydum."

Kapıya ulaştığımda Magister'ın sesi arkamda çınladı. "Hiçbir şey yapmayacaksın, Zoe Bennett ve bu bir emirdir. Gelecek vaat eden genç bir İnfazcı olabilirsin, ama o unvanı senden aldığın anda söküp alacağım."

Daha fazlasını duymak için burada kalmadım. Bir İnfazcı olmaktan ne kadar keyif alsam da, bu hayatta çok daha önemli şeyler vardı. İnandığım şeyi savunmak da bunlardan biriydi. İnsanları kurban etmenin canı cehenneme. İblisleri bağlamanın canı cehenneme. Her Daywalker'ın tozunu yutmasına seyirci kalmanın canı cehenneme. Tek başıma yapmak zorunda kalsam bile buna bir son verecektim.

Sokaklarda bir taksi ararken, arkamdaki kaldırımda ayak sesleri yavaşlamadan önce

bir durak. Muhtemelen Magister ya da onun İnfazcılarında biri, kaçıp emirlere aykırı bir şey yapmayacağımdan emin olmak için buradaydı. Ama yapmam gereken buysa mücadele ederdim.

A Döndüğümde karşımda Magister yoktu. Ben ve Laura önümde durmuş, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyorlardı. Elbette Laura beni sakinleştirmeye çalışmazdı. Tehlikeyi biliyordu. Kan Avcısı Cadılar Meclisi'yle yüzleşmek için can atıyordu. yangını öğrenmiştik.

Ben kaşlarını çattı ve binaya baktı, gözleri üzüntüyle doluydu. "Bunun için üzgünüm, Zoe. Ondan beklediğim tepki bu değildi. Önceki Magister'ın yanlışlarını düzeltmeye çalışırken, düşündüğümüzden çok daha fazla ona benziyor."

"Özür dileme, Ben. Bu senin hatan değil. *Onun hatası.*" İçimi çektim ve omuz silktim. "Bu tüm sistemin hatası. Tüm bu politikalar gerçekten yapılması gerekenlerin önüne geçiyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Hangisi?"

"Kan Avcısı Cadılar Meclisi'ni durdurun. İblisleri durdurun. Dorian'ı geri getirin. Ve eğer başarabilirsek, Gündüzgezenlerle arayı düzeltin. Eğer perde zayıfladıysa, iblisler akın etmeye başlarsa onlara ihtiyacımız olacak."

"Bu zor bir emir," dedi alçak bir ısılıkla.

"Ve emirlere karşı." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak çenemi kaldırdım. "Sanırım beni durdurmak için buradasınız."

"Tam tersine," dedi. "Fazla bir şey olmadığımı biliyorum ama yardım etmek için buradayım." "Ama Magister Salvatore-"

"Her şeyi yanlış anlamış," diye cümleyi bitirdi ben fırsat bulamadan. "Belki bir gün bunu göreceksin ve anlayacak. Ama şimdilik? Yardım etmek için buradayım. Böylece iki kişilik ekibiniz üçe çıkıyor."

"Dört," dedim gülümseyerek. "Ulumaktan başka bir şey yapmak için can atan bir kurt adamım var."

CHAPTER 27

O Dört kişilik grubumuz beşe çıktı. Hepimiz Kan Avcısı Meclisi'nin binasının önündeki kaldırımda durmuş, kış rüzgârı başımıza kar püskürtürken titriyorduk. Laura ve ben grubumuzun ön tarafını oluştururken, kurt formundaki Nathan da Ben ve Anastasia ile birlikte arka tarafta yer alıyordu. Juno geceyi sağ salim atlatmıştı ve kurt adam arkadaşım da dünyanın kontrolünü ele geçirmek isteyen büyücülerle dolu bir cadı meclisine karşı koymamıza seve seve yardım etmişti. Toplayabileceğim en rastgele ve uyumsuz ekipti ama elimdeki tek şey buydu.

"Buradaki oyunumuz ne, Zoe?" İkinci kattaki çatı katına bakarken Ben sordu.

İçeride ışıklar yanıyordu, yani en azından bazı kan büyücülerini evde ve uyanıktı. Tül perdenin arkasında bir silüet kıpırdandı, büyüyen kar yığınlarının arasında bizi gördüğüne şüphe olmayan bir gözle bakıyordu. Gerçi pek bir şey fark etmemişti. Görünmeden ya da haber verilmeden içeri girmeyi beklemiyordum. Kan Avcısı Meclisi'nin bu gibi durumlardan korunmak için binalarının etrafında koğuşları vardır. Ayrıca, Dorian'ın kaçırılmasının arkasında onların olduğunu er ya da geç anlayacağımı biliyor olmalıydılar. İblis kontrolünün nasıl işlediğinden tam olarak emin değildim ama Dorian'ı mahzende bulduğumun farkındalarsa şaşırırmazdım.

Bizi bekliyor olacaktı.

"Önce biraz sohbet etmeliyiz," dedim ve omuzlarımı geriye atarak kendime zihinsel bir moral konuşması yaptım. Bunu yapabiliydik. Çünkü tersi ortağımı geri alamayacağım anlamına geliyordu. "Silahları ateşleyerek içeri girmeye çalışmak bize ihtiyacımız olan cevapları vermeyecektir. Kimse düşüncesizce bir şey yapmadan önce onları ikna etmeye çalışmak istiyorum. Belki de Ivan Wagner yanılıyor."

"Ivan Wagner haksız değil. Kan büyücülerini yüzyıllardır bizimle uğraşıyor," diye tısladı Anastasia, bir çift parlak kırmızı dudak arasından sivri dişleri dışarı fırlamıştı. "Aileme yaptıkları için ölmeliler. Kulübe ateşle saldırdıkları o gece üç vampir öldü. Bunun için bu büyücülerin bedel ödemesi gerek."

Nathan derin bir hırıltı çıkardı, bunun vampirle aynı fikirde olduğu anlamına geldiğini varsayabilirdim. Ne ilklerle dolu bir haftaydı. Vampirler ve kurtadamlar asla anlaşamazlardı ve kesinlikle birlikte savaşmazlardı. Ama Nathan'a Kan Avcısı Meclisi'nin neyin peşinde olduğunu açıkladığımda, Gündüzgezenler için dehşete düşmüştü. Kurt adam içgüdüleri tüm vampirlere karşı tiksinti duymasını teşvik etse de, durum hakkında kendi kararını vermek için bunun üzerine çıkmış ve bana başından beri anlatmaya çalıştığı her şeyi doğrulamıştı. Nathan kendi doğasından sorumlu olan kişiydi ve kurtla bir bütün olarak var olmuştu.

"Anastasia." Ona sert bir bakış attım. "Seni yanımda getirdiğime pişman etme beni. Öylece içeri girip insanları öldürmeye başlayamayız. Bu işin arkasında onların olduğuna dair elimizde somut bir

kanıt bile yok."

"Elimizde Fane'in ve Ivan Wagner'in ifadeleri var," dedi Laura ve beni şaşırtarak konuştu

benim tarafımdan. Suçlu olsalar bile kendisinden olan büyücüleri korumak için ne gerekiyorsa yapmak isteyeceğini düşünürdüm. Ama Anastasia'nın tarafını tutuyordu. İlginç. "Daha ne kanıt ihtiyacın var?"

"Buna karar vermek bana düşmez," dedim sessizce. "Evet, muhtemelen suçlular. Aslında bundan eminim. Ama onları yok etmeye çalışmak çözüm değil. Yaptıkları şey hakkında onlarla yüzleşmeli ve durmalarını sağlamalıyız. Onları öldürmemize gerek yok. Ve en önemlisi, Dorian'ı geri almak istiyorsak işbirliği yapmalarına ihtiyacımız var."

"Zoe haklı," diye konuştu Ben arkamdan. "Konsey bu sorunu çözme konusunda tamamen işe yaramaz olsa da, bir konuda haklılar. Bu ayrılıkçı meclise karşı atılacak her agresif adım ana Kan Meclisi'yle aramızda sorunlara yol açacaktır. Buna dostane bir çözüm bulmamız gerekiyor."

Ben de benimle aynı fikirde olmasına rağmen kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. "Dostane çözüm mü?" Sert bir kahkaha attım. "İnfazcılarımızdan birini kaçırdılar ve onun bilinçsiz bedeni üzerinden iblisleri kontrol ediyorlar."

"Ama az önce dedin ki-"

"Oraya silahlarımızı ateşleyerek gidemeyeceğimizi söyledim," dedim kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Ama Dorian'ı geri almak için ihtiyacımız olan şeyi elde ettikten sonra? Dostça davranmayı boş ver. Bildiğimiz dünyayı yok etmeye çalışıyorlar. Ve planlarını durdurmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

T büyücü olan üçümüz cadılar meclisinin kapısının dışındaki sahanlıkta duruyorduk. Anastasia pencerelerinin dışındaki yangın merdivenine tünemişti, Nathan ise hemen aşağıda gizleniyordu.

Koridorda. Güçlendirilmiş duyuları sayesinde yardıma ihtiyacımız olursa ikisi de bizi duyabilirdi ama şimdilik onları gözden uzak tutmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdığım anda kapı açıldı. Magister, Piper Maddow, narin yüz hatlarında sahte bir gülümsemeyle diğer tarafta duruyordu. "Merhaba. Sizi tekrar görmek güzel, Zoe ve Laura. Size eşlik eden bu büyücü de kim?"

"Ben Ackers," dedi ve elini Büyücü'ye doğru uzatarak bir adım öne çıktı. "Bone Coven konseyinin üyesiyim. Size ve buradaki arkadaşlarınıza yöneltilen bazı suçlamaları tartışmamız gerekiyor. Ya bunları tartışmak için bizi içeri alırsınız ya da bizimle merkeze gelirsiniz ve orada daha resmi bir sorgulamaya tabi tutuluruz."

İyi bir blöf diye düşündüm. Tam bir blöftü ama yine de iyiydi.

"Ve söyleyin bana, Bay Ben Ackers," dedi Piper dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşürken. "Bone Coven konseyinin geri kalanı burada olduğunuzun farkında mı? Özellikle de Magister'ın?"

Ben'e bakarak irkildim. Tek başımıza bir göreve gittiğimizi nereden bilebilirdi ki? "Çünkü sana ne diyeceğim." Kollarını kavuşturdu ve kapı aralığından geri adım atarak benim mürettebatımla onunki arasında daha fazla boşluk bıraktı. "Konseyinizin ana meclisimizle olan ittifakı bu şekilde riske atacağına inanmayı imkânsız buluyorum."

"Yanılıyorsun," dedim blöfüne katılarak. "Çünkü senin sözde ana meclisinle konuştuk ve burada yaptıklarını kesinlikle onaylamıyorlar. Aslında en başta onlardan bu yüzden ayrıldınız, değil mi? Böylece iblislerle istediğin her şeyi yapabilecektin."

Anastasia kaşlarını çatı. *Bingo*, diye düşündüm. Bunu kesinlikle beklemiyordu. Yüzünü şüphe kaplayınca, arkasında bir araya gelmeye başlamış olan cadılar meclisinin diğer üyelerine baktı

Kapının hemen yanında küçük bir küme vardı. Endişeli ve korkmuş görünüyorlardı. Korkmaları gerektiği gibi.

"Yani bunu artık masum meclis üyelerimin cinayetlerini araştırmayacağınız anlamına mı alıyorum?" Gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle parladı. "Ya da belki şimdi bunu onaylıyor ve katille birlikte çalışıyorsun. Bir vampir ve bir kurt adamla gelmenizin dikkatimden kaçtığını sanmayın. Büyücülerimden birinin cesedini gördüğümü de unutma. Eğer o yaralar dışarıdaki iğrenç yaratıklardan biri tarafından yapılmadıysa, kendi kalbimi yiyeceğim."

Laura gözlerini kıstı ve ellerini yumruk yaptı. "O zaman kalbini yemeye başlasan iyi olur."

"Bu bir tehdit mi, vampir özentisi?" Piper kolunu yana salladı ve kemerinden bir hançer çıkardı, uzun ve bükülmüş bıçak kırmızı ve siyah bir parıltıyla dalgalanıyordu. "Gerçekte olduğun şey yerine başka bir cadılar meclisini seçiyorsan ne kadar acınası bir varoluş sürdürüyor olmalısın. Kalbinde bir avcı olduğun halde *vampirleri* seçiyorsan."

"Şu anda gördüğüm tek zavallı kişi sensin." Laura kendi hançerini çıkardı ve Magister'a doğrulttu. "İskoçya'da o kadar istenmeyen biriydin ki kendi ülkeni kurmak için başka bir ülkeye taşındın."

"Pekâlâ." Ellerimi aralarında birleştirdim. Laura çatı katındaki kimseye gerçek bir vuruş yapamazdı, hele ki odayı koruyan duvarlar varken. Ama Magister'ın aynı sorunu yoktu. Eğer dışarı fırlayıp Laura'yı karnından bıçaklamak isteseydi, bunu yapabilirdi. "Hepimiz derin bir nefes alalım ve sakinleşelim. Buraya sohbet etmeye geldik, birbirimize tehditler savurmaya değil."

"Oh, bu bir tehdit değil. Bu bir söz." Piper gülümseyerek parmaklarını havada salladı. Bir rüzgâr odayı doldurdu ve üçlümüze doğru fırladı, beraberinde etrafımızda yankılanan yüksek bir kükreme getirdi. Ama bu bir kurt adamın sesi değildi. Bu bir iblisin sesiydi, beni derinden sarsan sert ve hırıltılı bir ses. Karanlık form Piper'ın arkasında yükseldi, kanatları çatı katının tüm genişliğini dolduracak şekilde uzanıyordu. Piper omzunun üzerinden yaratığa gülümsedi ama diğer kan büyücülerini sanki ondan çok daha fazla korkuyorlarmış gibi geri çekildiler.

"Gördün mü," dedi Piper gülümseyerek. "Tehdit değil. Bir söz. Bileğimin tek bir hareketiyle herhangi birinizi ya da hepinizi yok edebilirim."

Ben cismani iblise bakakaldı. Ona neler olduğunu açıklamış olmama rağmen, ilk kez bir iblisle karşılaşılıyordu. "Bunu neden yapıyorsun? Burada neyle oynadığını bilmiyor musun?"

"Evet, biliyorum. Onlar komuta edebildiğimiz iblisler," dedi Piper. "Vampirler kontrol edemediklerimiz. Amacımızı çok uzun zamandır görmezden geliyoruz. Dünyanın kontrolünü geri almamızın zamanı geldi."

"Tamam," dedim ve kınımdan kendi hançerimi çıkardım. Yeterince dinlemişim. Her ne kadar şiddetten kaçınmak istesem de, bu şekilde devam etmesine izin veremezdik. İblisler güçleniyordu ve perde her geçen an zayıflıyordu. Durdurulması gerekiyordu. "Buraya savaşmaya gelmedik ve kesinlikle kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Teslim olun, Dorian'ı geri verin ve iblisleri bağlamak için yaptığınız büyüü tersine çevirin."

Piper uzun ve sessiz bir süre bana baktıktan sonra başını geriye eğdi ve güldü. Ses ürkütücü ve tuhaftı, sanki başka bir zaman ve mekândan geliyor gibiydi. Saniyeler geçtikçe kahkahası daha da yükseldi ve sesi öfke dolu bir öksürüğe dönüşene kadar sertleşti. "İyi denemeydi. Ama siz üç kişisiniz ve biz altı kişiyiz. Artı, benim sevimli iblisim."

Kaşlarımı çatarak onun arkasından havada asılı duran yaratığa baktım, yüzü bomboştu, gözleri başımızın üstündeki duvara odaklanmıştı. "Sadece bir tane mi?"

"Oh, güven bana. Bir tane yeter." Gülümsemesi genişlediğinde ay ışığı dişlerinden yansıyor. "Ve yakında, daha da fazlasına sahip olacağım. Daha da fazlasına sahip *olacağız*."

Göz ucuyla Laura'nın bana doğru baktığını gördüm. O da benim düşündüğümü düşünüyordu. Kaşlarının çatılmasından ve dudaklarını büzmesinden bunu anlayabiliyordum. Eğer kontrolleri altındaki tek iblis buysa, Juno'nun dükkânının etrafında dolaşan diğer üç iblis ne olacaktı? Ona saldıran ve gecenin karanlığında kaçan üç kişi.

"Yani bize meclisinizin bağladığı tek iblisin bu olduğunu mu söylüyorsunuz?" Önsezimin doğru olmadığını umarak bir kaşımı kaldırdım. Çünkü eğer öyleyse bunun ne anlama geleceğini bilmiyordum.

Gözlerini devirdi. "Büyünün bir insanın kurban edilmesini gerektirdiğinin farkında olduğunuzu biliyorum ve inandığınızın aksine burada kötü adamlar biz değiliz. Kurallarımız basit. Sadece bu dünyanın başına bela olan bir insanı kurban edin. Örneğin katiller. Vincent bu kurallara göre yaşamadı, bu da onun zamansız ölümüyle sonuçlandı, ama meclisimin geri kalanı bunu yapıyor. Yani, evet. Şimdiye kadar bir tek bu var. Kurbanımızı verirken emin olmak ve onların formlarını sonsuza dek kontrol altında tutmak istiyoruz. Bağlayacağımız bir sonraki iblis, Bağlanmamış vampir aracılığıyla olacak. Bu ilki sadece bir testti."

Kalbim küt küt atıyordu. Tam düşündüğüm gibiydi. Mahzendeki iblis Piper'ın bağladığı iblisti ama dünyanın dört bir yanında gizlenen üç iblis daha vardı. Ya tamamen başka biri, bizim bilmediğimiz biri tarafından bağlanmışlardı ya da efendileri olmayan iblislerdi. Zihin kontrolü yoluyla onları bir ordu haline getirmeye çalışan kan büyücülerini kesmek de dahil olmak üzere istedikleri her şeyi yapabilen iblisler.

"Neler oluyor, Zoe?" Ben sessizce sordu ama sözleri kolayca duyuldu.

"Evet, neler oluyor?" Piper tekrarladi. Geldiğimizden beri ilk kez kararsız ve biraz da endişeli görünüyordu. "Neden diğer iblisler hakkında soru soruyorsun?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedim yavaşça. "Bildiğiniz kadarıyla, meclisiniz tarafından bağlanan tek iblisler sizin ve Vincent'in aracılığıyla oldu."

"Evet ama Vincent öldü," dedi fısıltıyla. "Meclisiniz onu masum insanlara karşı yaptığı korkunç eylemler nedeniyle ölüme mahkûm etti, değil mi?"

Kalbime saplanan acıya rağmen başımı salladım. "Yine de burada sizinkiyle aynı özellikleri gösteren üç iblis daha var. Bu da beni şuna götürüyor: Efendileri öldüğünde bağlı iblislere ne olur?"

Piper'ın ağzı açık kaldı, gözleri o kadar hızlı kırışıyordu ki kirpikleri kanat gibi görünüyordu. "Ben... Ben bilmiyorum. Her zaman iblisler alemine geri döndüklerini düşünmüşümdür."

Çatı katındaki ışıklar titremeye başladı ve havada bir elektrik vızıltısı uğuldadı. Bir soğuk, odaya girmeden önce sahanlığı süpürdü, büyücüler yüzlerine çarptığında titriyorlardı. Seri katil bulmacasının son parçaları da yerine oturunca midemde dehşet birikti. Katil insan değildi. Vampir değildi ve kesinlikle kurt adam da değildi. Ve içimin derinliklerinde katilin ya da *katillerin* artık burada *olduğunu* biliyordum.

Keskin bir nefes alarak ışıklara baktım, bir sonraki sorunun cevabını daha yüksek sesle söylemeden biliyordum. "Bana bir şey söyle, Piper. Senin büyü bozulduğunda, serbest kalan iblislerin kontrol edildikleri gerçeğine nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsun? Sence bunun bir daha olmasını engellemek isteyebilirler mi? Belki de bu sırada biraz intikam almak isterler?"

"Kahretsin," diye fısıldadı Ben, sözleri benim korkularımı yankılıyordu. Laura'nın eli kolumu buldu ve sıkıca kavradı. Rüzgâr yanımdan hızla geçti, buz çatı katına doğru püskürdü. Piper tökezleyerek geri çekildi, omzunun üzerinden hırlayan iblise baktı, gözleri o kadar genişti ki dolunayı andırıyordu.

Ve sonra ışıklar patladı.

CHAPTER 28

"Bizi içeri alın. Hemen," dedim aceleyle. "Vincent'ın iblisleri bu dünyada serbest bırakıldı ve meclis üyelerinizi teker teker öldürüyorlar. Ve eğer bu kış rüzgârı bir gösterge ise, şimdi buradalar. Bizi içeri almazsanız size yardım edemeyiz."

"Sana neden güveneyim?" Yüzü bembeyaz kesilirken Piper'ın gözleri odanın içinde gezindi. Hançerini göğsüne tutarak geriye doğru sendeledi. "Bana saldırmanı engelleyecek ne var?"

Laura kapıya doğru yaklaştı ve Piper'ın arkasında kanatlarını çırpıp devasa yaratığı işaret etti. "Bizi size saldırmaktan alıkoyan şey o şey. Eğer bir iblisi kontrol ediyorsan, o zaman gerçekten hiç şansımız olmadığını düşündük. Ayrıca, eğer seni öldürürsek, istediği her şeyi yapmakta özgür olacaktı. Hiçbirimiz bunu istemeyiz."

Ben başını salladı ve ateşkes ilan edercesine ellerini iki yana açtı. "Hadi ama. Birlikte savaşırsak hepimiz daha güçlü oluruz."

Bir anlık tereddütten sonra Piper başını salladı ve elini kaldırarak dış dünyanın evine girmesini engelleyen koruyucuları indirdi. Parlak kırmızı ışınlar titreyerek kaybolur kaybolmaz, etrafımızda birkaç iblis belirdi, ağızları ardına kadar açıktı ve vücutlarından dumanlar yükseliyordu. Çatı katına hücum ettiklerinde kalbim göğsümde çarptı, içimi korku kapladı, karanlık ve ruhsuz gözleri hızla arkaya çekilen kan büyücülerini kümesine odaklandı. Hatamızı çok geç fark ettim. Bu yaratıklar bizi izliyor ve bekliyorlardı ve biz de tam onların oyununa gelmiştik.

Laura, Ben ve ben tam uzaktan bir kurt adam ulurken odaya daldık. Koridorda camlar kırıldı ve Anastasia yanında Nathan'la birlikte pencereden görüldü. İblis sürüsüne bir bakış attı ve bir denizcinin kızarmasına neden olacak bir dizi küfür savurdu. Ama onu suçlayamazdım. Bir şeyler yapmadığımız sürece -ve hızlıca- mahvolmuştuk.

"Nosferatu dişlerin nerede?" Hançerimi kınından çıkarırken bağırdım. Laura'nın sırtı benimkine yaslandı ve dizlerimizi bir olarak büktük. Birlikte, bu şekilde, arkadan saldırıya uğrayamazdık. Bu, Dorian'ın ilk günden beri kafamıza kazıdığı bir hareketti.

"Mutfakta bir cam kavanoz var," diye bağırarak Piper, meclis üyelerine, Büyücü önde, hançerlerini kaldırmış ibislere bakacak şekilde V düzeni oluşturmalarını işaret etti. Hepsini boyunlarındaki şişelere uzandılar ve rünlerini çizmek için yanlarında taşıdıkları kanı aldılar. Ama o dişler olmadıkça büyülerini bu ibislere karşı işe yaramazdı. Belki biraz hasar verebilirlerdi ama bu sadece geçici bir çözüm olurdu çünkü bu yaratıklar bizim sürgün büyülerimize karşı bağışıklıydı. Ve onları dünyamızdan kovmanın başka bir yolu yoktu.

"Mutfagında sivri dişlerin mi var?" Laura odanın içinde dönen iblis fırtınasının üzerine bağırdı. "Sizler düşündüğümde daha berbat durumdasınız."

"Ben onları alırım," dedi Ben ve koridorda kaybolmadan önce bana bir selam verdi.

İblisler ve büyücüler gergin bir şekilde karşı karşıya geldiklerinde her şey yavaşladı. Laura ve ben kapının yanında sırt sırta dururken Anastasia ve Nathan da iki yanımızda duruyordu. Kan Avcısı Meclisi çatı katının arka köşesine çömelmiş, elleri hançerlerinin ve rünlerinin etrafında sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı. İki grubumuzun arasında sadece biri Piper'ın kontrolü altında olan dört iblis vardı.

Yoksa öyle miydi?

Gergin çekişme devam ederken, Piper'ın iblisi kıkırdadı ve bir güç gösterisiyle kollarını geriye attı, efendisine bakarken gözleri ateşle doluydu. Tüylerim diken diken oldu. Bu yaratıklar öfke doluydu, öfkeleri onları her istediğini yapmaya zorlamak isteyen büyücüye yönelmişti. İntikam almanın bir yolunu bulmuşlar, onun meclisindeki her bir büyücüyü ortadan kaldırmışlardı. Teker teker, yalnız olduklarında ve bir şeyin onları av gibi takip ettiğinden tamamen habersiz olduklarında.

İblislerin düşündüğünden çok daha zeki olduklarını fark etmeye başlamıştım. Belki onları ikna edebilirdim.

"Dinleyin," dedim, çizmelerimin içinde titriyor olmama rağmen sesim emin ve güçlü çıkıyordu. "Bunu yapmanıza gerek yok, iblisler. Başka kimsenin ölmesine gerek yok. Kan Avcısı Meclisi, siz bu cinayetleri durdurmayı kabul ettiğiniz sürece türünüzden kimseyi bağlamamayı kabul edecektir." Ben'in kaybolduğu koridora baktım, diplomatik görüşme sürem bitmeden dönmesini umuyordum. İblisler hiçbir zaman ateşkes yapmayı sevmemişlerdi. Bugün de bunun değişeceğinden şüpheliydim. "Kulağa nasıl geliyor?"

İblislerden biri kıkırdadı, ellerimi kulaklarıma götürmek istememe neden olan sert ve gıcırtilı bir ses. Gözlerimle buluşmak için döndü, kösele gibi dili dudaklarını yalarken büyük ve damarlı boynu zonkluyordu. Gözlerimi kısarak yerimde durdum. Bu yaratıkların emirlerimizi kabul etmeleri için bizden bir güç gösterisi görmeleri gerekiyordu.

"Bize ne garanti verebilirsin cadı?" diye tısladı. "Bu kan büyücülerinin kabul edeceğinden emin misin?"

"Hayır. Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğiz," diye bağırان Piper, bu geceyi savaşmadan bitirebileceğime dair tüm umutlarımı yok etti. Uzun, kıvrımlı bıçağını iblislere doğrulturken gözlerini kıstı. "Bu yaratıklar bizim kontrolümüzde ve onları biz kontrol edeceğiz."

Laura nefesinin altından, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandı.

Etrafımızda, Piper ve meclisi tarafından bağlanmış olan da dahil olmak üzere iblisler kükredi. Havada yükseldiler, iri damarlı kanatları o kadar sert çırpılıyordu ki hava dalgaları etrafımıza doluştu. Saçlarım arkamda dalgalandı ve yaklaşan saldırıya karşı kendimi çelikleştirerek dişlerimi sıktım.

Ama Piper sadece bileğini hafifçe salladı ve gülümsedi. "Düşmanlarımıza saldır, iblis."

İblisi başını geriye doğru eğdi ve çığlık attı, vücudu dönüyor, dönüyor ve odaya dalgalanan karanlık gölgelerle titreşiyordu. Onun emirlerine karşı savaşıyor, kurtulmak için elinden geleni yapıyordu ve ben orada kalbim göğsümün içinde fırlayarak dururken, birdenbire kurtulabileceğinden emin oldum.

Büyü ne kadar güçlü olursa olsun, bu iblis daha güçlüydü. Belki Piper'ın büyüü çok zayıf olduğu içindi, belki de iblisin gücü kendi türünün gelişiyile arttığı içindi. Her neyse, yeterliydi. Onu kontrol edemezdi. Şimdi edemezdi. İblis son bir öfke çığlığıyla Piper'ın bağlama büyüünden kurtuldu.

Ve aniden, yaratıklar büyücü kümesinin üzerine çöktü. Korku dolu çığlıklar odayı doldurdu ve

Laura'nın arkamda kaskatı kesildiğini hissettim, sırtı hâlâ benimkine dönüktü. Nathan bir kükreyle ileri atılıp kavgaya katıldı, pençeleri bir iblisin karanlık ve kertenkeleye benzeyen derisini kesiyordu. Anastasia'nın dişleri ağzından çıkarken Nathan'ın yanına atladı. Her şey bir bulanıklıktı; kesikler, hırıltılar, çığlıklar ve hıçkırıklarla doluydu.

"Ne yapacağız?" Laura'ya fısıldadım, içimi korku kaplamıştı. "Biz kurt ya da vampir değiliz ve benim kemik büyüm çok kötü."

"Gölge gücünü kullan, Zoe," dedi alçak bir sesle. "İblislerin sürgün edilmeye karşı bağıışıklığı olduğunu biliyorum ama Ben'in dişleriyle geri dönmesine yetecek kadar uzun süre onları oyalayabilirsin."

Büyücülerden biri düştü ve kafası sert zemine çarparak kırıldı. Bakışları boş ve berrak bir hal alırken yarasından kan akıyordu. Duygular içimde hâkimiyet için savaştı. Korku, öfke, üzüntü ve hiddet. Bu iblisler buradaki her bir büyücü ölene kadar devam edeceklerdi. Ve bu büyücüler Piper'ın meclisine katılmış olsalar da, onun yaşayan tüm Gündüzgezenleri yok etmeye yönelik iğrenç planıyla birlikte, kendileri de masumdu. Yanlış bir şey yapmamışlardı. Henüz yapmamışlardı.

Ölmeyi hak etmiyorlardı, özellikle de bu şekilde.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve parmaklarımı hançerimin etrafında sıktım. Büyüm kükreyerek canlandı ve ruhumu doldurdu. Öneriler fısıldadı, en karanlık şeyleri, ama zihnimin bu düşünceleri düşünmesine bile izin vermedim.

Dizlerimi bükerek en yakın iblisin üzerine büyü yapmak için elimi uzattım. Parmaklarımdan dumanlı acı dalları gibi siyah girdaplar uçtu. İblisin etrafını sardılar, sıkıca çektiler ve saldıran bir yılan gibi vücudunu boğdular. Bu büyüyü en son yaptığımda iblisler milyonlarca küçük siyah parçaya bölünmüş ve göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuşlardı.

Ama bu şimdi olmadı. Bu iblis bu tür bir güce karşı bağıışıktı, eve geri dönmeye zorlanmaya karşı bağıışıktı. Ama bu, ona ağır dozda hasar vermemi engellemeyecekti. İblis gölgeler arasında sıkışıp kaldığında çılgılık attı ve ben de dikkatimi diğerine çevirdim.

Bir elimi daha uzatarak büyümü Piper'ın üzerine atlayan bir iblisin üzerine yönelttim. Yere düşmüştü, gözleri vahşiydi ve üzerine çöken soğuktan dişleri takırdıyordu. Gölgelerim iblisin etrafını sarmış, her bir uzvunun etrafında kıvrılmıştı. Dişlerimi sıkarak bir iblisi elimde tutarken diğerinin etrafını sardım, gücümün derinlikleri karanlık ve gölgelerden oluşan bir fırtına gibi odanın içine yayıldı.

Gözümün ucuyla koridorda bir şeyin kıpırdadığını gördüm. Bu Ben'di, elinde Nosferatu dişleri kavanozuyla mutfaktan aceleyle dönüyordu. Beni görünce ayakları yavaşladı, gözleri fincan tabağına dönüştü. Bakışları yüzümden ellerimden yuvarlanan gölge büyüsüne kayarken başını salladı. Gücüm zihnime düşünceler tıslamaya başladı. *Kemik büyücüsü sana güvenmiyor. Seni olduğun şey için öldürecek. Sana ulaşma şansı bulmadan önce onu yok etmelisin.*

Gözlerimi sımsıkı yumarak sesleri kafamdan uzaklaştırdım ve şeytanlarına teslim olmayı reddettim. Burada kontrol bendeydi. Fısıltıların kontrolü ele geçirmesine izin vermeyi reddettim. Ben doğrudan konseye gidip onlara ne olduğumu söyleyecek olsa bile, büyümü ibislere yöneltmek dışında hiçbir şey yapmayacaktım.

Laura, Ben'in yanına gitmek için yanımdan ayrıldı, beni sabit tutmak için o olmadan sırtım soğuyordu. Ben'in omuzlarını tuttu ve duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldadı. Sertçe yutkunarak sonunda bakışlarını benden ayırdı ve Laura'ya kavanozdan birkaç diş uzattı.

Birlikte, bir ellerinde hançerleri, diğer ellerinde dişleriyle kavgaya katıldılar. Arkadaşımin gecenin yaratıkları tarafından kuşatıldığını görünce kalbim göğsümde sertçe çarptı, korku ve öfke içime işledi. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Tek yapabildiğim izlemektir, iblisler gölgeli korumalarım karşı sertçe saldırıyordu. Ben ve Laura dişlerini derilerine geçirirken onları yerlerinde tutmak için tüm gücümü harcıyordum.

Zehir temas ettiğinde yaratıklar kükredi ve ayaklarımızın altındaki zemin sallanmaya başladı.

Vücutlarından güç dalgaları yayıldı ve odanın içine doğru fırladı. Derin bir nefes alarak büyümü etraflarında sabit tuttum, formları titreyip soldu, derilerinin eskiden olduğu yerde gölgeler dönmeye başladı.

olmak.

"Şimdi!" Laura katliamın ortasında durduğu yerden bağırdı. "İkisini de kov, Zoe!"

Dişlerimi sıkarak ellerimi daha da yukarı kaldırdım ve karanlığımı yaratıklara bir tur daha fırlattım. Bu kez gölgeler, zararsız bir duman bulutundan başka bir şey kalmayana kadar solmakta olan formlarının etrafında daha sıkı ve daha sıkı bir şekilde kenetlendi.

Nefesim ciğerlerimden dışarı çıkarken ellerim yanlarıma düştü. Bitkin düşmüştüm ve böylesine yoğun ve zarar verici bir büyü yüzünden gücüm zayıflamıştı. Daha önce hiç bu kadar çok büyü yapmamıştım ve yatağa girip günlerce uyuyabilirdim.

Ama hâlâ üç iblisimiz vardı.

Birlikte kalan iblislerle uğraştık; meclis üyeleri köşeye sinerken Anastasia ve Nathan da hasara katkıda bulundu. Enerjimin her zerresini harcadım ama bir şekilde her iblisi kendi âlemine geri sürmeyi başardım. Gücüm damarlarımda uğulduyordu, ağrılı ve zayıf ama coşkuluydu. Baştan çıkarıcı. Fısıldıyor. *Neden burada duralım? Bir kurt adam ve bir vampir var. Ve şeytani, şeytani kan büyücüler. Hepsini yok et ve bu zaferi kendin için al.*

"Kapa çeneni," diye mırıldandım yüksek sesle, ellerim yanlarıma düşerken, ruhumdan akan elektrik gücünden dolayı ağırlaşmış ve ağrıyordu.

Ben kaşlarını çattı, artık yolumuzda hiçbir engel kalmadığı için gözleri sertleşmişti. Artık ne olduğumu biliyordu. Ve bunu en kısa zamanda konseye söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Bunun benim için ne anlama geleceğini bilmiyordum. Boston'dan sürgün edilebilirdim. Ya da daha kötüsü. Ve artık evime evim diyemezsem ne yapacağımı bilmiyordum. Tüm hayatım ve sevdiğim herkes buradaydı.

Dorian da dahil.

Piper yavaşça köşeden çıkarken kalbim göğsümde sıkıştı, vücudu gözle görülür bir şekilde titriyordu. Onu görünce gözlerimi kısıtım, içimdeki karanlık hâlâ öfkemi körüklüyordu. Artık iblisler gittiğine göre, onun kanını almaktan ve Dorian'ın geri dönmesini istemekten beni alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Onun kışını kurtarmıştım ve bana borçluydu.

"Şişeni bana ver," dedim boynunda asılı duran kolyeyi göstererek. "Dorian üzerindeki büyünü tersine çevirmek için kanına ihtiyacım var. O artık senin değil."

"Hayır." Piper elini şişenin etrafına kapadı ve başını salladı. "Onu geri getirmeyeceğim. Bu büyüü bir dahaki sefere daha güçlü yapacağız. Daha iyi yapacağız. İblisleri Dorian'ın vampir formu aracılığıyla bağlamak daha iyi kontrol edebileceğimiz anlamına geliyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Laura tersledi. "Şişeyi hemen Zoe'ye ver. Yoksa onu senden zorla alırız."

Anastasia yere düştüğü yerden kalkarken gözleri parladı. Yüz ifadesi bıçak gibi keskinleşen Piper'a baktı. "Yani iblisler gitti, öyle mi? Dördü de artık yok mu?"

Yüzündeki ifadeyi görünce içimde bir huzursuzluk belirdi. "Bu doğru. Gitmişler."

"Anastasia," dedi Laura, sesi uyarı doluydu. Bir adım öne çıktı, elini vampir arkadaşına doğru uzattı.

"Bu kız ve erkek kardeşlerimi öldürdüğün için." Anastasia hırladı ve dişlerini Piper'ın boynuna geçirdi. Kan büyücüsünün çığlıkları odanın içinde yankılandı, boynundan kanlar akarken guruldayan bir ses çıkardı.

"Hayır!" Vampire doğru koşarak bağırdım. Ama o sadece bir el attı ve Piper'ı kuruturken beni yere düşürdü. Ben yere düşerken, Piper dişlerini çıkardı ve büyücüyü bir kenara fırlattı. Kan çenesinden aşağı damlıyordu ama Piper onu fırçalama zahmetine bile girmede. Piper gülümserken o

da gülümsedi.

Gözleri boş, boğazı çiğ ve kanlı bir şekilde yere yığıldı.

"Bunu nasıl yaparsın?" Anastasia'ya doğru tısladım. "Kimseyi öldürmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Sen kabul ettin. Ben kabul etmedim. Benimkilerin bir kısmını yok etti, bu yüzden suçunun kefareti olarak ölmesi gerekiyordu." Anastasia eğilerek Piper'ın boynundaki kan şişesini aldı ve bana doğru fırlattı. "Ve şimdi Bağlanmamış sevgilini kurtarabilirsin. Bana sonra teşekkür edeceksin."

Ve böylece, geri kalanımızı savaşın dağınıklığının parçalarını toplamaya bırakarak çatı katından çıktı.

EPILOGUE

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Nathan Dorian'ın dairesinin kapısından sordu. Ters büyü'nün etkisini göstermesini beklerken onu çağırmıştım. Nathan dövüş sırasında ciddi bir dayak yemişti ama dövüş biter bitmez coşku ve vızıltıdan melankoliye dönmüştü. Belli ki mücadele ediyordu, şu anda kim ve ne olduğunu kavramış olsa bile.

"Elini uzat," dedim gülümseyerek. "Senin için bir şeyim var."

Kaşlarını kaldırdı ve avucunu açtı. İçine yüzüğü ve Seaport'taki paketin adresinin yazılı olduğu bir kâğıdı bıraktım. Nathan parıldayan elmaslara baktı, yüzündeki çizgiler bir an içinde silindi.

"Yüzüğü bulmuşsun," dedi. "Aman Tanrım, Zoe. Bu Juno'nun artık benden uzak durmak zorunda olmadığı anlamına geliyor. Ama bu kâğıt ne hakkında?"

"Bu talimatları takip edersen kendini en yakın kurtadam sürüsünün bölgesinde bulacaksın. Juno'nun eski erkek arkadaşı yüzünden dönüşen bir kurdu yanlarına aldılar. Seni de yanlarına alacaklar ve kurt doğan hakkında şehirdeki herkesin öğretebileceğinden daha fazlasını öğretecekler. Kaçacak yerin olacak. Tüm bunları paylaşabileceğin bir sürü. Ama bil diye söylüyorum, bu yüzüğün senin için ne anlama geldiğini bilmeden önce onlara söz vermiştim. Benden almaktansa senden almayı tercih edeceklerini düşündüm."

Nathan'ın yüzü bir duygu kaleydoskopundan geçti. Rahatlama ve umut kederle savaşıyordu. "Sürüye mi götüreceksin? Peki ya Juno?"

"Bilmiyorum Nathan," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "Bunu onlarla birlikte çözmen gerekecek. Doğruyu söylemek gerekirse, yüzük konusunda onlara güvenmiyorum. Ama *sana* güveniyorum. Henüz öğrenemediğimiz korkunç bir nedenden dolayı istemediklerinden emin olmak için sana güveniyorum."

Dudaklarına asık bir ifade yerleştirerek başını salladı. "Pekâlâ. Elimden geleni yapacağım."

"Oh, ve Nathan," dedim o gitmek için dönerken. "Teşekkür ederim. Her şey için. Dorian'ı onaylamadığını biliyorum ama yine de onu bulmama yardım ettin. Eğer orada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Ne olursa olsun onu geri alacaktın, Zoe. Şimdi ona git. Arkada hışırdağını duyabiliyorum. Uyandı."

"Dorian," diye fısıldadım yatak odasında yanına gitmek için perdeyi kenara ittiğimde. Onu tanıdığımdan beri ilk kez yatağa uzanmıştı, yorgan göğsüne yumuşak bir şekilde örtülmüştü. Ona

bakarken sertçe yutkundum, sıcak arzu içime işledi.

Öldüğünü sanmıştım. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. Ve şimdi buradaydı, yorgun ve bitkin ama bir o kadar da hayattaydı.

Tek istediğim onun her bir parçasına dokunmak, tenini hissetmek, kalbinin olması gereken yerdeki titremeyi hissetmekti.

Bakışları gözlerime kilitlendi ve beni ruhumun derinliklerine bağladı. Bağımlık sıkılaştı ve ayaklarım ona doğru ilerlemeye başladı. Dizlerim yatağa çarpana kadar adım adım. Eli yılan gibi uzandı ve bileğimi kavradı. Teninin serinliğine rağmen, dokunuşu karnıma lezzetli bir ateş gönderdi, her santimimi ısıttı, son yirmi dört saatin korkusunu ve acısını kovdu.

"Zoe," dedi, sesi sertti. "Buradasın. Beni buldun."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Biraz yardımla."

"Seni rüyamda gördüm," dedi, gözlerini bedenimde gezdirirken bakışları deliciydi. "Güçlü ve kuvvetli görünüyordun ve iblisleri uzaklaştırıyordun."

Ben cevap veremeden beni göğsüne çekti. Kolları sırtıma dolandı ve beni vücuduna yasladı. Kalbim çılgına dönmüştü, ateş ışığından daha hızlı titriyordu. Her duyum canlandı, Dorian'ın varlığı içimi doldurdu ve dışarıdaki dünyayı boğdu. Çünkü o hayal kurarken, ben de kurmuştum.

Gülümseyerek parmağını dudağımda gezdirdi ve homurdandı. "Seni uzun zamandır yatağımda görmek istiyordum, Zoe Bennett. Ve sonunda seni buraya getirmek için bir iblis tarafından kaçırılmak zorunda kaldım."

Boğazımdan hafif bir kahkaha kaçtı. "Aynı şeyi benim de ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Ben de benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ciddi misin sen?" Başımı sallayarak ona baktım. Yaptığı ve söylediği her şeyde mükemmeldi. Bazen beni kızdırsa da, onunla geçirdiğim her an onsuz geçirdiğimden daha iyiydi. Biz bir takımdık. Arkadaştık. Ve şimdi bundan çok, çok daha fazlası olacağımızı umuyordum. Hatta didişmemizden bile *hoşlanıyordum*. Çünkü onun yanında olmak bana kendimi başka hiçbir şeyin hissettirmedeği kadar canlı hissettiriyordu.

"Kısmen ciddi," dedi parmağını gömleğimin yakasına değene kadar boynumda gezdirerek. "Aramızdaki bağdan akan duygular bir hikâyeye anlatıyor ama sen dışarıdan bana kızgın görünüyorsun."

"Bunun tek nedeni beni kendimin daha iyi bir versiyonu olmaya zorlaman ve benim bunu itmeye çalışmam, olduğum ve istediğim her şeyden uzak durmaya çalışmam." Altımda karnının sert düzlemlerini hissederek vücudunun üzerinde daha yükseğe kaydım. "Ama artık bundan kaçmak istemiyorum. Ne sihrimden, ne geçmişimden, ne de özellikle senden."

Telefonum cebimde zil çalarken dudakları dudaklarımı yakaladı. Homurdanarak kot pantolonumun içine girdim ve el yordamıyla telefonu kapattım. Şu anda diğer her şey bekleyebilirdi. Ama düğmeye basar basmaz Dorian'ın telefonu çalmaya başladı.

İç çekerek başını salladı ve geri çekildi, köşeli yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Eğer ikimizi de arıyorlarsa, önemli bir şey olmalı."

"Peki." İç çekerek söyledim. "Git bakalım. Bak bakalım ne istiyorlar."

"Devam edecek." Gülümsedi ve telefonu açtı, yüzündeki ifade hızla kaşlarını çatmaya dönüştü. Telefonu kapattığında beni tekrar göğsüne çekmedi. Onun yerine yatağının başucundaki hançerini aldı ve kaşlarını çattı. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, buna daha sonra devam etmemiz gerekecek. Ivan Wagner kaçtı. Ve arkasında cesetlerden oluşan bir iz bıraktı."

okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! WITCH'S BLADE, 3. kitap, Ağustos ayında çıkacak. [Benim için kaydolun](#)

adresindeki haber bültenini takip ederek yayın gününden haberdar olabilir ve Zoe'nin cadılar meclisi
işaretini nasıl aldığına dair özel bir ücretsiz hikayeye sahip olabilirsiniz. İyi okumalar!

T

ABOUT THE AUTHOR

Jenna Wolfhart, şehir fantezisindeki tekmeleyici kadın kahramanlar aracılığıyla yaşayan bir Buffy özentisidir. Kütüphanecilik alanında doktorasını tamamladıktan sonra tam zamanlı bir yazar oldu ve günlerini kafasındaki fantastik hikayeleri yazarak geçirdiğine inanamıyor. Yazmadığı zamanlarda yıldızları izlemeyi, Netflix izlemeyi ve bol miktarda kahve içmeyi seviyor.

Amerika'da doğup büyüyen Jenna, şimdi eşi, köpeği ve hamster'ıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor.

İletişime geçmek ister misiniz? Jenna okuyucularından haber almayı seviyor!

Onu internette bulabilirsiniz:

jennawolfhart.com

jenna@jennawolfhart.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.